

uzay serisi

8

ISAAC ASIMOV

çeviri
reha pınar

KAN DAMARLARINDA YOLCULUK

KAN DAMARLARINDAKİ YOLCULUK

Isaac Asimor

Çeviri
Reha Pınar

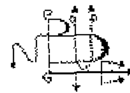
OKAT YAYINEVİ

Ankara Caddesi Güncer Han
45/4-5-6 P.K. 1017 — İSTANBUL Tel.: 27 65 22

OKAT YAYINEVİ UZAY SERİSİ

1. KİTAP : UZAYDA SUİKAST
2. KİTAP : UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ
3. KİTAP : UZAYDA İSYAN
4. KİTAP : FAHRENHEIT 451
5. KİTAP : DÜNYA BATIYOR
6. KİTAP : ROBOT X - 81
7. KİTAP : MAYMUNLA RGEZEGENİ
8. KİTAP : KAN DAMARLARINDA YOLCULUK

ve 9. Kitap

OSMANBEY MATBAASI — 1971

1.

UÇAK

Servisten çekilmiş, dört motorlu eski bir jet uçağıydı. Rotası ne ekonomik ne de güvenli sayılabilirdi. Roket güçlü süpersonik bir uçakla beş saatte alınabilecek yolu ancak on iki satte alabilmişti ve halen burnunu bulutların içine sokmuş, süzülerek uçuyordu.

Henüz bir saati aşkın gidilecek yol vardı.

Uçaktaki ajan, yere inmedikten sonra işinin bitmeyeceğini biliyordu. Son bir saat, yolculuklarının en güç kısmı olacaktı.

Yolcu kabininde, başını eğmiş uyuyan tek yolcuya baktı.

Yolcunun göz'e görülebilecek bir önemi yoktu, ama şu dakikada dünyanın en önemli kişisiydi.

Albay odaya girdiği zaman General Alan Carter, başını kaldırıp baktı. Carter'in gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve dudaklarının kenarları aşağıya sarkmıştı. Bükmeye çalıştığı kâğıt maşası elinden fırladı.

Albay Donald Reid, sâkin bir sesle:

— Bu sefer beni tam yakaladın, dedi.

Başak sarısı saçları iyice geriye taranmıştı, ama kırlaşmaya yüz tutmuş bıyıkları fırça gibi duruyordu. Üzerindeki üniforması, Generalinki gibi sırtına büyük geliyormuş gibi duruyordu. Her ikisi de, askerî üniforma giymekle beraber, mütahassıstı.

Her ikisi de CMDF işaretlerini taşıyordu. Her taraf küçük bir altıgenin içindeydi ve ikisi üstte, üçü altta duruyordu. Altta duran üç altıgenin ortadakinin üzerinde, taşıyanın sınıfını belirten sembol vardı. Albay Reid'in taşıdığı sembol, doktor olduğunu gösteriyordu.

General:

— Ne yaptığımı tahmni et, dedi.

— Kâğıt maşalarını fırlatıp atıyorsun.

— Tabii. Saatleri de sayıyorum. Bir aptal gibi-

Sesi bir ton yükseldi.

— Ellerim, saçlarım terden sırılsıklam olmuş, kalbim küt küt atıyor ve ben burada oturmuş saatleri sayıyorum. Şimdi sayılacak yalnız dakikala kaldı. Yetmiş iki dakika, Don. Yetmiş iki dakika sonra alana inmiş olacaklar.

— Pekâlâ, ama neden bu kadar sinirlisin? Bir aksilik mi var?

— Hayır, her şey tıkırında gidiyor. Adamı rahatça kaldırdık. Bildiğimiz kadarıyla onların elinden kolayca aldık. Güvenlik tedbirleri içinde uçağa bindirildi. Eski bir uçak, ama...

— Evet, biliyorum.

Carter, başını şiddetle salladı. Karşısındakine yeni bir şeyler göstermek hevesinde değil, konuşmak arzusundaydı.

— Zamanın çok önemli olacağını ve onu hemen X-52 roketine atarak götüreceğimizi düşündüklerini tahmin

ettik. Böyle düşünecekleri için, bir radar ağı kuracaklarını düşünmemiz büyük bir başarı sayılır.

Reid:

— Biz buna meslekte, Paranoia deriz, dedi. Yani, böyle yapacaklarını düşünen için demek istedim. Savaşa sebep olabilirler ve sonuç insanlığın mahvolmasıdır.

— Olacaklara engel olabilmek amacıyla savaşa yol açabilirler. Eğer yaptığımız hareketi onlar yapmış olsalardı, savaşı göze alabileceğimizi sanıyorum. Böylece, ticarî bir uçak temin ettik. Dört motorlu bir jet. Acaba, havalanabilir mi diye düşünüyordum, çünkü çok eskiydi.

— Becerdi mi?

— Neyi becerdi mi?

General bir saniye kadar kara kara düşündü.

Reid:

— Havalanmayı, dedi.

— Evet, evet. İyi yol alıyor. Grant'tan raporumu alıyorum.

— Kim o?

— Görevi ajan. Onu tanırım. O iş başında olduğu zaman, kendimi büyük bir güvenlik içinde hissederim, bu da fazla sayılmaz. Bütün işi Grant yönetiyor. Benes'i onların elinden aldı. Kavunun içinden bir çekirdeği çıkartmak gibi bir şey.

— Şu halde?

— Hâlâ endişedeyim. Söylüyorum, Reid, bu Allahın cezası işte güvenilebilecek tek yol vardır. Onların da bizim kadar zekî olduklarına inanmalısın. Yaptığımız her oyunun karşıt oyununu biliyorlar. Onların içine ektiğimiz adam kadar, onlar da biim içimize adam ekti. Yarım asırdan beri bu böyle sürüp gidiyor. Bizimle baş ölçüşebilecek durumda olmaları gerekir, aksi halde işi çoktan bitirmiştik.

— Heyecanlanma, Al.

— Nasıl heyecanlanmam? Şimdi bu şey, Benes'in getirdiği bu şey, bu yeni bilgi beraber kalma oyununu kökünden bitirebilir. Kazanan da biz oluruz.

Reid:

— Diğerlerinin de böyle düşünmediklerini umarım, dedi. Eğer düşünürlerse... Biliyor musun, Al, şimdiye kadar bu oyunun bir kuralı vardı. Eğer bir taraf karşı tarafı kaçamayacak bir şekilde köşeye kıstırırsa, sıkıştırılan tarafın güdümlüler düğmesine basmaktan başka çaresi kalmaz. Geriye adım atacak kadar yer bırakmalıdır. Geriye doğru itele, ama fazla sıkıştırma. Benes, buraya gelince, fazla sıkıştırılmış olduklarını düşünebilirler.

— Denemekten başka çaremiz yok ki.

Sonra, başka bir düşüncenin etkisi altında ekledi.

— Eğer gelirse!

— Gelecek, değil mi?

Carter, can sıkıntısıyla ayağa kalktı. Sıkıntısından odada dolaşmak istediği belliydi. Reid'e baktıktan sonra birden tekrar yerine oturdu.

— Pekâlâ, neden heyecanlanmalı? Gözlerinde yatıştırıcı bir parıltı var, Doktor. Uyuşturucu haplara ihtiyacım yok. Fakat kabul edelim ki yetmiş iki dakika sonra... altmış altı dakika sonra buraya gelecek. Kabul edelim ki alana inecek. Buraya kadar getirilmesi, burada tutulabilmesi, güvenlik içinde bulundurulması gerek... Birçok kaçamak yollarımız...

— Bana bak, General, işi soğukkanlılıkla ele alıp, sonuçlardan konuşsak nasıl olur? Yani demek istiyorum ki... Buraya geldikten sonra ne olacak?

— Boş ver, Don, buraya gelişine kadar beklesek iyi olacak.

Albayın sesi tizleşti. Generali taklit ederek:

— Boş ver, Al, dedi. Buraya gelişine kadar bekleyemeyiz. Buraya geldiği zaman çok geç olur. Çok fazla işin olacak, sonra, Karargâhtaki bütün karıncalar delice sağa sola koşuşacaklar ve yapılmasını gerekli gördüğüm işlere boş verilecek.

— Söz veriyorum...

General eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

Reid, aldırmadı.

— Hayır. Gelecek için verdiğin sözlerin hiç birini tutamamlayacaksın. Şefi şimdi çağır, olur mu? Şimdi! Ona sen ulaşabalirsin Şu anda ona ulayabilecek insan sensin, CMDF"lerin sadece kukla olmadıklarını ona anlat. Böyle yapamazsan, Müdür Furnald'ı bul. Bizim tarafımızdandır. Söyle ona bio-bilimi için bazı kırıntılar istiyorum. Genel isteğin böyle olduğunu bildir. Bak, Al, sesimiz duyulabilecek kadar yüksek olmalı. Bizim de mücadele etmek şansımız olmalı. Benes, buraya gelince ve gerçek generaller tarafından sarılınca, Allah kahretsin, hayatımızın sonuna kadar komisyon dışında kalırız.

— Yapamam, Don. Ve yapmam da... Daha doğrusunu istersen, Benes, buraya gelene kadar parmağımın ucunu bile oynatmam. Böyle bir zamanda gırtlağıma sarılmanı da hoş karşılamadığımı bil.

Reid'in dudakları bembeyaz oldu.

— Ne yapmam gerekiyor, General?

— Benim yaptığım gibi bekle ve dakikaları say.

Reid, gitmek üzere döndü. Öfkesini dikkatle kontrol ediyordu.

— Eğer senin yerinde olsaydım yatıştırıcıyı bir kere daha düşünürdüm, General .

Carter, hiç cevap vermeden albayın odadan çıkışını seyretti. Saatine bir göz attı.

— Altmış bir dakika, diye mırıldandı.

Sonra, bir kâğıt maşasına uzandı.

Reid, sivil Tıp Şubesi'nin başkanı olan Dr. Michaels'ın odasına girdi. Her zaman olduğu gibi Michaels'in geniş yüzünde sevimli, fakat kuru bir anlatım vardı.

Elinde bir grafk kâğıdı vardı. Albay Reid'e göre, bu grafikler hiç bir işe yaramayan kâğıt parçalarıydı.

Michaels, arada sırada bu grafikleri ayrıntılarıyla anlatmaya kalkardı. Kan dolaşımına enjekte edilen hafif bir radyoaktiviteden sonra, organizma, kendi fotoğrafını çekiyordu. Radyasyon tahrikiyle ışığın çoğalması sonucu üç buutlu bir resim elde edilebiliyordu.

— Vücudun bütün kan dolaşım sisteminin üç buutlu resmini elde edebilirsin. Yeteri kadar büyüttüldüğü takdirde, en küçük kılcal damarları bile görmek mümkündür. Kendimi büyük bir coğrafyacı olarak görüyorum. İnsan vücudunu inceleyen, nehirleri, körfezleri, giriş ve çıkışları bilen bir coğrafyacı. Mamafih, Dünya'da benzeri bulunamayacak kadar karışık bir coğrafya olduğunu söyleyebilirim.

Reid, Michaels'in omzu üzerinden grafiğe bir göz attı.

— Kimin bu, Max?

Michaels, elindeki grafiği bir kenara attı.

— Sözü edilecek birisinin değil. Sadece bekliyorum, o kadar. Başkası beklediği zaman kitap okur. Ben de kan sistemini okurum.

Reid, başıyla Carter'in bürosunun bulunduğu tarafa belirsiz bir işaret yaptı.

— Sen de bekliyorsun, ha? Aynı şeyi mi bekliyorsun?

— Benes'in buraya gelmesini. Biliyorsun, tamamen inanmış değilim.

— Neye inanmış değilsin?

— Var dediği şeyin onda olduğuna. Ben fizyoloğum, fizikçi değil.

Michaels, omuz silkerek devam etti.

— Fakat mütehassıslara inanmak istiyorum. Başka çıkar yol olmadığını söylüyorlar. Belirsiz Kural'ın verilen zamandan daha uzun süre için, onun yapılmasına imkân vermediğini söylediklerini duydum. Belirsiz Kural hakkında tartışmazsın, değil mi?

— Ben de mütehasıs değilim, Max, fakat sözünü ettiğin mütehassıslar, Benes'in bu alandaki en büyük mütahassıs olduğunu söylüyorlar. Diğer taraf onu tutuyordu ve bizimle boy ölçüşebilyordu, sırf bu sebepten ötürü. Bizde Zaletsky, Kramer, Richtheim, Lindsay ve diğerleri olduğu halde, onların elinde Benes'ten başkası yoktu. Ayrıca, en sözü geçen büyüklerimiz, bir şeye sahip olduğunu söylüyorsa, doğru söylediğine inanıyorlar.

— İnanıyorlar mı? Yoksa, fırsatı kaçırmamızın doğru olmayacağını mı düşünüyorlar. Nihayet, söylediği şeye sahip bile olmasa, diğerlerinin elinden almamız da bir başarı sayılır, çünkü ondan yararlanmaları mümkün olmayacak.

— Peki, neden yalan söylesin?

Michaels:

— Neden söylemesin? dedi. Oradan kurtulma imkânını buldu. Onu buraya getirtiyor. Zaten burada çalışmak istediğini sanıyorum. Eğer söylediği şeye sahip değilse, onu geri gönderecek değiliz ya? Ayrıca, yalan söylemiyor olabilir; belki de yanılıyordur.

Reid, sandalyesini arkaya doğru, iki bacağı üstüne kaldırdı ve ayaklarını masaya dayadı.

— Hımm, dedi. Bak bunu söylemekle haklısın. Eğer bize yutturuyorsa, Carter haklı demektir. Herkesin işine yarar. Sersemler.

— Carter'den bir şey öğrenemedin, ha?

— Hiç bir şey. Benes, gelene kadar parmağını bile oynatmamaya kararlı. Dakikaları sayıyor ve ben de onu taklit ediyorum. Kırk iki dakika kaldı.

— Ne zamana kadar?

— Onu getiren uçağın alana inişine kadar. Bio-biliminden hiç bir şey yok. Eğer Benes, Diğer Taraftan kurtulmak için bir numara yapıyorsa, elimizde bir şey yok demektir. Eğer doğruysa elimizde yine bir şey yok. Savunma onun her parçasını, her kırıntısını, her kokusunu alacak. Ellerine bir oyuncak geçirdiler mi, o oyuncağı ellerinden almak imkânsız denecek kadar zor.

— Saçma. Belki ilk başlarda, evet, ama bizim de baskımız var. Duval'ı üzerlerine salarız olur biter.

Reid, hoşnutsuz bir anlatımla yüzünü buruşturdu.

— Onu askerlerin önüne atmak hoşuma gidecekti. Şimdiki arzularıma uyacak olsam, onu Carter'in üstüne salardım. Eğer Duval'ın elektrik yükü negatifse, Carter'in elektrik yükü pozitifse, birbirlerine kıvılcımlar salıp dursunlar... Birbirlerini öldürünceye kadar.

— Yıkıcı olma Don. Duval'ı gözünde fazla büyütüyorsun. Operatör bir artisttir, yaşayan hücrelerin heykeltıraşıdır. Büyük operatör büyük bir atistti ve çok sinirlidir.

— Eh, ben de sinirliyim ve şimdiye kadar ensemde böylesine büyük bir sancı duymadım. Duval'ın tek elden idare etmesi, alıngan ve mağrur olmasını gerektirir mi?

— Eğer tek elden idare ediyorsa, albayım, buna çok sevinecektim. Eğer böyleyse, ilk yadımcısı ben olurum. Fakat daha bir sürü can sıkıcı şeyler oluyor. Eh,

dünya üzerinde alıngan insanların çok olması duruma bir özellik vermiyor.

Reid:

— Zannederim, dedi. Otuz yedi dakika kaldı.

Dr. Peter Lawrence Duval, herkes tarafından sevilen bir adamdı. Alınganlığı ve gururu herkes tarafından normal karşılanırdı Beyin operatörü olarak dünyaca tanınan bir kişiydi.

Kapı açıldığı zaman başını önünde duran üç buutlu röntgen filimlerinden kaldırmadı. Yardımcısı, her zaman alışık olduğu gibi sessiz adımlarla odaya girdi.

Dr. Duval, gözlerini röntgenlerden ayırmadan:

— Ne istemiştiniz, Bayan Peterson? diye sordu.

Cora Peterson, yirmi beş yaşlarında çok güzel bir kadındı. Asistanlığını bir yıl önce almıştı ve tanınmış beyin operatörü Dr. Duval'ın yanında çalışmaya başlamıştı. Vücudu son derece güzeldi ve erkeklerin ıslık çalmalarına sebep oluyordu. Oysa, Cora'nın bütün arzusu vücuduna değil. yaptığı işe önem verilmesiydi.

Dr. Duval, asistanının çalışmalarından son derece memnundu. Kadının güzelliğiyle hiç ilgilenmez görünüyordu.

Cora:

— Benes otuz dakikaya kadar alana inmiş olacak, Doktor, dedi.

Duval, başını kaldırdı.

— Hımmm! Neden buradasın? İşin bitmedi mi?

Cora, işi bitmediği takdirde gününün bittiğini kabul etmeyen Dr. Duval gibi, çalışmayı seven bir kadındı.

— Onu görmek için kaldım.

— Kimi?

— Benes. Sizi heyecanlandırmıyor mu, Doktor?

— Hayır. Neden heyecanlandırsın?

— Büyük bir bilgin ve söylediklerine göre, yaptığımız işi geliştirebilecek bilgiye sahip.

— İşimizi geliştirecek, değil mi?

Dr. Duval, incelemekte olduğu filmi diğerlerinin üstüne bıraktı ve başka bir filim aldı.

— Radyasyon tahrikiyle ışığın çoğaltılması üzerine yaptığım çalışmaları nasıl etkileyecek dersin? Yani, Laser'i?

— Hedefin kolay bulunmasına yardımcı olabilir.

— Bunu zaten biliyoruz. Benes'in ekleyeceği şeyler sadece savaş yapmak isteyenlere yarayacak. Benes'in yapacağı şey dünyanın imhasına yardımcı olmaktan ileri gitmiyecektir.

— Fakat Doktor Duval, tekniğin genişletilmesinin nürofizyologlar için çok önemli olduğunu söylüyordunuz.

— Öyle mi söylemiştim? Eh, söylemişimdir. Fakat her ne olursa olsun normal olarak dinlenmenizi istiyorum, Bayan Peterson.

Başını kaldırıp asistanına baktı. Sesi biraz daha yumuşadı.

— Yorgun görünüyorsunuz.

Cora'nın eli saçlarına doğru kalktı. Her kadında olduğu gibi, yorgunluk kelimesini, saçların dağınıklığı olarak kabul edermiş gibiydi.

— Benes geldikten sonra dinleneceğim. Söz veriyorum... Sahi aklıma geldi...

— Evet?

— Yarın Laser'i kullanacak mısınız?

— Şu anda karar vermeye çalıştığım mesele bu... Eğer bana fırsat verirseniz, Bayan Peterson.

— 6951 model kullnılamaz.

Duval, elindeki filmi bıraktı ve arkasına yaslandı.

— Neden?

— Fazla güvenilemez. Gerektiği gibi fokusa getiremiyorum. Tünellerdeki diyotlardan biri hatalı ama hangisinin olduğunu henüz bulamadım.

Pekâlâ. Gerektiği takdirde kullanabileceğimiz birini hazırla, ve bu işi gitmeden önce yap. Sonra yarın...

— Yarın 6951 laserdeki hatanın ne olduğunu araştırırım.

—Evet.

Cora Peterson, gitmek üzere döndü. Saatine bir göz attı.

— Yirmi iki dakika... Söylediklerine göre uçak zamanında gelecekmiş.

Dr. Duval'ın belirsiz ibir işaret yapması üzerine Cora, söylediklerini doktorun duymadığını düşündü. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı çekip usulca kapadı.

Yüzbaşı William Owens, arabanın yumuşak koltuğuna sırtını dayadı. Keskin hatlı burnunu oğuşturarak dişlerini sıktı. Arabanın, sıkıştırılmış jetlerin hareketiyle sarsıldığını, havalandığını ve yol aldığını hissetti. Turbo jetler beş yüz beygirlik bir güçle çalıştığı halde, herhangi bir itme kuvveti hissetmiyordu.

Kurşun geçirmez camlardan, iki tarafında giden, kendisine eşlik eden vasıtaları görebiliyordu. Bindiği aracın ön ve arka tarafında da koruyucu araçların bulunduğunu biliyordu.

Böyle koruyucu tedbirlerle gidişi, ona önemli bir kişi niteliğini veriyordu, ama böylesine güvenlik tedbirlerinin alınması kendisi için değil karşılamaya gittikleri kişi içindi. O kişi, kişiliği için değil, yüksek zekâsı için korunuyordu.

Gizli Servis şefi, Owens'in sol tarafındaydı. Owens, çerçevesiz gözlüklü, eski ayakkabılı bu adamı bir profesöre benzetiyordu.

El sıkışırlarken, Owens:

— Merhaba, Albay Gander, demişti.

Albay, sakin sesle:

— Gonder, diye cevap permişti. İyi geceler, Yüzbaşı Owens.

Şimdi, havaalanının dış kenarlarına gelmişlerdi. Üstlerinde bir yerde, eski bir uçak inişe hazırlanıyordu.

Gonder yumuşak sesle:

— Büyük bir gün, ha? dedi.

Owens:

— Evet, diye cevap verdi.

Owens'in sesi gergin gibi görünüyordu, ama aslında her zamanki sesinden farksızdı. Mamafih bu ses tonu, ince burnuna çıkık elmacık kemikli yüzüne ve kısılmış gözlerine çok güzel uyuyordu.

Karşısındaki insanlar, Owens sâkin olduğu zaman bile onu sinirli zannederlerdi. Bazen, elini bile oynatmadığı halde korkarak yolundan çekilirlerdi.

Owens:

— Onu buraya getirmek, onlara büyük bir darbe oldu, dedi. Servisin tebrik edilmesi gerek.

— Bu şeref ajanımızın. En iyi adamlarımızdan biri. Başarısının sırrını, onun romantik görüşüne bağlıyorum.

— Nasıl bir adam?

— Uzun boylu. Kolejde futbol oynamış. Yakışıklı, yüz hatları çok muntazam. Düşman ona şöyle bir bakıyor, gizli ajan böyle mi olur, diye düşünüyor. Düşüncelerinde yanılmış olduklarını çok geç anlıyorlar.

Owens'in kaşları çatıldı. Şef ciddî mi konuşuyordu? Yoksa sinirlerini yatıştırmak için, işi alaya mı alıyordu?

Gonder:

— Bu işteki payınızın yabana atılır gibi olmadığını biliyorum, dedi. Onu tanırsınız, değil mi?

Owens sinirli bir kahkaha attı.

— Onu tanırım. Diğer taraftayken bilimsel konferanslarda karşılaşıyorduk. Bir akşam beraber sarhoş olmuştuk. Aslında sarhoş değil, neşeliydik.

— Konuştun mu

— Onu konuşturmak için sarhoş etmemiştim. Böyle de olsa, konuşmadı. Yanında başka biri de vardı. Bilginler her zaman ikişer ikişer kalıyorlar.

— Konuştu mu?

Owens, bir kahkaha daha attı.

— İnanın bana albayım, bilmediğini düşündüğüm hiç bir şey yok. Hiç bir sakınca olmadan onunla bütün gün konuşabilirim.

— Bunlar hakkında keşke bir şeyler bilseydim. Sizi takdir ediyorum, Yüzbaşı. Dünyanın şeklini değiştirecek teknolojik bir mucize var ve bunu kavrayan ancak bir avuç insan. İnsanların zekâları yavaş yavaş geriliyor.

Owens:

— Aslında kötü değil, dedi. Oldukça kalabalık bir kütle durumu kavramış durumda. Benes bir kişi, ama ben onun sınıfına giremeyecek kadar geride olan bir insanım. Gerçekte, gemi yapımına uygulayabileceğim kadar yeterli bilgim olmadığını düşünüyorum. Hepsi bu kadar.

Gizli Servis şefi, kesinlikle emin olmak istiyormuş gibi tekrar sordu:

— Fakat onu tanıyacaksınız, değil mi?

— İkiz kardeşi bile olsa, olmadığını biliyorum, tanıyacağım muhakkak.

— Kesin bir konuşma değil bu, Yüzbaşı. Ajanımız Grant, söylediğim gibi son derece iyi bir ajandır ama, işi bu kadar kolay başarmasına aklım ermiyor. Acaba alda-

tıldık mı? Benes'i ellerinden alabileceğimizi düşünerek onun yerine başka bir Benes mi yarattılar?

Owens, güven verici bir tavırla:

— Benes'ten başkası olursa derhal fark ederim, dedi.

— Bugünlerde plastik ameliyat ve narko-hipnosis'le nelerin yapılabileceğini tahmin edemezsiniz.

— Önemli değil. Yüz şekli belki beni aldatabilir, ama konuşmasında yanılmam imkânsız. Ya tekniği benden daha iyi bilir, ya da Benes değildir. Benes'in vücut yapısını belki değiştirebilirler, ama beynini değiştiremezler.

Havaalanına gelmişlerdi.

Albay Gonder, saatine baktı.

— Duyuyorum. Dakikaya kalmaz uçak iner ve zamanında gelmiş sayılır.

Silâhlı adamlar ve zırhlı araçlar bütün alanı çevirmişti. Görevlilerden başka kimseyi sokmuyorlardı.

Şehrin ışıkları sönüklemişti.

Owens rahat bir nefes aldı. Benes nihayet geliyordu, bir dakika sonra onu görecekti.

Mutlu bir son mu?

Owens, bu sorunun kafasında canlanmasına şaşırdı.

Asık suratla, Mutlu son! diye düşündü.

2.

ARABA

Uçak alana yaklaşırken Grant, şehrin ışıklarını görünce rahatladı. Dr. Benes'in önemi hakkında kendisine bilgi veren olmamıştı. Bütün bildiği, Benes'in hayatî önem taşıyan bazı bilgilere sahip olmasıydı. Dünyadaki en önemli adam olduğunu söylemişler, fakat nedenini açıklamamışlardı.

— Bizi zorlama, demişlerdi. Durum son derece önemli. İnanılamayacak derecede hayatî önem taşıyor.

Sonra eklemişlerdi.

— Her şey buna dayanıyor. Ülken, dünya ve bütün insanlık.

İşi başarmıştı. Eğer Benes'i öldüreceklerinden korkmamış olsalardı, başaramıyacağı muhakkaktı. Benes'i öldürmekten başka çareleri kalmadığını anladıkları zaman da, onlar çoktan uzaklaşmışlardı. Onların bir iğneyi bulabilmek için samanlığı hiç düşünmeden yaktıklarını çok iyi biliyordu. Ama bu kez çok geç kalmışlardı.

Grant, bu işten kaburgalarını sıyıran bir kurşun yarasıyla kurtulmuştu.

Şimdi yorgundu, hem de çok yorgundu. Tabiî, fizikî olarak yorgundu. Aynı zamanda bu delice işlerden usan-

mıştı. Okul günlerinde kendisine Granit Grant derlerdi ve böyle olduğunu futbol sahalarında göstermiş sadece bir kolu kırılmış olarak kurtulmuştu. Allahtan ki güzelliğini bozacak bir şey olmamıştı. Burnu ya da çenesi kırılabilirdi.

O zamandan beri, Granit ismini kullanmaktan çekinmişti. Oysa, vücudu adeleli ve çok güçlüydü. Vücut yapısının sağlamlığı, kendisine sadece yorgunluk veriyordu, o kadar. Otuz yaşını geçmek üzereydi ve artık ilk ismini kullanıyordu. Charles Grant! Bazen Charlie Grant!.

Grant, yan gözle Jan Benes'e baktı. Adamın saçları dağınıktı. Burnu biraz etliceydi ve yüzünün ortasına yerleştirilmiş bir patates gibi duruyordu. Dudaklarının üzerindeki bıyıkları karmakarışıktı. Aceleyle ayrıldıkları için giyimi, fakir bir adamın giyimini andırıyordu. Grant, bilginin elli yaşını aşkın olduğunu biliyordu.

Benes, ileri doğru eğilmiş, yaklaşmakta olan şehrin ışıklarına bakıyordu.

Grant:

— Ülkenin bu bölümüne hiç gelmiş miydiniz, Profesör? diye sordu.

— Ülkenizin hiç bir tarafında bulunmamıştım. Yoksa, beni denemek için mi soruyorsunuz?

— Hayır, sadece konuşmuş olmak için sormuştum. İlerde gördüğünüz. en büyük şehirlerimizden ikincisi. Ben ülkenin diğer tarafından olduğum için buraları pek sevmem.

— Benim için önemli değil. Burası olmuş, ya da başka bir yer olmuş, önemli değil. Burada bulunmam benim için çok önemli. Öyle olacak ki...

Cümlesini tamamlamadı, ama gözlerinde üzüntülü bir anlatım vardı.

Grant, insanın bir yerden kopup ayrılması gerekli de olsa zor, diye düşündü.

Sonra yüksek sesle:

— Sizi üzülmeye vakit bulamıyacak kadar meşgul edeceğiz Profesör, dedi. Hemen işe başlıyacağınızı sanıyorum.

Benes, içini çekti.

— Bundan eminim. Zaten tahmin ediyordum. Ödeyeceğim ücret bu, değil mi?

— Korkarım ki evet. Biliyorsunuz, bizim için oldukça güç oldu.

Benes, elini Grant'ın koluna koydu.

— Hayatınızı tehlikeye attınız, bunu takdir ediyorum. Öldürülebilirdiniz.

— Usül bakımından öldürülmek pahasına çalışıyorum. Bunun için para alıyorum. Hayatım pahasına para kazandığımı takdir edersiniz.

— Küçümsüyorsunuz.

— Zoruluyum, Örgütüm küçümsüyor. Geri döndüğüm zaman, elimi sıkacaklar ve sırtımı sıvazladıktan sonra, iyi iş yaptın diyecekler. Daha sonra kurşunun sıyırdığı yere yapıştırdığım bantın parasını, giderlere dikkat etmemiz gerektiğini söyleyerek, maaşımdan kesecekler.

— İşiniz hakkında böyle konuşmanız beni aldatmıyor, delikanlı.

— Beni aldatmış olmalı Profesör, aksi halde hemen istifa ederdim.

Grant, sesindeki keskin ifadeye şaşırdı.

— Emniyet kemerinizi bağlayın Profesör, dedi. Bu hurda, inişlerini çok sert yapar.

*
* *

Uçak, Grant'ın sözlerinin aksini ispat etmek istermiş gibi yumuşak bir iniş yaptı, pistte koştu ve taksi yoluna süzüldü.

Gizli Servis görevlileri hemen uçağın etrafını sardı.

Askerler yollardan atlayıp uçağın kapısına kadar insandan duvarları olan bir koridor meydana getirdiler.

Üç arabadan meydana gelen konvoy uçağın kapısına kadar yanaştı.

Owens:

Güvenliğe çok önem vermişsiniz Albayım, dedi.

Gizli Servis Şefi:

— Çok az olmasından daha iyi değil mi? dedi.

Owens:

— Buraya geldiğine sevindim, diye mırıldandı.

— Benim kadar sevinmiş olamazsınız. Daha evvel, böyle durumlarda uçaklar havada uçurulmuştur, biliyorsun.

Uçağın kapısı açıldı ve bir dakika sonra Grant kapıda göründü. Çevresine bakındıktan sonra el salladı.

Albay Gonder:

— Eh, bizimki tek parça gibi görünüyor. Benes nerede?

Bu sorunun cevabını vermek istermiş gibi Grant, kenara çekildi ve Benes'e yol verdi. Benes, bir dakika kadar gülümseyerek kapıda durdu. Eski bavulunu eline alarak, kapıya sürülmüş olan merdivenlerden inmeye başladı. Arkasından Grant indi, onun peşinden de pilot ve yardımcı pilot geliyordu.

Albay Gonder, basamakların dibindeydi.

— Profesör Benes, geldiğinize memnun oldum. İsmim Gonder, buradan itibaren güvenliğinizden sorumluyum. Bu bay, William Owens. Onu tanıdığınızı sanıyorum.

Benes'in gözleri parladı. Bavulunu bırakarak kollarını kaldırdı. Albay Gonder, bavulu aldı.

Benes:

— Owens! dedi. Ah, tabiî tanıyorum. Bir gece beraber sarhoş olmuştuk. Çok iyi hatırlıyorum. Öğleden sonraki oturum öylesine sıkıcı olmuştu ki, can sıkıntısı bir battaniye gibi üstüme kapanmıştı. Akşam yemeğinde

Owens'la tanıştık. Yanında beş arkadaşı daha vardı, ama onları pek hatırlıyamıyorum.

Derin bir nefes alarak devam etti.

— Fakat Owens'la ben, sonra küçük bir gece kulübüne gittik. Müzik ve caz vardı. Schnapps içtik, Owens kızlardan biriyle arkadaş oldu. Jaroslavic'i hatırlar mısın, Owens?

— Sizin yanınızda olan adam mı?

— Tamam. Schpnapps'ı çok sever, ama içki içmesi yasaktı. Ayık kalması gerekiyordu. Emirler kesindi.

— Sizi kontrol etmek için mi?

Benes, alt dudağını sarkıttı.

— Ona içki ikram edip durdum. İşte Milan, tozlu gırtlak insana zararlıdır dedim, ama vermek istediğim her kadehi reddediyordu.

Owens, gülümseyerek başını salladı.

— Fakat arabaya binip Karargâha dönelim, dedi. Önce sizi herkese gösterip burada olduğunuzu duyurmamız gerekiyor. Ordan sonra, size soracaklarımızı erteler, yirmi dört saat deliksiz uyumanızı sağlarız.

— On altı saat yeter. Fakat evvelâ...

Sabırsı bir tavırla etrafına bakındı.

— Grant nerede? Ah, işte Grant!

Genç ajana doğru yürüdü.

— Grant!

Elini uzattı.

— Hoşça kal. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Tekrar görüşürüz, değil mi?

Grant:

— Mümkün, dedi. Kolayca bulunabilecek bir adamım. Çevrenizdeki en pis işe bakın, beni en üstte göreceksiniz.

— Bu pis işi aldığın için memnunum.

Grant kızardı.

— Bu pis işin çok önemli bir noktası vardı Profesör. Yardımcı olabildiğime memnunum. Samimî söylüyorum.

— Biliyorum. Hoşça kal!

Benes elini salladı, tekrar otomobile döndü.

Grant albaya döndü.

— İşi bitirmiş olduğumu kabul edersem, kuralları çiğnemiş olur muyum, şef?

— Rahatına bak... Ha, sahi, Grant...

— Evet efendim?

— İyi iş yaptın!

— Bu işin deyimi «Güzel bir gösteri»ydi.

İki parmağını şakağına götürüp alaylı bir selâm verdikten sonra uzaklaştı.

Kendi kendisine, Grant'ı bırak, tekrar Charlie ol, ha? diye düşündü.

Albay, Owens'a döndü.

— Benes'le bin ve onunla konuş. Ben baştaki arabada olacağım. Karargâha gittiğimiz zaman dà. kesin kimlik tespitine hazır olmanı istiyorum.

— İçki âlemini hatırladı.

— Tamam, ben de bunu söylüyorum. Çok çabuk hatırladı ve ayrıntılarıyla hatırladı. Onunla konuş.

Herkes arabalara doldu ve konvoy yola çıktı, gittikçe hızlandı. Grant, biraz uzakta durmuş uzaklaşan arabaları seyrediyordu. Eliyle belirsiz bir işaret yaparak omuz silkti, sonra tekrar yürümeye başladı.

Serbestti ve iyi bir uykudan sonra vaktini nasıl geçireceğini çok iyi biliyordu.

*
**

Konvoy yolunu dikkatle seçiyordu. Arabalar boş caddelerden uçarcasına geçiyordu. İlk arabada bulunan albay karşı tarafın nasıl bir tepki göstereceğini merak ederek düşünüyordu.

Karargâhta bir sabotaj her zaman mümkündü. Alınmamış hiç bir güvenlik tedbiri kalmamıştı, ama başında bulunduğu işte, hiç bir güvenlik tedbiri yeterli görünmezdi.

Bir ışık mı?

Bir dakika kadar ışığın yaklaşmakta oldukları bir binada yanıp sönmüş olduğunu düşündü. Çevresindeki arabaları uyarmak için eli süratle arabanın telsizine uzandı.

Aceleyle konuştu. Arka taraftan ileri fırlayan bir motosiklet öne geçti.

Motosiklet ileri doğru fırlarken, yan sokaklardan birinden çalışan bir araba motorunun sesi duyuldu. Farlar göz kamaştıracak şekilde parladı. Yan sokaktan fırlayan bir araba, Benes'i taşıyan otomobili ortalamıştı, ama motorsikletle çarpıştı. Bir an, kimse ne olduğunu anlayamadı.

Çarpışmada, motosiklet havaya doğru fırladı, sürücüsü bir tarafa savruldu. Adamın daha yere düşmeden öldüğü muhakkaktı. Üstlerine doğru gelen araba, çarpışmadan ötürü yönünü biraz değiştirdi ve Benes'in içinde bulunduğu otomobilin arka çamurluğuna çarptı.

Çarpışma büyük bir gürültüyle oldu. Büyük araba kontroldan çıktı ve bir elektrik direğine toslayarak durdu. Kamikaze, yani intihar arabası da hızını alamayarak, binalardan birinin tuğla duvarına şiddetle çarptı.

Albayın arabası acı bir frenle durdu. Çevredeki motosikletler ani fren yapmalarından ötürü kayarak durdular.

Gonder, arabasından fırlamış, direğe toslayan arabaya doğru koşuyordu. Arabanın yanına gelince arka kapıyı hızla açtı.

Elmacık kemiğinin üstünde uzun bir sıyrık olan Owens:

— Ne oldu? diye sordu.

— Sen ona boş ver. Benes nasıl?

— Yaralı.

— Ölmedi mi?

— Hayır. Bana yardım et.

İkisi beraber, Benes'i yarı kaldırıp, yarı çekerek arabadan çıkardılar. Benes'in gözleri açıktı, ama gözlerinde donuk bir bakış vardı. Anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyordu.

Nasılsınız Profesör?

Owens, aceleyle ve alçak sesle:

— Başı kapının koluna çarptı, dedi. Muhtemelen kafatasında çatlak var. Fakat Benes olduğu gerçek. Kesin olarak eminim.

Gonder haykırdı.

— Bunu şimdi biliyoruz, sen...

Son kelimesini güçlükle yuttu.

Yukarda bir yerden kükreyen tüfek sesini duydukları zaman Benes'i Gonder'in arabasına bindiriyorlardı.

Gonder:

— Haydi, kalkalım! diye bağırdı.

Araba ve yanındaki motorlu görevliler hareket ettiler. Görevlilerin bir kısmı geride kalmıştı. Polisler tüfek sesinin geldiği binaya koştular. Kamikaze. intihar arabasının alevleri sönmek üzereydi ve geceye garip bir kızıllık veriyordu.

Toplanan kalabalığın ayak sesleri duyulmaya başlamıştı.

Gonder, Benes'in başını kucağına aldı. Bilgin şimdi tamamen kendisini kaybetmişti, nabız atışları yavaşlamıştı.

Gonder, büyük bir rastlantıyla kurtulan adama baktı. Sonra kendi kendisine mırıldandı.

— Hemen hemen gelmiştik!

3.

KARARGÂH

Grant, kapısının gümbürdediğini ancak fark edebildi. Birden doğruldu ve yatak odasından çıkarak kapıya doğru yürüdü.

— Geliyorum...

Bu meslekte, ne kadar sarhoş olursan ol, olağanüstü gürültülerle hemen kendine gelirsin, diye düşündü. Ama şimdi izinliydi.

— Ne istiyorsun?

Kapının arkasından birisi:

— Albayın emri efendim, dedi. Kapıyı derhal açın.

Grant, istemediği halde albayın emrini duyunca kendisine geldi. Kapının kenarına çekilip duvara yapıştı, sonra kapıyı zincirinin izin verdiği kadar araladı.

Kimlik kartını buradan uzatabilirsin.

Kimlik kartı kapının aralığından uzatıldı. Grant, yatak odasına döndü ve cüzdanından bir mika zarf çıkardı ve kimlik kartınızı bu zarfın içine soktu. Mika zarf, kimlik kartlarının sahte olup olmadıklarını anlaması için işine yarıyordu.

Kimlik kartını alarak tekrar kapıya gitti ve zinciri açtı. Elinde olmadan, kendisini herhangi bir tehlikeye karşı hazırladı.

Fakat, içeri giren genç adam tamamen zararsız görünüşlü biriydi.

— Benimle beraber gelmelisiniz efendim. Karargâha.

— Saat kaç?

— 6.45 efendim.

— Sabah mı?

— Evet efendim.

— Günün bu saatinde beni ne yapacaklar?

— Bilmiyorum efendim. Verilen emri uyguluyorum. Benimle beraber gelmenizi söyleyiceğim. Ben de kalkmak istememiştim, ama görüyorsunuz, buradayım.

— Tıraş olup bir duş alacak vaktim var mı?

— Şey...

— Peki öyleyse, giyinecek kadar vaktim var mı?

— Evet efendim, ama çok çabuk!.

Grant, elini sert sakalının üzerinde dolaştırarak, bir gece önce duş aldığına sevindi.

— Bana beş dakika izin verin, dedi.

Sonra, yatak odasından seslendi.

— Acaba neden beni istediler?

— Bilmiyorum efendim.

— Hangi karargâha gideceğiz?

— Sanmıyorum ki...

— Boş ver...

Duş sesi fazla konuşmayı önledi.

Grant, birkaç dakika sonra odaya girdi.

— Fakat Karargâha gidiyoruz, dedi. Böyle söylemiştin, değil mi?

— Evet efendim.

Grant neşeyle:

— Pekâlâ evlât, dedi. Fakat beni aldattığını fark edersem seni ikiye bölerim .

— Evet efendim.

Araba durduğu zaman Grant, kaşlarını çattı. Hava ağarmak üzereydi, ama gökteki bulutlar pis gri renkliydi. Yağmur yağacağı belliydi. Ambarların bulunduğu bölgeden geçerlerken Grant, iple çevrilmiş bir yerden geçmiş olduklarını fark etti.

— Burada ne oldu?

Grant'in eli omuz askılığındaki tabancasının kabzasına gitti.

— Daha sonra ne olacağını söylesen iyi olur, dedi.

— Buradayız. Burası Devletin gizli bir tesisidir. Belli olmuyor, ama gerçek.

Genç adamla şoför arabadan indiler.

— Siz arabada kalın, lütfen, Bay Grant.

İki adam iki yüz metre kadar uzaklaştılar. Grant, can sıkıntısıyla çevresine bakındı. Araba birden yerinden oynadı ve Grant, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanda dengesini kaybetti. Birden toparlandı ve arabanın kapısına uzandı, sonra arabanın dört tarafından yükselen duvarı görünce tereddütle durdu.

Arabayla beraber aşağıya doğru çöktüğünü hissetti. Demek ki araba bir asansör şaftının tam üstünde bırakılmıştı. Durumu kavradığı zaman arabadan çıkmak için çok geç kaldığını anladı.

Asansör boşluğunun üstü kapanınca Grant, zindan gibi karanlıkta kaldı. Arabanın farlarını yaktığı zaman farların ışığı, hafif yuvarlak asansör duvarından aksetti.

Beklemekten başka yapacak şey yoktu. Üç dakika sonra asansör durdu.

Geniş iki kapı açılınca, Grant hemen harekete geçebilecek gibi hazırlandı. İki kişilik Scooter tipi bir motosiklete binmiş. kolunda askerî polis işareti olan bir asker kendisini bekliyordu. Çelik miğferin ve motorun üzerindeki CMDF harfleri net olarak görünüyordu.

Askerî polis, yanındaki boş yeri göstererek:

— Biner misiniz, efendim? dedi.

— Tabiî. Ne güzel yer burası.

— Evet efendim.

— Büyük mü?

Duvarların kenarlarında, üzerlerinde CMDF harfleri bulunan bir sürü vasıta vardı.

Askerî polis:

— Çok büyük efendim, dedi.

Grant:

— Bak burada çalışanları bunun için beğendim, diye alay etti. Sorulara kesin ve öz cevaplar veriyorlar.

Motosiklet, hafif yokuş yukarı çıkıyor ve daha kalabalık katlara geliyordu. Grant, beyaz önlüklü, güzel bir kadının aceleyle yürüdüğünü görünce, bir gün önce tasarladığı plânlarını hatırladı.

Eğer bu yeni bir görevse...

Motosiklet keskin bir dönüş yaptı ve bir masanın önünde durdu.

Askerî polis, motordan atladı ve selâm verdi.

— Charles Grant, efendim.

Masada oturan subay yerinden kımıldamadı.

— İsim?

Grant:

— Charles Grant, dedi.

— Kimlik kartınız, lütfen.

Grant, sesini çıkarmadan kimlik kartını verdi. Subay, aldığı kartı tanımlama için kullandıkları küçük röntgen cihazına sokup inceledi. Bu cihaz da cüzdanındakinin aynıydı, ama biraz daha büyütülmüş şekliydi. Röntgen cihazının ekranı aydınlanınca, kimlik kartının üstünde Grant'ın resmi belirdi. Grant, ilgisiz gözlerle resmine baktı. Samimî bakışları neredeydi? Kadınları deli eden gamzeleri neredeydi? Kaşlarını çatmıştı, yüzünde öfkeli

bir ifade vardı. Bu görünüşüyle kendisini tanıyıp tanıyamıyacaklarını merakla düşündü.

Subay, Grant'la resmi karşılaştırdı. Memnunlukla başını saladı. Kimlik kartını tekrar Grant'a uzattı ve geçebileceğini işaret etti.

Motosiklet tekrar hareket etti ve sağa döndü. Şimdi trafik oldukça sıklaşmıştı. Kalabalık personel arasında resmî üniforması olmayan yalnız Grant'tı.

Motosiklet, üzerinde «TIP SERVİSİ» yazılı olan bir kemerin altından geçti.

Görevli bir askerî polis, elini kaldırıp bir düğmeye dokununca ağır demir kapılar açıldı, motosiklet geçti ve durdu.

Grant, hangi şehrin altında bulunduğunu, merakla düşündü.

Üerinde general üniforması olan ve kendilerine doğru gelen kimse Grant'a yabancı gelmemişti. El sıkışacak kadar yakınlaştıkları zaman Grant, generali hemen tanıdı.

— Carter değil mi diye sordu. İki yıl önce kıt'alar arası yolculukta tanışmıştık. Ozaman üniformanız yoktu.

— Merhaba, Grant. Ah, üniformanın canı çıksın. Sırf lâf olsun diye burada giydiriyorlar. Komuta zincirinin kırılmaması için âdet böyleymiş Benimle gel. Granit Grant'tı, değil mi?

— Ah, evet.

Bir kapından geçip ameliyat odasını andıran bir salona girdiler. Grant, lomboz deliğine benzeyen pencerelerden içerde dolaşan beyaz gömlekli erkek ve kadınları görebiliyordu.

Bir ameliyat masası sürülerek getirildi.

Grant, beyaz yastığın üzerindeki dağınık saçlara bakınca hayretini saklayamadı.

— Benes mi? diye sordu.

Carter üzüntüyle:

— Benes, dedi.

— Ne oldu?

— Nihayet ona ulaşabildiler. Bizim hatamız; Elektronik bir çağda yaşıyoruz, Grant. Yaptığımız her şeyi, elde bulunan transistörlü yardımcılarla yapıyoruz. Her düşmanımızı, bir düğmeye basmakla ortadan kaldıracağımızı sanıyoruz. Geçiş yolunu güvenlik tedbirleriyle sarmıştık, ama aldığımız tedbirler sadece, elektronik cihazlara karşıydı. Otomobilli bir adamı ve tüfekli adamları hesaba katmamıştık.

— İkisini de canlı yakalayamadığını sanıyorum.

— Hiç birini. Arabadaki adam çarpışmada hemen ölmüş. Diğerleri ise, bizim kurşunlarımızla öldü. Birkaç kişi de biz kaybettik.

Grant, ayaklarının ucuna baktı. Bakışlarını tekrar Benes'in yüzünde dolaştırdı.

— Hayatta olduğunu sanıyorum, şu halde ümit var.

— Hayatta. Fakat fazla umudumuz yok.

Grant:

— Kimse onunla konuşmak fırsatını buldu mu?

— Yüzbaşı Owens... William Owens... Onu tanır mısın?

Grant başını salladı.

— Gonder, havaalanında böyle bir isim kullandığı zaman şöyle bir görmüştüm.

Carter:

— Owens Benesle konuşmuş, ama çok önemli bir şeyler öğrenememiş. Gonder de onunla konuştu. Onunla en uzun konuşan sensin. Sana bir şey söyledi mi?

— Hayır efendim. Konuşmuş olsaydı bile, bir şey anlamayacaktım. Görevim onu bu ülkeye getirmekti, o kadar.

— Tabiî. Fakat onunla konuştuğuna göre, belki birtakım bilgiler vermiştir diye düşünmüştüm.

— Eğer üstü kapalı sözler etmişse anlamamışım demektir. Fakat hiç sanmıyorum. Diğer tarafta yaşarsanız, ağzınızı sıkı tutmaya alışırsınız.

Carter homurdandı.

— Gerekmediği zaman üstünlük taslama, Grant. Bu tarafta da aynı şeyi yaparlar. Eğer bunu bilmeyecek kadar... Özür dilerim, gereksiz sinirlendim.

Grant, omuz silkti.

— Ziyanı yok, Generalim.

— Önemli olan kimseyle konuşmamış olması. İstediğimiz şeyi almamıza fırsat vermeden onu engellediler. Diğer taraf'tan belki de hiç ayrılmaması gerekirdi.

— Buraya gelirken kordon altına alınmış...

— Evet, orada saldırdılar. Beş blok sonra onu güvenlik içine alacaktık.

— Şimdi nesi var?

— Beyin zedelenmesi. Ameliyat yapmamız gerekiyor ve sanada ihtiyacımız bunun için.

Grant, şaşkınlıkla:

— Ben mi? dedi. Bakın generalim, beyin ameliyatında çocuk gibi zayıf kalırım. Evvelce beyin ameliyatlarında...

Carter, umursamaz bir tavırla omuz silkince Grant, ne söyleyeceğini şaşırarak susmuştu.

Carter:

— Benimle gel, dedi.

Grant, generalin arkasından yürüdü. Küçük bir koridoru geçtikten sonra başka bir odaya girdiler.

Carter, kısaca:

— Merkez Kontrol, dedi.

Duvarlar televizyon ekranlarıyla kaplıydı. Yarım

daire şeklindeki kontrol tablosunun tam orta yerinde bir koltuk vardı.

Carter bu koltuğa oturdu. Grant, ayakta bekledi.

Carter:

— Durumun temel noktalarını kısaca açıklamak isterim, dedi. Bizimle onların arasında eşitlik olduğunu biliyorsun, yani pat.

— Ve bu uzun zamandan beri sürüp gidiyor.

— İki şey arasında berabere kalmak kötü bir şey. Rekabet ediyoruz. Her zaman korku içindeyiz. Yaptığımız bütün işleri korku içinde yapıyoruz. Her iki taraf da böyle. Eğer beraberlik bozulacak olursa, bizim lehimize bozulması şart. Anlıyorsun zannederim?

Grant kuru sesle:

— Anladığımı sanıyorum, generalim.

— Benes, böyle bir ihtimali elinde tutuyor. Eğer bildiğini bize söyleyebilirse...

— Bir soru sorabilir miyim efendim?

— Sor bakalım.

— Ne biliyor? Bildiği nasıl bir şey?

— Henüz erken, henüz sırası değil. Birkaç dakika sabret. Haberin doğal durumu şu anda önemli değil. Bırak da konuşayım... Bildiğini söyleyebilirse, o zaman beraberliğimiz bizim lehimize bozulur. Ölecek olursa, ya da beyin zedelenmesinden ötürü bildiklerini söyleyemezse, beraberlik yine sürecektir.

Grant:

— Büyük bir zekânın kaybolmasına üzüntü duymakla beraber, beraberliği sürdürmenin o kadar kötü olmadığını söyleyebilirim, dedi.

— Evet, eğer durum sana tarif ettiğim gibiyse, ama tamamen tersi olabilir.

— Ner'den biliyorsunuz?

— Benes'in durumunu dikkate al. Sâkin bir insan

olarak tanınır, ama devleti ile kötü geçindiğine dair bir haber almadık. Çeyrek asırdan beri sadık bir köpek gibi görünüyor ve çok da iyi muamele görüyor. Şimdi birden ihanete kalkışıyor ve...

— Çünkü, aramızdaki beraberliği bozmak istiyor.

— Öyle mi acaba? Yoksa işinin önemini kavrayana kadar gerektiğinden fazla mı verdiğini düşündü? Dünyanın kaderini onların eline vermiş olduğunu geç mi fark etti? Belki de kendi tarafının bu buluşunu kötüye kullanacağını düşünmüştür. Böylece bizim tarafa sığındı, ama ne bize ne de onlara yararı dokunamayacak durumda. Bize, beraberliği bozmak için geldiğine hiç kuşkumuz yok.

— Böyle düşünmeniz için delil var mı, efendim?

Carter:

— Elimizde en küçük bir delil dahi yok, dedi. Fakat imkân olduğunu düşünüyor ve aksine bir delilimiz de olmadığını kavrıyoruz.

— Devam edin, efendim.

— Eğer Benes için ölüm ve kalım, bizim için tam bir başarı ve beraberlik arasındaki seçim demekse... eh, belki başarabiliriz. Tüm bir zaferi burnumuzun ucundan kaçırmak biraz ayıp olur kanısındayım. Fakat başka bir şansımız olabilir. Mamafih, tüm bir yenilgi ile beraberlik arasında bir seçim yapmamız gerekecekse, belki bir çıkar yol bulabiliriz. Haklı mıyım?

— Haklısınız efendim.

— Şu halde, Benes'in ölümüyle tüm bir yenilginin karşısında kalacaksak, onun ölümünü önleyebilmek için elimizden geleni yapacağımızı kavrıyorsun. Ne pahasına olursa olsun her şeyi yapabileceğimizi biliyorsun.

— Anladığıma göre, generalim, bütün bunları söylemenizin nedeni, benden bir şey isteyeceğinizi gösteriyor. Tesadüfen, bir çok yenilgiyi önleyebilmek için hayatımı

tehlikeye attım. Eğer itiraf etmemi isterseniz, bu işi severek yapmadığımı söyliyebilirim... Fakat yine de yaptım. Mamafih, bir ameliyat salonunda ne yapabilirim? Geçen gün, kaburgama yapıştırmam gereken bantı Benes'in yardımıyla yapıştırdım. Tıbbın diğer konularına gelince, bant yapıştırmada hepsinden çok daha ustayım.

Carter, bu konuşmaya da önem vermemiş göründü.

— Seni bu iş için tavsiye eden, Gonder. Her şeyden önce, genel prensipler. Senin son derece yetenekli olduğunu düşünüyor. Ben de öyle.

— Generalim, yaltaklanmanıza lüzum yok. Davranışınızı saçma buluyorum.

— Allah kahretsin be adam. Seni övmüyorum. Bir şey anlatmaya çalışıyorum. Gonder, genel olarak senin yetenekli olduğunu düşünüyor. Fakat dahası da var, yaptığın işin tamamlanmamış olduğunu düşünüyor. Benes'i bize sağ olarak getirecektin ve bu işin henüz tamamlanmış değil.

— Gonder işi kendi üzerine aldığı zaman sağdı.

— Ne olursa olsun, şimdi sağ sayılmaz.

— Benim meslek gururuma mı dokunmak istiyorsunuz generalim?

— Böyle kabul edersen, evet.

— Pekâlâ. Neşteri tutacağım. Operatörlerin alınlarındaki teri kurulayacağım. Hatta, hemşirelere bile göz kırpacağım. Bir ameliyat odasındaki yeteneklerimin bu kadar olduğunu sanıyorum.

— Yalnız olmayacaksın. Bir ekibin parçası olacaksın.

Grant:

— Böyle bir şey zaten bekliyordum, dedi. Neşteri başka birisinin tutup kullanması gerekiyor. Ben onları sadece tepsiyle tutacağım.

Carter usta parmaklarla birkaç düğmeye dokundu.

Televizyon ekranlarından biri canlandı ve siyah gözlük kullanan adamlar belirdi. Bir laser lambasının üstüne eğilmişlerdi. Laserin kırmızı dar ışığı kaybolmak üzereydi. Işık birden kaybolunca adamlar doğrulup gözlüklerini çıkardılar.

Carter:

— Şu Peter Duval, dedi. İsmini duydun mu hiç?

— Özür dilerim, ama duymadım.

— Ülkenin en usta beyin operatörüdür.

— Kız kim?

— Ona yardım ediyor.

— Hah!

— Görünüşe aldanma, çok değerli bir teknisyendir.

— Hiç kuşkum yok efendim.

— Owens'ı alanda gördüğünü mü söylemiştin?

— Şöyle bir gördüm.

— O da sizinle beraber olacak. Ayrıca, Tıp Şubesinin şefi de yanınızda bulunacak. Durumu sana kendisi açıklıyacak.

Carter'in parmakları yine oynadı. Bu kez ekranda kabak kafalı bir adam belirdi.

Carter:

— Max! dedi.

Michaels, başını kaldırıp baktı. Gözleri kısıldı. Oldukça yorgun görünüyordu.

— Evet, Al.

— Grant bekliyor. Elini çabuk tut, fazla vaktimiz yok.

— Vaktimizin olmadığı muhakkak. Onu almaya geliyorum.

Michaels, Grant'ın bakışlarını yakaladı. Alçak bir sesle:

— Umarım ki Bay Grant dedi, Olağanüstü bir tecrübeye kendinizi hazırlamışsınızdır.

4.

DURUMUN AÇIKLANMASI

Michaels'ın bürosunda Grant, ağzı bir karış açık, kan dolaşım sistemine bakıyordu.

Michaels:

— Karışık görünüyor, ama bölge haritasıdır dedi. Üzerindeki her işaret, bir yolu; her buat, dört yol ağzını gösteriyor. Amerika karayolu haritası gibi girift. Ayrıca, üç buutludur.

— Tanrım!

— Yüz bin millik kan damarları. Çok azını görüyorsun. Çoğu mikroskopiktir ve büyük bir büyüteç olmadan görülmesi mümkün değildir. Fakat tek bir hat halinde uç uca eklenecek olursa dünyayı dört kere sarar, ya da, Ay'a olan uzaklığın yarısı kadardır. Uyudun mu Grant?

— Altı saat. Uçakta da biraz şekerleme yapmıştım. Çalışabilecek durumdayım.

— İyi. Yemek, traş olmak veya bunun gibi şeylere vaktin olacak gerekirse. Keşke ben de uyumuş olsaydım.

Bunu söyler söylemez elini kaldırdı.

— Durumumun kötü olmasından ötürü böyle söylemiyorum. Ben de çalışacak durumdayım. Hiç morfojen kullandın mı?

— Hiç duymadım. Bir çeşit uyuşturucu madde mi?

— Evet oldukça yeni. İnsanın ihtiyacı uyku değil.

Gözleri açık bir adam da sırt üstü uzandığı takdirde, uyuyan insan kadar dinlenebilir. Belki de daha az dinlenebilir. İhtiyacımız olan rüya görmektir. Rüya görebilmek için zamanımız olması şart. Aksi takdirde beynin koordinasyonu bozulur ve hayal görmeye başlarsın, nihayet ölüm gelir.

— Morfojen rüya gördürür, öyle değil mi?

— Tamam. Yarım saat kalıp gibi yatar rüya görürsün, sonra o gün için çalışmaya hazırsın demektir. Yalnız tavsiyemi dinle ve gerekmediği takdirde morfojenden uzak dur.

— Neden? İnsana yorgunluk mu verir?

— Hayır, aksine insana canlılık veriyor, ama kötü olan rüyalar. Morfojen zihnî çalışmaları azaltıyor, bilinç çukurunu boşaltıyor. Oldukça ilginç bir tecrübe sakın denemeye kalkma... Fakat, benim başka çarem yok. Bu haritanın hazırlanması gerekiyordu ve bütün gece çalışmak zorunda kaldım.

— Şu harita mı?

— Benes'in kan dolaşım sistemi. Elimden geldiği kadar fazla şey öğrenmeye çalıştım. Burada, hemen hemen kafatasının orta yerinde, tükürük merkezine yakın kan pıhtısı var.

— Mesele bu mu?

— Muhakkak. Diğer her şeyin çaresi bulunabilir. Genel ezikler ve bereler, şok, beynin sarsılması. Fakat kan pıhtılaşması ameliyat olmadan giderilemez, ve çok çabuk davranmamız lâzım.

— Ne kadar dayanabilir, Doktor Michaels?

— Söylenemez. Uzun zaman ölüme sebep olmayacağını umuyoruz, ama beynin tahrip olması ölümden çok daha önce olabilir. Bu örgüt için, beynin tahribi ölüm kadar kötü olacaktır. Buradaki insanlar Benes'imizden

mucize bekliyordu, şimdi ümitleri kırıldı. Özellikle Carter, kötü bir darbe yedi ve seni istedi.

Grant:

— Diğer tarafın yeni bir deneme yapacağından mı korkuyor? diye sordu.

— Söylemiyor, ama korkusu bundan ötürü zannediyorum. Bunun için de seni ekibin içine sokmak istiyor.

Grant, etrafına bakındı.

— Buraya kadar girebildiklerini düşündürecek bir sebep var mı? Buraya ajan sokmuşlar mı?

— Bildiğim kadarıyla hayır. Fakat Carter, kuşkucu bir adam. Tıbbî bir saldırının mümkün olabileceğini düşünüyor.

— Peki, Duval?

Michaels, omuz silkti.

— Tanınmış bir karakter değil ve kullandığı âlet saç kılı kadar kayacak olsa, ölüme sebep olabilir.

— Ona nasıl engel olunabilir?

— İmkânsız.

— Şu halde başka birini kullanın, güvenebileceğiniz birini.

— Kimsenin onun kadar tecrübesi yok. Duval da aramızda. Nihayet, bize sadık olmadığına dair elimizde delil de yok.

— Fakat Duval'ın yanına erkek hastabakıcı olarak yerleştirilecek olursam, onu yakından incelemek zorunda olursam, pek işe yarayacağımı sanmam. Ne yaptığını bilmiyeceğim. Hareketlerinin dürüst mü yoksa kasıtlı mı olduğunu anlayamıyacağım. Gerçekte, kafatasını açtığı zaman bayılacağımı düşünüyorum.

Michaels:

— Kafatasını açacak değil, dedi. Kan pıhtısına dışardan ulaşmak mümkün değil. Bunu kesin olarak söylüyor.

— Fakat o zaman...

— İçerden ulaşacağız.

Grant kaşlarını çattı, sonra başını salladı.

— Biliyor musunuz, neden söz ettiğinizi anlayamadım-

Michaels sâkin sesle:

— Bay Grant dedi, Bu projeyle ilgili herkes durumu biliyor ve kadın olsun veya erkek olsun ne yapacağını biliyor. Dışardan biri olduğun için eğitimin oldukça uzayacak. Eh, yapmam gerekiyorsa, yapacağım. Daha önce bu enstitüde yapılan iş hakkında teorik bilgileri vermem gerekir.

Grant'ın dudakları alaycı bir tavırla büküldü.

— Özür dilerim doktor, ama kötü bir kelime kullandınız. Kızlar ikinci plânda kalmak şartıyla, futbol üzerine doktoramı verdim. Teorilerinizi benim için harcamayın.

— Dosyanı gördüm bay Grant, söylediğin gibi değil. Mamafih açıkça belli olan zekân ve öğrenimini küçümsemiyorum. Teorilerimle kafanı şişirecek değilim. İşi daha basit bir yolla halledebiliriz. CMDF işaretimizi gördüğünü sanıyorum.

— Evet, gördüm.

— Anlamı hakkında fikrin var mı?

— Birkaç tahminim var.

— CMDF'in anlamı şu: Combined Mintire Deterrent Forces (Birleşmiş Minyatür Önleyici Güçler).

— Tahminlerimin anlamı daha iyi sanıyorum .

— Açıklayacağım. Küçültme tartışmaları hakkında bir şey duydun mu?

Grant biraz düşündü.

— O zaman kolejdeydim. Fizik derslerinde böyle bir konuda birkaç oturum yapmıştık.

— Futbol oyunları arasında mı?

— Evet. Gerçekte futbol mevsimi değildi. Eğer doğ-

ru hatırlıyorsam, birkaç fizikçi, istedikleri şeyi istedikleri kadar küçültebileceklerini söylüyorlardı. Sınıfta yapılan tartışmaları hatırlıyorum. Bir insanın fare kadar küçültülüp, yine insan olarak korunabilmesinin mümkün olmadığı üzerine tartışıyorlardı.

— Her kolejde böyle tartışmaların yapılmış olduğunu sanıyorum. İtirazların ne olduğunu hatırlıyabiliyor musun?

— Zannedersem. Bir insanın küçültülebilmesi için iki yol var: Ya teklif atomlar sıkıştırılır, ya da bir kısmı tamamen ortadan kaldırılır. Zıt itme güçlerine karşı atomların sıkıştırılması için olağanüstü bir basınç gerekir. Bir insanı, fare kadar küçük yapabilmek için Jüpiter'in merkezindeki basınç bile az gelirdi. Doğru mu söylüyorum?

— Söylediklerin doğru.

— Başarılmış bile olsa, böyle bir basınç karşısında canlı her şey ölmeye mahkûmdur. Bundan başka, atomlarının sıkıştırılmasıyla küçültülen bir cisim kendi özelliklerini kaybetmiyecektir ve bir insan özelliğini taşıyan fare küçüklüğündeki bir cismin idaresi de güç olacaktır.

— Fevkal'âde Bay Gant. Böyle romantk konuşmalarla kız arkadaşlarını çok eğlendirmiş olmalısın. Peki, diğer metot nedir?

— Diğer metot, parçaların birbirleri arasındaki bağıntıyı bozmadan, cismin büyüklüğünü ve özelliğini küçültecek şekilde atomların belirli oranda çıkarılmasıdır. Ancak, bir insan fare kadar küçültülürse yetmiş bin atomdan yalnız birini tutmak mümkündür. Eğer bunu beyin üzerinde deneyecek olursan, beyinden geriye ne kalacağını düşünmek bile yersiz olur. Hele bir fare beyninin karışık durumu göz önüne alınacak olursa, gerisini sen tahmin et. Ayrıca, fizikçilerin iddia ettiklerine göre, küçültülmüş bir cismi eski büyüklüğüne nasıl getirebilirsin? Atomları bulup tekrar eski yerlerine nasıl koyabilirsin?

— Tamamen haklısın, Bay Grant. Fakat kimi tanınmış fizikçiler bunun mümkün olduğunu nasıl düşünebildiler dersin?

— Bilmiyorum doktor, fakat artık böyle şeyler duymuyoruz.

— Çünkü herkes çok dikkatli çalışıyor... Emirle tabiî... Teknik çalışmalar hem burada, hem de Diğer taraf'ta yer altından idare ediliyor.

Michaels, masasının üstüne vurdu.

— Burada, küçültme tekniği hakkında özel kurslarla yetişkin fizikçileri eğitiyoruz. Burada öğrendiklerini hiç bir yerde öğrenemezler. Küçültme mümkündür, fakat senin tarif ettiğin metotlarla değil. Bir fotoğrafın büyültülmesini gördün mü Bay Grant? Ya da mikrofilm boyunda küçültüldüğünü gördün mü?

— Gördüm.

— Şu halde teoriyi bilmiyorsun. Aynı metodun üç buutlu cisimler üzerine uygulanması mümkündür. İnsan üzerine bile uygulanabilir. Sadece gerçek cisimleri değil, görüntüleri bile küçültebiliyoruz.

— Bütün bunlar lâf, sayın hocam.

— Evet, ama sen teori istemediğini söylemedin mi? Cisimler küçültülebilirler. Ne atomları itiyoruz, ne de atomları atıyoruz. Atomları da küçültüyoruz, her şeyi küçültüyoruz. Özellik de atomik olarak küçülüyor. Arzu ettiğimiz takdirde küçültülen cismi tekrar eski büyüklüğüne döndürebiliyoruz.

Grant:

— Ciddî konuşur görünüyorsunuz, dedi. Yani, gerçekten de bir insanı fare kadar küçültebileceğimizi mi söylemek istiyorsunuz?

— Temel olarak bir insanı, bakteri, virüs ve bir atom kadar küçültebiliriz. Küçültme oranı için hiç bir teorik limit yok. Koca bir orduyu insanları ve silâhlarıyla bera-

ber, bir kibrit kutusuna sığacak şekilde küçültebiliriz. Bu kibrit kutusunu istediğimiz yere götürüp orduyu orada tekrar büyültebiliriz. İşin önemini kavrıyabiliyor musun?

Grant:

— Diğer Taraf da aynı şeyi yapabilir. Yalan mı?

— Yapabileceklerinden eminiz... Fakat Grant, olaylar son hızla gelişiyor ve bizim vaktimiz kısıtlı. Benimle gel.

***

Grant o sabah uyandırıldığından beri, «Buraya gel», «şuraya gel» kelimeleriyle oraya buraya çekiştirilip duruyordu. Hiç bir yerde on beş dakikadan fazla kalmasına izin verilmiyordu. Grant gerçekten de şaşırıyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu. Acaba düşünmesine fırsat vermemek için mi böyle davranıyorlardı? Üzerine atmaya hazırlandıkları ya da sırtına vurmak istedikleri iş ne olabilirdi?

Michaels'la beraber şimdi motosiklete binmişlerdi ve motoru Michaels kullanıyordu.

— Eğer hem biz hem de Onlar küçültmeyi bilirsek, birbirimizi küçültür, bütün kavgaları ortadan kaldırabilirdik, dedi.

— Evet, ama ikimizin işine de yaramazdı. Bazı sakıncalar var.

— Oh!

— Büyüklük oranı üzerinde on yıldan beri uğraşıyoruz. Bazı teorik limitlerimiz var.

— Neymiş onlar?

— Pek iç açıcı şeyler değil. Belirsiz Prensip'ler işe karışıyor. Eğer bir insan yarı yarıya küçültülecek olursa, asırlar boyu saklanabilir. Eğer fare kadar küçültülecek olursa, günlerce saklanabilir. Ama bakteri boyunda küçültülen bir insan ancak saatlerce saklanabilir. Ondan sonra tekrar eski büyüklüğünü bulur.

— Sonra tekrar küçültülebilir.

— Uzun bir bekleme sonucu evet. Matematikle küçük bir hesap ister misin?

— Hayır. Söylediklerini doğru olarak kabul ediyor ve inanıyorum.

Hareketli bir merdivenin önünde durdular. Michaels, yorgun bir tavırla motordan indi. Grant, çevik bir hareketle yere sıçradı.

Merdiven yükselirken, Grant, parmaklıklara dayandı.

— Benes'in bildiği nedir?

— Söylediklerine göre Belirsiz Prensipleri ortadan kaldırabilirmiş. Yani, küçültülen cismin, küçültüldüğü gibi kalmasını sağlayabilirmiş.

— İnanmış görünmüyorsun.

Michaels omuz silkti.

— Eleştiriciyim. Hem küçültmeyi hem de küçültme zamanını uzatabilmişse, bunu başka bir şey üzerinde deneyebilirler. Ama bu başka şeyin ne olabileceğini tahmin edemiyorum. Belki de, bir Benes olmadığım için böyle düşünüyorum. Her neyse, mademki bildiğini söylüyor, aksine inanmaya cesaretimiz yok. Diğer Taraf da bizim gibi düşünüyor ve bunun için de onu öldürmeye kalktılar.

Merdivenlerin sonuna gelmişlerdi. Michaels, koridoru yürüyerek geçti ve başka bir merdivenin önünde durdu.

— Şimdi neden Benes'i kurtarmak zorunda olduğumuzu anlıyor musun Grant? Bildiklerini öğrenebilmemiz için neden onu kurtarmamız gerektiğini anlıyorsun değil mi? Onu nasıl kurtarabiliriz? Ancak küçültmeyle!

— Neden küçültmeyle?

— Çünkü beyindeki kan pıhtısına dışardan ulaşmak mümkün değil. Bunu evvelce söylemiştim. Bir denizaltıyı küçültüp arteriye enjekte edeceğiz. Kontrollarda Owens bulunacak. Ben, kılavuzluk yaparak onları kan pıhtısına

götüreceğim. Orada Duval ve asistanı Bayan Peterson ameliyat yapacaklar.

Grant'ın gözleri irileşti.

— Peki, ben?

— Ekibin bir elemanı olarak geleceksin. Genel gözetim işi...

Grant, sinirli bir sesle:

— Benden paso, dedi. Böyle bir şey için gönüllü gitmek istemem. Bir dakika için bile olsa razı olamam.

Geri döndü ve aşağı kata inen hareketli merdivene sıçradı. Michaels de onun peşinden merdivene bindi.

— Hayatını teylikeye atmak görevin değil mi?

— Kendi seçtiğim yerde hayatımı tehlikeye atarım. Alışkın olmadığım yerlerde tehlikeye atılmam. Hazırlıklı bulunduğum tahlikeye atılırım. Bana düşecek zaman bırakırsanız, bir karara varabilirim.

— Dostum Grant, gönüllü olmanızı isteyen yok. Anladığıma göre bu göreve atanmışsın. Şu anda sana açıklanan göverin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Nihayet. ben de gidiyorum ve senin kadar genç değilim. Benimle beraber geleceğini düşünerek cesaretimi kamçılamaya çalışıyordum. Çünkü, işin en önemli faktörlerinden birinin cesaret olduğunu sanıyordum.

— Eğer böyle düşünüyorsan, yaya kaldın demektir. Hay Allah, canım kahve istedi.

Tekrar yukarı çıktılar ve üzerinde «Konferans Salonu» yazılı kapıdan girdiler.

***

Salona girer girmez uzun bir masanın üzerindeki kahve çaydanlığı ve bir tepsi sandviç gözüne ilk çarpan şeyler oldu. Bir fincan kahva içtikten ve birkaç sandviç yedikten sonra başka şeylerede dikkat etti.

Dikkat ettiği şey, Duval'ın asistanı Bayan Peterson'-

du. Genç kız, Duval'a öylesine yakın duruyordu ki, Grant, operatörden hiç hoşlanmadığını düşündü.

Şaşkın görünüşlü bir albay, masanın baş tarafında oturuyordu. Bir elindeki sigaranın külleri yere dükülürken, diğer eliyle tablayı fırıldak gibi döndürerek oynuyordu.

Duval'a:

— Tutumumu anlaşılacak şekilde açıkladığımı sanıyorum, dedi.

Cumhurbaşkanının portresi altında oturan Owens'i tanıyan Grant, ilgiyle baktı. Owens'in elmacık kemiğinin üstünde koyu bir leke vardı.

Grant, Michaels'e alçak sesle sordu.

— Albay kim

— Donald Reid, askerî duvarın öbür yakasında benim akranım.

Duval'ın onu şaşırttığını sanıyorum.

— Her zamantanıdığı çoktur. ama onu seven azdır.

Grant, güzel kadının ondan hoşlandığını söyleyecek oldu, ama vazgeçti. Ne güzel kadın, diye düşündü. Acaba bu kasabın nesinden hoşlanıyor.

Reid kontrollu bir sesle konuşuyordu.

— Peki, doktor, kadının burada ne işi var?

Duval soğuk sesle:

— Bayan Peterson asistanımdır, dedi. Gittiğim her yere benimle beraber gelir.

— Bu iş son derere tehlikeli...

— Bayan Peterson, tehlikeyi bildiği halde gönüllü olarak geliyor.

— Bayan Peterson gibi birçok erkekler gönüllü olarak müracat ettiler, onlardan birinin sizinle gelmesi daha uygun olur. Tecrübeli birisini yanınıza verebilirim.

— Bayan Peterson'dan başkasını istemem, Albay.

Eğer başka birini verecek olursanız gitmem ve beni razı edebilecek hiç bir kuvvet yoktur. Bayan Peterson, benim üçüncü ve dördüncü kolum gibidir. Ne istediğimi bildiği için, işini benden emir beklemeden yapabilir. Bağırmak zorunda kalacağım bir yabancı istemem. Teknisyenimle anlaşamadığım için bir saniye dahi kaybetmek istemem. Aksi takdirde yapacağımız işin başarıya ulaşması tehlikeye düşebilir.

Grant'ın bakışları yine Cora Peterson'un üstünde durdu. Genç kız, okuldan kovulmak üzere olan bir çocuk gibi Duval'ın yüzüne bakıyordu.

Reid öfkeyle ayağa fırlarken, Mirhael, lâfa karıştı:

— Operasyonun anahtarı Duval'ın elinde olduğuna göre, Don, onu seçim için serbest bırakmak iyi olur. Bu bakımdan sorumluluğu üzerime alabilirim.

Reid avucunu şiddetle masaya vurdu. Öfkesinden dudakları titriyordu.

— Pekalâ. itiraz etmiş olduğum kayıtlara geçsin.

Duval, ilgisiz bir tavırla yerine oturdu. Grant, Cora'nın sandalyesini çekmek üzere yürüdü, fakat genç kız Grant'ın sandalyeye yetişmesine fırsat kalmadan oturdu.

Michaels:

— Doktor Duval dedi, size. bizimle gelecek olan Grant'ı takdim ederim.

Grant:

— Koruyucu olarak doktor, dedi. Başka yeteneğim yok.

Duval merakla başını kaldırıp baktı. Sonra belirsiz bir baş işaretiyle Grant'ı selâmladı.

Michaels:

— Bayan Peterson, dedi.

Grant gülümsedi.

Cora Peterson da gülümsedi.

— Nasılsınız?

Grant:

— Merhaba, dedi.

Sonra yarım kalmış sandviçine baktı. Kimsenin yemediğini görünce, yarım sandviçini tabağın içine bıraktı.

Tam bu sırada Carter salona girdi. Acele adımlarla yürürken sağa sola selâm veriyordu.

Bir sandalye çekip oturur oturmaz:

— Bize dahil olacak mısın, Yüzbaşı Owens? Sen, Grant?

Owens, isteksiz bir tavırla Duval'ın karşısına oturdu. Grant oturdu. Tarter'in yüzünü karşıdan görürken Cora'nın da profilini görüyordu.

Bu kadın bizimle beraber olur da iş kötü mü gider? diye düşündü.

Hemen Grant'ın yanına oturan Michaels, fısıldadı:

— Gerçekte, bir kadının da bize katılması fena fikir değil. Belki erkeklerin durumu daha iyi olur. Ben kendi payıma memnunum doğrusu.

— Bu sebeple mi ona yardımcı olmaya çalıştın?

— Gerçekte hayır. Duval çok ciddî. Cora olmadan gitmeyeceği muhakkak.

— Ona bu kadar çok mu güveniyor?

— Muhtemelen hayır. Fakat, kafasına koyduğu gibi hareket etmesini seven bir insan. Özellikle Reid'e karşı. Reid'i hiç sevmez.

Carter:

— İşe başlıyalım, dedi. Arzu eden yiyip içebilir. İçinizden kimsenin hemen söylemek istediği bir şey var mı?

Grant, hemen atıldı.

— Ben gönüllü değilim, generalim. Beni affederek yerime başka birini bulmanızı rica ederim.

— Sen gönüllü değilsin Grant. Teklifin reddedildi. Baylar... Ve Bayan Peterson... Bay Grant, birçok sebepten ötürü bu iş için seçilmiştir. Her şeyden önce, Benes'i bu ülkeye büyük bir başarı ile getiren kendisidir.

Bütün gözler Grant'a döndü. Grant, bir an için herkesin alkışlıyacağını sandı, ama böyle bir şey olmayınca rahatladı.

Carter konuşmasına devam etti.

— Haberleşme eksperidir ve tecrübeli bir balık adamdır. Acele kararlar vermekte çok ustadır. Bu sebepten ötürü, yolculuk başladığı zaman politik yönden karar vermek görevini kendisine vereceğim. Anlaşıldı mı?

Grant şaşkılıkla parmaklarına baktı.

— Görünüşe göre, âcil durumlarla ben uğraşırken sizler görevlerinizi yapacaksınız. Keşke benim böyle bir göreve yakışmadığımı anlamış olsaydınız.

Carter, hiç şaşırmadan:

— Bu sözlerin kayda geçmiştir, dedi. İşimize bakalım. Yüzbaşı Owens, okyanus dibi araştırmaları için bir denizaltı tecrübe gemisini yapan adamdır. İşimizi görebilecek kapasitede olmamakla beraber, elimizde daha uygun bir araç olmadığı için kullanmak zorundayız. Tabiî, denizaltıyı yöneten kendisi olacak Geminin ismi «Proteus»-tur. Doktor Michaels, kılavuzluk görevini yapacak. Biraz sonra göreceğimiz gibi, Benes'in dolaşım sistemini hazırlayan ve inceleyen Doktor Michaels'tir. Doktor Duval ve asistanı gerçek ameliyatı yapacaklar ve kan pıhtısını alacaklar. Hepiniz bu işin önemini biliyorsunuz. Başarılı bir ameliyat olmasını ve hepinizin sağlıkla dönmesini arzu ediyoruz. Ameliyat sırasında Benes'in ölme ihtimali var fakat bu işi yapmazsak öleceği kesin olarak biliniyor. Denizaltının kaybolması ihtimali de var, ama içinde bulunulan koşullarda, korkarım ki gemi ve tayfası gözden çıkarılmıştır. Mümkün olan kazanç büyüktür, fakat ara-

dığımız kazanç -yalnız CMDF değil, bütün insanlık için- çok daha büyüktür.

Grant, Cora Peterson'un kendisine baktığını görünce kızardı.

Carter:

— Onlara plânları göster Michaels dedi

Michaels, önündeki bir düğmeye basınca duvarlardan biri aydınlandı ve Grant'ın daha önce görmüş olduğu Benes'in dolaşım sistemi göründü. Michaels düğmeleri ayarlayınca; resim iyice büyüdü ve boyunla başın hatları açıkça belli oldu.

Kan damarları net olarak görülüyordu. Resmin içine küçük siyah bir ok fırladı. Michaels bu oku; parmaklarının ucundaki düğmelerle yönetip gösterici olarak kullanıyordu.

Michaels:

— Kan pıhtısı burada, dedi.

Grant kan pıhtısını göremiyordu, ama siyah okun hareketi ve durduğu yer kan pıhtısının yerini gösteriyordu. Grant, küçük bir karaltının kılcal bir damarı tıkamış olduğunu fark etti.

— Henüz öldürücü bir tehlike söz konusu olmamakla beraber beynin bu kısmı (siyah ok kımıldadı) sinir basıncıyla etkileniyor ve muhtemel bir tehlike baş gösterebilir. Doktor Duval on iki saatten önce durumun değişmiyebileceğini söylüyor. Acil bir ameliyat, kafatasını buradan buradan ve buradan açmak demektir. Her üç halde de alınacak sonuç kuşkuludur. Diğer taraftan, kan pıhtısına kan dolaşımı yoluyla ulaşmaya çalışabiliriz. Eğer boynun burasındaki başka kan götüren arteriden girebilirsek hedefimize doğru giden direkt bir yola girmiş olacağız.

Kırmızı arterinin boyunca yürüyen siyah ok, mavi arteriye geçti. Okun hareketi rahatlıkla görülebiliyordu.

Michaels konuşmasına devam etti:

— Eğer Proteus ve tayfası küçültülüp enjekte edilecek olursa...

Owens, birden konuştu.

— Bir dakika...

Sesinin tonu kaba ve haşindi.

— ... ne kadar küçülteceğiz?

— Vücudun biyolojik aktivitesini atlatabilecek kadar küçülmüş olacağız. Geminin tüm uzunluğu üç mikron olacak.

Grant:

— İnç olarak ne kadar? diye sordu.

— Bir inç'in binde onundan biraz daha küçük. Gemi iri bir bakteri büyüklüğünde olacak.

Owens:

— Şu halde dedi bir arteriye girecek olursak, büyük bir arteri akıntısıyla karşılaşmış olacağız.

Carter:

— Saatte bir mili bulmıyan bir akıntı olacak dedi.

— Saatte mil hesabına boş verin. Her saniye gemimizin boyunun 100.000 misli hızla hareket etmiş olacağız. Alelâde koşullarda, saniyede 200 mil hızla gitmek demektir. Küçültülmüş durumda, bir astronotun şimdiye kadar gitmediği bir hızla hareket etmiş olacağız.

Carter:

— Kuşkusuz, dedi. Fakat sakıncası nedir? Kan akımındaki al yuvarlar da aynı hızla akarlar. Gemi, al yuvarlardan daha sağlam yapıdadır.

Owens, öfkeyle:

— Yanılıyorsunuz dedi. Bir al yuvarın milyarlarca atomu vardır. Fakat Proteus'un atomları küçük bir sahaya sıkıştırılmış olacak, yani küçültülmüş atomlar. Her ne olursa olsun, al yuvarlarından büyük olacağız ve büyüklüğümüz sebebiyle daha yumuşak olacağız. Dahası da var,

al yuvarların atomları, bulundukları ortamın atomlarıyla aynı büyüklüktedir ve bie göre azmandır.

Carter:

— Buna cevap verebilir misin, Max?

Michaels, düşünceli bir tavırla:

— Küçültme problemlerinde yüzbaşı Owens kadar bilgim olacağını iddia edemem, dedi. Öyle sanıyorum ki, yüzbaşı, küçültme sırasında kırılmanın artacağına dair James ve Schwartz'ın verdiği rapora değiniyor.

Owens :

— Haklısın, dedi.

— Genişlettiğimiz cisimlerin kolay kırılmadıklarını biliyoruz.

— Bir cismi yüz mislinden fazla büyültmemiştik. Biz burada bir geminin milyonlarca defa küçültülmesinden söz ediyoruz. Kimse şimdiye kadar böyle bir denemeyi yapmadı, hatta yanaşmadı bile. Gerçekte bizim nasıl kolay kırılabileceğimizi, kan akıntısına karşı nasıl duracağımızı, ya da ak yuvarların tepkisine nasıl karşı koyabileceğimizi söyleyecek bir kişi bulunmadığını sanıyorum. Öyle değil mi, Michaels?

— Şey... evet.

Carter sabırsız bir tavırla:

— Anladığıma göre bu tartışma uzayacak dedi. Henüz küçültmeden doğacak tehlikeler kesinlikle bilinmiyor, ama bunların araştırılması için geçecek zamana tahammülümüz yok. Bu bakımdan, şansımızı denemek zorundayız. Eğer gemi dayanamazsa, dayanamaz.

Grant, homurdandı.

— Cesaretim artıyor.

Cora Peterson, Grant'a doğru uzanarak fısıldadı:

— Lütfen, Bay Grant, futbol maçında değilsiniz.

— Oh, demek benim dosyamda yazılanları biliyorsunuz, ha?

— Shh.

Carter:

— Bütün tedbirleri alıyoruz. dedi. Benes'in kendi çıkarı için hipotermi uygulanacak. Onu dondurduğumuz zaman da, beynin oksijen ihtiyacını keseceğiz. Bu da demektir ki kalp çarpmaları azalacak ve kanın akış hızı yavaşlıyacaktır.

Owens:

— Böyle de olsa, girdapları nasıl atlatabileceğimiz kuşkulu, dedi.

Michaels:

— Yüzbaşı, dedi. Eğer arteri duvarlarından uzak kalacak olursak, laminar akıntıda olacağız... Girdap düşünülemez. Arteride dört dakika kalacağız, küçük damarlara girdiğimiz zaman mesele kalmıyacaktır. Ancak, akıntı ve girdap kalp içinde söz konusu olacaktır ki, biz kalbe girecek değiliz. Devam edebilir miyim şimdi?

Carter:

— Lütfen, dedi.

— Kan pıhtısına ulaşıldığı zaman, pıhtı laser ışınlarıyla tahrip edilecektir. Laser ve ışınları da küçültüldükleri ve Duval gibi tecrübelo birinin elinde bulunduğu için, ne beyne ne de kan damarlarına zararlı olacaktır. Hattâ, kan pıhtısının tamamen tahrip olmasına bile ihtiyaç yok. Küçük kırıntılara ayrılması bile yeterli olacaktır. O zaman kan hücreleri gerekeni kendiliğinden yapacaktır. Orayı derhal terk edecek. kara damar sistemiyle boyuna kadar geleceğiz ve boyun damarından dışarı alınacağız.

Grant:

— Nerede ve ne zaman bulunacağımızı kim bilecek? diye sordu.

Car+er:

— Michaels size kılavuzluk edecek, her zaman yeri-

nizin belli olmasını sağlıyacak, dedi. Bizimle radyo vasıtasıyla haberleşeceksiniz...

Owens, generalin sözünü kesti.

— İşe yarayıp yaramıyacağını bilmiyorsunuz. Küçültme alanında radyo dalgalarının işe yaradığından emin değiliz ve şimdiye kadar kimse de böyle bir alanda deneme yapmadı.

— Doğru, ama deneyeceğiz. Buna ek olarak, Proteus nükleer güçlüdür ve radyoaktivitesini izlemek imkânımız var. Yalnız altmış dakikanız olacak, baylar.

Grant:

— Yani bütün işi bitirip dönmemiz bir saat içinde mi olacak? dedi.

— Tam bir saat. Büyüklüğünüz buna göre ayarlanacak ve sizin için yeterli zaman olacaktır. Eğer bir saatten uzun kalacak olursanız, otomatik olarak büyümeye başlıyacaksınız. O aman size engel olamayız. Eğer Benes'in bildiklerini öğrenmiş olsaydık, sizi ebediyen orada tutabilirdik, ama bilmiyoruz...

Grant:

— O zaman da bu yolculuk boşuna olacak, dedi.

— Evet. Eğer Benes'in vücudunda büyümeye başlayacak olursanız, vücut savunma hatlarında dikkati çekecek ve ondan kısa zaman sonra da Benes'in ölümüne sebep olacaksınız. Böyle bir olaya meydan vermemeye dikkat edeceksiniz.

Carter etrafına bakındı.

— Başka soracak bir şeyiniz var mı? Mademki yok, hazırlanmıya başlıyabilirsiniz. Benes'in vücuduna mümkün olduğu kadar çabuk girmek istiyoruz.

5.

DENİZALTI

Hastane odasındaki çalışmalar baş döndürücü bir hızla yapılıyordu. Sanki herkes yürümeyi unutmuş, koşar adımlarla gidiyordu. Yalnız, ameliyat masasındaki insan hareketsizdi. Isıtıcı ağır bir battaniye çıplak adamın üstüne örtülmüştü. Çıplak vücut, nefes alışları bile belli olmıyacak bir dereceye kadar dondurulmuştu.

Benes'in başı tamamen tıraş edilmiş ve enlem, boylam daireleri gibi çizgilerle donatılmıştı. Yüzündeki acı ifadesi de vücuduyla beraber donup kalmıştı.

Benes'in yattığı masanın arkasındaki duvar boydan boya, Benes'in kan dolaşımının çekilmiş ve büyütülmüş resmiyle kaplanmıştı. Göğüs, boyun ve baş bölgesindeki damarlar iyice belirtilmişti. Kan damarları bir kol kadar genişti. Kılcal damarlar, bir ağacın dalları gibi duruyordu.

Kontrol kulesinde bulunan Carter ve Reid, ameliyat odasına üstten bakıyorlardı. Kontrol kürsülerinin başında birer teknisyen vardı. Bütün teknisyenler boyda n boya fermuarlı beyaz gömlek giymişti.

Carter pencerenin önüne giderken Reid, bir mikrofona eğildi ve yumuşak bir sesle:

— Proteus'u küçültme odasına getirin, dedi.

Emrin verilmesi üzerine ısıtıcı battaniye üzerindeki

son ayarlar ve kontrollar yapıldı. Her teknisyen kendi kontrol kürsüsündeki âletleri tekrar gözden geçirdi. Hemşireler Benes'in etrafında pervaneler gibi dönüp duruyordu.

Proteus'un küçültmeye hazırlanması, ameliyat odasındaki bütün erkek ve kadın görevlileri harekete geçirmişti. Hepsi, hareket sayımının başlamış olduğunu biliyordu.

Reid, bir düğmeye bastı.

— Kalp!

Kalp bölgesi televizyon ekranında göründü. Bölge içindeki EKG kayıtları görülüyor ve kalbin ağır atışları duyuluyordu.

— Durum nasıl, Henry?

— Fevkalâde. Dakikada otuz iki atış. Anormallik, akustik veya elektronik yok. Vücudun geri kalan kısmı da kalbe uyuyor olmalı.

— Güzel.

Reid, düğmeyi tekrar çevirdi. Eğer kalp normalse, adamın nesi vardı?

Ciğer bölgesine geçti. Ekran üzerindeki şekil birden değişti.

— Tamam mı, Jack?

— Tamam. Doktor Reid. Dakikada altı defa nefes alıyor. Daha aşağı düşüremedim.

— Düşürmeni söylemiyorum, devam edin.

Ondan sonra hipotermi'ye geçti.

Bu sektör, diğerlerinden genişti. Bütün vücutla ilgili olduğu için vücudun muhtelif yerlerinin ısılarını gösteren termometreler vardı. Her termometrenin altında adı yazılıydı: «Deveran», «Nefes-Alma», «Kalp», «Böbrekler», «Barsaklar ve daha bir sürü etiket vardı.

Reid sordu:

— Aksilik var mı, Sawyer?

— Hayır efendim. Tüm ortalama yirmi sekiz derece santigrat... seksen iki derece fahrenhayt.

Santigratı fahrenhayta çevirmene lüzum yok teşekkür ederim.

— Peki, efendim.

Reid, hipotermi'yi kendi vücudunda hisseder gibi oldu. Normalden on altı fahrenhayt düşük derece, metabolimanın hayatiyetini üçte bire düşürürdü. Oksijen ihtiyacı üçte bire düşerdi, kalp atışları yavaşlar, kan akışı yavaşlardı. Bu takdirde, beyindeki kan pıhtısı üzerindeki baskı kaldırılmış oluyordu. Ayrıca, biraz sonra enjekte edilecek olan denizaltı için normal bir ortam yaratılmış oluyordu.

Carter, Reid'in yanına geldi.

— Her şey tamam mı Don?

— Hazırlıksız bir gece olduğuna göre, elimizden geldiği kadar çalışıyoruz.

— Hiç sanmıyorum.

Reid kızardı.

— Ne demek istedin, general?

— Hazırlığa ihtiyacımız yoktu. Küçültmeyle biyolojik deneyler yaptığını biliyordum. İnsanın kan dolaşımını incelemek aklına gelmiş miydi?

— Düşünmemiştim. Fakat kurduğum ekip, biyolojik etüdlerde bulunuyordu. Görevleri biyolojik araştırma olduğu için, anormal karşılamadık.

— Don...

Carter, tereddüt etti, sonra karar vermiş gibi devam etti:

— Eğer bu iş başarısız olursa Don, birisinin başını isteyececekler. Bu baş da benim başım olacak. Eğer başarı sağlarsak, senin ve ekibinin geleceği çok parlak olacak.. Ancak, fazla ümitlenme.

— Demek asker yine parsayı toplıyacak ha? Yani ayak altında dolaşmamı istemiyor musun?

— Akla uygun olur... Bir şey daha var. Şu Cora Peterson'un ne derdi var?

— Hiç bir derdi yok. Neden sordun?

— İtirazını duydum da. Konferans salonuna girerken duymuştum, ekibe katılmaması için gerekli bir sebep var mı?

— Bir kadın. Acil durumlarda şaşırabilir. Ayrıca...

— Evet?

— Gerçeği istersen, Duval'ın otoriter bir tavır takınmasına kızdığım için itiraz ettim, o kadar. Duval'a güvenin var mı?

— Ne demek istedin?

— Grant'ı ekibe katmandaki sebep nedir? Kimi kollamasını istedin?

Carter kısık sesle:

— Kimseyi göz altında bulundurması için emir vermedim, dedi. Ekip şu anda sterilize odasında olmalı.

*
* *

Grant, kuvvetli antiseptik kokusunu duyunca burnunu çekiştirdi. Tıraş olma fırsatı bulduğu için memnundu. Beraberinde bir kadın olduğuna göre, tıraş olmaması yersiz olacaktı. CDMF üniforması da fena sayılmazd ıTek parçalı üniforma, sanki kendisi için yapılmış gibiydi, ama koltuk altları biraz sıkıyordu. Fakat bir saat için buna dayanabilirdi.

Yolculuğa hazırlanmış olan ekip bir sıra halinde, ültraviyole ışınlarıyla zengin loş aydınlıkta koridoru geçti. Radyasyon tehlikesine karşılık siyah camlı gözlük takmışlardı.

Cora Peterson, Grant'ın hemen önünde yürüyordu.

Grant, kadının sallanan kalçalarını iyice göremediği için siyah gözlüğe küfürler yağdırıyordu.

Cora'yla konuşmak istiyordu.

— Bu aşağı yukarı yürüyüş bizi gerektiği kadar sterilize edecek mi, Bayan Peterson?

Cora, başını çevirip baktı.

— Merak etmeyin ,erkekliğinize dokunmaz.

Grant çok fena bozulmuştu. Ama îmalı konuşmakla bu cevabı hak ettiği gerçekti.

— Erkekliğimi küçümsüyorsunuz Bayan Peterson, dedi. Saf saf cevaplar vermenizden bıktım.

— Sizi gücendirmek istememiştim.

Koridorun ucundaki kapı açılınca Grant, adımlarını sıklaştırıp Cora'ya yaklaştı ve elini uzattı. Cora, uzatılan eli görmemezlikten gelerek Duval'ın peşinden yürüdü.

Grant:

— Gücenmem, dedi. Gerçekten sterilize olmadığımızı söylemek istemiştim. Dış taraflarımız mikroptan temizlenmiş olabilir ama içimiz mikrop kaynıyor.

— Benes de bu yönden sterilize edilmiz değil. Fakat öldürülen her mikrop, ona vereceğimiz mikrop miktarını azaltacaktır. Tabiî mikroplarımız da bizimle beraber küçültülmüş olacak, ancak küçültülmüş mikropların kan dolaşımında nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyoruz. Diğer taraftan, kanına verebileceğimiz küçültülmüş mikroplar bir saat sonra eski büyüklüğünü alacak ve bünyesi için tehlikeli olacaktır. Benes'in bilinmeyen faktörlere karşı bırakılmaması yerinde olacaktır.

Başını sallayarak konuşmasına devam etti.

— Bilmediğimiz çok şey var. Tecrübenin böyle yapılmaması gerekirdi.

— Fakat başka çaremiz yok, öyle değil mi Bayan Peterson? Sahi, size Cora diyebilir miyim?

— Benim için fark etmez.

Her tarafı camlı, yuvarlak ve geniş bir odaya girdiler. Odanın ortasında on beş metre kadar boyunda, at nalı şeklinde, beyaz boyalı bir araç vardı. At nalı şeklinin baş tarafında geniş bir kubbe, bu kubbenin üstünde tamamen şeffaf ikinci bir kubbe vardı. Büyük bir hidrolik kaldırıcının üstünde,odanın merkezine doğru manevra yaptırılıyordu.

Michaels, Grant'ın yanına geldi.

— Proteus. dedi. Gelecek bir saat için bizim evimiz olacak.

Grant etrafına bakınarak:

— Burası çok geniş bir oda, dedi.

— Küçültme odamız. Birtakım topların ve küçük atomik bombaların küçültülmesi için kullanıyoruz. Aynı zamanda kimi böceklerin büyültülmeleri için kullanılıyor. Karınca meselâ, daha kolay incelenmek üzere büyütülüyor. Şaka ediyorum, böyle tecrübelere henüz izin verilmiyor. Ama biz, bir iki deneme yaptık. Şimdi Proteus'u Zero modüle getiriyorlar. Şu gördüğün kırmızı karenin üzerine. O zaman gemiye binebileceğimizi sanıyorum. Sinirli misin Bay Grant?

— Hem de nasıl! Peki, sen?

— Hem de nasıl!

Proteus, yerine oturtulmuştu ve onu getiren hidrolik kaldırıcıyı çekiyorlardı. Denizaltı gemisinin girişinden ip bir merdiven sarkıyordu.

Gemi, steril beyazlıkta pırıl pırıl yanıyordu. Kuyruk kısmında iki jet göze çarpıyordu.

Owens:

— İlkin ben bineceğim, dedi. İşaret verdiğim zaman siz de gelirsiniz.

Merdivene doğru yürüdü.

Grant:

— Kendi gemisi, diye homurdandı. Neden olmasın? Sonra Michaels'a döndü.

— Bizden çok daha sinirli görünüyor.

— Genellikle sinirlidir. Ne zaman suratına baksan sinirli olduğunu anlarsın. Eğer sinirliyse, muhakkak bir sebep vardır. Karısı ve küçük iki kızı var. Hem Duval hem de asistanı bekâr.

— Ben de bekârım, ya sen?

— Boşandım. Çocukta yok, anlıyorsun, ya!

Owens, köpük gibi görünen üst kubbedeydi. Gelebileceklerini işaretle anlattı. Michaels, hemen merdivene yürüdü. Arkasından Duval gidiyordu. Grant, kenara çekilerek Cora Peterson'a yol verdi.

Grant, gemiye bindiği zaman herkes oturmuştu. Owens, tek koltukta oturuyordu. Önünde kontrol tablosu vardı. Biraz alt tarafta ikisi arkada, ikisi önde olmak üzere dört koltuk daha vardı. Arkadaki iki koltuk birbirlerinden biraz uzakça ve yanlarda kalıyordu. Sağ taraftaki koltukta Cora, sol tarfatakinde ise Duval oturuyordu.

Diğer iki koltuk birbirlerine çok yakındı. Michaels, soldakine oturmuştu. Grant, boş bulduğu koltuğa oturdu.

Oturdukları yerin her iki tarafında da çalışma tezgâhları ve yedek kontrollar vardı. Tezgâhların alt kısımları dolaptı. Arka taraftaki iki küçük kabinden biri çalışma, diğeri depo odası olarak kullanılıyodru.

İçersi hâlâ karanlıktı.

Michaels:

— Seni hemen işe koyacağız, Grant, dedi. Genel olarak haberleşmenin başında daima bizden biri bulunurdu, ama bu işi şimdi sen yapacaksın. Haberleşmeci olduğuna göre, telsizi kullanabileceğini sanıyorum. Sıkıntı çekmeyeceğini umarım.

— Şu anda öyle sanıyorum ki...

Michaels, yukarı doğru seslendi.

— Hey Owens, geminin elektrik gücünden ne haber?

— Biraz sonra. Birkaç şeyi tetkik ediyorum.

Michaels:

Olağanüstü bir şey olduğunu sanmıyorum, dedi. Gemide nüklear olmayan tek şey o telsiz.

— Herhangi bir problem ummuyorum.

— Güzel! Şu halde rahat edebiliriz. Küçültülmeden önce birkaç dakikamız var. Diğerleri meşgul oldukları için ben konuşacağım.

— Devam et.

Michaels, koltuğunu ayarladı.

— Hepimizin, sinirli olduğumuzu gösteren kimi hareketlerimiz vardır. Kimi sigara yakar... Burada sigara içilmez, tabiî...

Ben zaten sigara içmem.

— Kimi içki içer, kimi tırnaklarını kemirir. Ben konuşurum... tabiî konuşurken boğulmazsam. Şimdilik ,boğulmakla konuşmak arasında bocalıyorum. Owens'i sormuştun, sinirine dokunuyor mu?

— Sinirime dokunması mı gerekir?

— Carter'in böyle umduğunu biliyorum. Kuşkucu bir adam. Megaloman eğilimi. Kaza olduğu sırada Owens'in arabada bulunduğunu hiç unutmak istemiyor ve canı çok sıkılıyor.

Grant:

— Ben de düşünmedim değil, dedi. Fakat anlamı nedir? Eğer Owens'in kazayı hazırladığını düşünüyorsan, bulunması gereken yer araba olmamalıydı.

Michaels, başını şiddetle salladı.

— Böyle bir şey söylemiyorum. Carter'in düşünebileceği nedenleri araştırmaya çalışıyorum. Owens'in düşman gizli ajanı olduğunu düşünelim, bilimsel konferansların birinde kandırılmış olduğunu tahmin edelim...

Grant, kuru sesle,

— Ne dram, dedi. Burada, yani gemide böyle konferanslara gitmiş olan var mı?

Michaels, bir dakika düşündü.

— Gerçekte, hepimiz gittik. Hatta, Cora bile geçen yıl küçük bir oturumda bulunmuştu. O zaman Duval, bir gazeteyi temsil ediyordu. Her neyse, Diğer Taraf'a geçenin Owens olduğunu düşünelim. Benes'in öldürülmesi görevini aldığını tahmin edelim. Onu öldürürken kendi ölümünü bile göze aldığını düşünelim. Çarpan arabanın şoförü öleceğini biliyordu. Tüfekli beş adam da öleceklerini biliyordu. O adamlar ölmeyi göze almışlardı.

— Ve şimdi Owens, bizim ölümümüz pahasına başarıyı önlemek mi ister? Bu nedenle mi sinirli?

— Oh, hayır. Şimdi söylediğin imkânsız bir şey. Owens, bir ilke uğruna belki hayatını verebilir, ama gemisinin ilk işinde başarısızlığa uğramasını asla kabul edemez.

— Şu halde onu devreden derhal çıkartabiliriz.

Michaels, kesik bir kahkaha attı. Ay gibi yusyuvarlak yüzü ışıl ışıldı.

— Tabiî. Fakat Carter'in hepimizden kuşkulandığını söyleyebilirim. Sen de böyle düşünebilirsin.

— Peki, Duval?

— Neden olmasın? Diğer Taraf'a herkes dönebilir. Aldığı para için değil; burada bulunanların hiç birinin paraca satın alınamayacağından eminim. Fakat, yanıldıkları bir ilke uğruna her şeyi yapabilirler. Örneğin, küçültme bugün için en büyük bir savaş silâhıdır ve burada bulunanlar küçültmenin yaratıcılarıdır. Birkaç ay önce cumhurbaşkanına bu hususta bir rapor gönderilmişti. Küçültme oyununa bir son verilmesi isteniyordu. Küçültme esaslarının uluslar arası biyolojik bir araştırmadan ileri gidilmemesi istendi.

— Bu harekete kimler katılmıştı?

— Birçoğu. Duval, çok konuşkan bir liderdi. Gerçekte, raporu ben de imzalamıştım. Eğer Benes'in buluşu öğrenilecek olursa dünya için çok tehlikeli olacaktır. Eğer bunun gerçek olduğunu düşenecek olursak, Duval kadar ben de Benes'in ölmesini tercih ederiz.

Michaels, yerinde yarım döndü.

— Ve oradaki kız da buna dahil olabilirdi.

— Raporu o da mı imzaladı?

— Hayır, rapor sadece üst sınıfı ilgilendiriyordu. Fakat neden o da burada bulunuyor?

— Çünkü Duval israr etti. Buna biz de tanık olduk.

— Evet, fakat Duval'ın israr ettiği zaman neden orada bulunuyordu? Genç ve oldukça güzel bir kız. Duval, Cora'dan en aşağı yirmi yıl daha yaşlı ve onunla ilgisi yok. Acaba Cora Duval'la neden gelmek istedi?

Grant:

— Kıskanıyor musun, Doktor Michaels? diye sordu.

Michaels, şaşırmış göründü. Sonra gülümsedi.

— Biliyorsun, bunu ben de düşünmedim değil. Kıskandığımı söyleyebilirim Du.val'dan yaşlı olmadığıma göre, Cora'yı kendi yanımda görmek hoşuma gidecekti. Böyle de olsa Cora'nın bu işe karışmasındaki nedenleri gerçekten merak ediyorum.

Michaels, birden ciddîleşti.

— Geminin başarıya ulaşması yalnız bizim elimizde değil, dışardan bizi idare edenlerin de elinde. Albay Reid, bizim kontrolumuzu dışardan yapıyor. Carter'le daima tartışma halindedir ve politikada yer almak ister. Daha önce iyi arkadaştılar.

Grant:

— Çok fena, dedi.

— Carter'e gelince, onun delilik eğilimleri var. Buradaki işin güç tarafları onu son derece sinirli yaptı.

Carter'in aklı yerinde mi değil mi, üzerinde düşünülecek bir mesele!

— Aeaba deli mi?

Michaels, ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı.

— Deli olmadığı muhakkak, dedi. Söylemiştim... bu konuşmalarımızın hepsi terepatik. Burada oturup sıkıntıdan terlememi mi isterdin? Yoksa çığlık çığlığa haykırmamı mı?

Grant:

— Hayır, dedi. Konuşmana devam edebilirsin. Seni dinlediğim sürece, paniğe kapılmak için zaman bulamam. Bana öyle geliyor ki, herkesten söz ettin.

— Hiç de değil. En kuşkulu karakteri bilerek en sona bıraktım. Gerçekte, en kuşkusuz görünen karakter suçludur. Öyle değil mi?

— Açıkça. Peki, hiç kuşkulanılmayan karakter kimdir? Yoksa, konuşmana fırsat kalmadan hemen burada kurşunlanıp susturulacak mısın?

— Kimse üzerime ateş edemez. Zamanımın olacağını sanıyorum. Hiç kuşkulanılmayan karakter, ancak sen olabilirsin, Grant. Güvenilir bir ajandan kim kuşkulanabilir? Gerçekten de güvenilebilecek bir insan mısın, Grant?

— Emin değilim. Sadece benim sözüme güvenmen gerekir, ama sözümün de pek önemi yoktur, değil mi?

— Tamam. Diğer Tarafa çok sık geçmişsin, hem de diğerlerinden çok daha ilginç görevlerle. Şu veya bu şekilde satın alınabilmiş olduğunu düşünelim.

Grant, yine kuru bir sesle:

— Mümkündür, dedi. Fakat Benes'i buraya kadar getirdim.

— Getirdin, ama buraya getirdikten sonra onun başına gelecekleri belki biliyordun. Daha başka görevler alabilmek için olaydan uzak kalman normal değil mi?

— Ciddî söylediğini kabul ediyorum.

Michaels, başını salladı.

— Hayır, ciddî söylemiyorum. Kırıcı konuşmaya başladığımı sanıyorum.

Burnunu çekiştirerek devam etti.

— Küçültmeye başlamış olmalarını isterdim. Ondan sonra düşünecek vaktim çok az olacaktı.

Grant, şaşırmıştı. Michaels'in yüzündeki üzüntülü ifade açıkça beliydi.

Michaels, seslendi:

— İşler nasıl, Yüzbaşı?

Owens'in haşin sesi duyuldu.

— Tamam. Tamam...

Işıklar yandı. Duval, yanındaki gözleri çekip açmaya ve cetveleri kontrol etmeye başladı. Cora da laseri dikkat'e gözden geçiriyordu.

Grant:

— Yanına gelebilir miyim, Owens? diye sordu.

Owens:

— İstiyorsan başını uzatabilirsin, dedi. Buraya ikimizin birden sığması imkânsız.

Grant:

— Sinirlerine hakim ol, Doktor Michaels, dedi. Birkaç dakika konuşamayacağız, ama uzakta olmayacağım. Sinirli olduğunu hissettirmemeye çalışmalısın.

Michaels'ın sesi kuruydu.

— Düşünceli adamsın, Grant. Eğer normal uykumu alabiemiş olsaydım...

Grant, gülümseyerek ayağa kalktı, Cora'ya baktı. Cora, soğuk bir hareketle kenara çekildi. Grant, üst kubbenin merdivenlerini tırmandı ve başını uzattı.

— Nereye gideceğimizi nasıl bulacaksın?

Owens:

— Michaels'ın hazırladığı yol haritası yanımda.

Önündeki düğmelerden birine basınca, aydınlanan bir ekranda küçük bir dolaşım haritası belirdi.

Owens, başka bir düğmeye dokununca plânın başka bir bölgesi sarı bir ışıkla parıldadı.

Gerektiği zaman Michaels'tan yardım göreceğiz. dedi. Nüklear yakıtlı olduğumuz için yolumuzu Carter de inceleyebilecek. Bize yol gösterebilecekler, tabiî telsizi kullanış ustalığına bağlı olacak.

— Buradaki kontrollar çok karışık.

— Bir tuşun değişik görevleri var. Biliyorsun, bu denizaltı, denizlerin dip araştırmaları için yapılmıştı.

Grant, tekrar aşağı inince Cora, yine ona yol verdi. Saatçilerin kulandığı âletlere benzer hasas âletlerle çalışıyordu.

Grant:

— Karışık bir âlet, dedi.

Cora, kısaca:

— Ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, rubi laseri ismini alan bir âlet.

— Ne olduğunu biliyorum, ama şimdiye kadar çalıştığını hiç görmedim.

— Şu halde, yerine otur ve beni rahat bırak ki çalışabileyim.

— Emredersiniz, efendim. Futboldan yana bir sıkıntınız olursa bana haber verin. Bizim gibi adele gücüyle çalışan kimseler bilmedikleri işlerde rahat çalışabilirler.

Cora, elindeki küçük tornavidayı bıraktı.

— Bay Grant?

— Buyurun?

— Bu yolculuğu böyle komik deyimlerinizle mi geçirmek istiyorsunuz?

— Hayır, ama... Peki, nasıl konuşmamı istersin?

— Ekibin bir üyesi gibi.

— Genç bir kadın olduğunu unutuyorsun.

— Biliyorum, ama seni ne ilgilendirir? Benim cinsimin farkında olduğunu sözlerin ve hareketlerinle her za-

man bildirmek zorunda mısın? Bu işimiz tamamlandıktan sonra, eğer hâlâ benimle ilgilendiğini gösterecek olursan, o zaman ne yapmamız gerektiğini düşünebiliriz, ama şimdilik...

— Peki, iş bittikten sonra randevu aldım sayılır. Ha, Bay Grant?

— Evet?

— Bir zamanlar futbolcu olduğun için çekinmene lüzum yok, çünkü umurumda değil.

Grant, zorlukla yutkundu.

Cora, dikkatini tekrar laser üzerine çevirmişti. Grant'ı unutmuş görünüyordu.

Cora, birden elini Grant'ın eli üzerine koydu. Genç adamın elini tuttu, sonra:

— Özür dilerim, dedi.

Grant'ın elini kenara çekti. Grant, Cora'nın ilik parmaklarının dokunması ile sarsıldığını hissetti, ama söyleyecek söz bulamadı.

Cora, laseri çaıştırdı. Makineden çıkan ince ışın hüzmesi, Grant'ın evvelce elini dayadığı metalin üzerine çarptı. Metal yüzeyin üstünde küçük bir delik belirdi. Eğer Grant'ın eli hğlâ metalin üzerinde durmuş olsaydı, delik, başparmağının üzerinde olacaktı.

Grant:

— Önceden haber verebilirdin, dedi.

Cora:

— Burada durman için bir sebep yok, değil mi? dedi.

Grant'ın yardımını reddederek laseri kaldırdı ve çalışma odasına yürüdü.

Grant:

— Bundan sonra, yanındayken elimi nereye koyduğuma dikkat ederim, dedi.

Cora, şaşırmış görünerek omuzunun üzerinden baktı. Sonra birden gülümsedi.

Grant:

— Dikkat et, dedi. Yanağın belki çatlayabilir.

Cora'nın gülümsemesi hemen kayboldu.

Soğuk sesle:

— Söz verdin, dedi.

Sonra çalışma odasının kapısından geçti.

Owens'in sesi duyuldu.

— Grant- Telsizi kontrol et!

— Tamam. Yine görüşürüz, Cora. Daha sonra!

Tekrar yerine oturup telsize baktı.

— Mors harfleriyle çalışan bir apareye benziyor, dedi.

Michaels, başını kaldırıp baktı. Yüzünün gri rengi biraz kaybolmuş gibiydi.

— Evet, küçültmede sesin nakledilmesi mümkün olmadığı için mors kullanacağız. Umarım biliyorsun.

— Evet.

Birkaç kelimeyi parmaklarının ucuyla çabuk çabuk yazdı.

Proteus'un içindeki hoparlör birden canlandı.

Mesaj alındı. Keşke doğrulayabilseydim. Mesaj şöyle okunuyor: Bayan Peterson Gülümsedi?

Tam bu sırada çalışma odasından çıkan Cora, bunu duydu.

— Hay Allah! diye söylendi.

Grant, tekrar yazdı.

DOĞRU!

Bu seferki cevap mors harfleriyle verildi. Grant, dikkatle dinledi.

Sonra yüksek sesle:

— Gönderilen mesaj dışardan alındı, dedi. KÜÇÜLTME İŞLEMİNE HAZIRLANIN.

6.

KÜÇÜLTME

Grant, nasıl hazırlanacağını bilmediği için oturduğu yerde bekledi. Michaels, birden ayağa kalktı, sanki son bir kontrol yapmak istermiş gibi görünüyordu.

Elindeki cetvelleri bir kenara bırakan Duval, koltuktaki emniyet kemerini bağlamaya başladı.

Cora:

— Yardım edebilir miyim, doktor? diye sordu.

Duval, başını kaldırdı.

Ha? Oh, hayır. Bütün mesele şu kemerin tokasını düzeltmek, işte bu da oldu.

— Doktor...

Duval, başını tekrar kaldırıp genç asistanına baktı.

— Efendim? Laser tutukluk mu yaptı, Bayan Peterson?

— Oh, hayır. Yalnız, Doktor Reid'la aranızdaki tartışmaya sebep olduğum için üzüntümü belirtmek istemiştim.

— Önemli değildi. Düşünmeye bile değmez.

— Benim de gelmemi sağladığınız için teşekkür ederim.

Duval, ciddî bir sesle:

— Benim yanımda bulunmanız son derece önemli,

dedi. Size güvendiğim gibi güvenebileceğim birisinin yanımda bulunması şarttı.

Cora, Duval'a dönüp bakan ve şimdi emniyet kemeriyle uğraşan Grant'a doğru yürüdü.

— Nasıl bağlanacağını biliyor musun?

— Uçaklardaki emniyet kemerlerinden biraz daha karışık görünüyor.

— Evet. İşte, şu tokayı doğru olarak takman gerekiyor. Bir dakika!

Grant'ın üzerinden doğru uzandı. Grant, Cora'nın yanağını görüyor ve sürmüş olduğu parfümü kokluyordu. Birden toparlandı.

Cora, yavaşça:

— Kaba davranmak zorunda kaldığım için özür dilerim, dedi. Ama iş durumum başka türlü davranmamı engelliyor.

— Şu dakikada hayatımdan memnunum... Hayır, özür dilerim. Ağzımdan kaçtı.

— Çalıştığım yerde erkeklerin bol olması tutumumun güçlüğünü ortaya koyuyor. Seksi hiç düşünmemem gerektiğini kendi kendime tekrarlayıp duruyorum.

Grant, vereceği cevabı hazırlamıştı, ama yersiz olacağını düşünerek vazgeçti.

— Şu anda kendi kendimi ele verecek değilim. Fakat şu kadarını söyleyebilirim ki, Duval'ın dışında, içimizde en serinkanlı olan sensin. Duval şu anda, belki burada bulunduğunun bile farkında değildir.

— Onu küçümseme, Grant. Burada bulunduğunu bildiğinden eminim. Eğer sakinse, işinin özel hayatından daha büyük bir önem taşıdığını kavramış olmasından ötürüdür.

— Benes'in sakladığı sırdan ötürü mü?

— Hayır. Bu ölçüde ilk olarak küçültülecek ve başkasının hayatını kurtarmak için çaba gösterecek.

Grant:

— Şu laseri kullanmak tehlikeli olmayacak mı?dedi. Biliyorsun parmağım neredeyse kopacaktı.

— Duval'ın elinde olduktan sonra, laser tek bir hücreye dahi zarar vermeden kan pıhtısını dağıtacaktır.

— Yeteneklerine fazlaca güvenmiyor musun?

— Dünyanın düşüncesi bu. Bu düşünceyi bazı gerçekleri göz önüne alarak ben de kabulleniyorum. Asistanlığımı kazandığımdan beri onunla beraber çalışıyorum.

— Görünüşe göre senin kadın olduğunu hiç düşünmüyor.

— Hayır, düşünmez.

Cora, kendi koltuğuna oturdu ve kemerini usta hareketlerle bağladı.

Owens, seslendi.

— Doktor Michaels, bekliyoruz!

Michaels, kabinde ürkek bir tavırla dolaşıyordu. Koltuklarında bağlı olanlara baktı.

— Oh, evet, dedi.

Sonra koltuğuna oturup kemerini bağladı.

— Tamam, Bay Grant. Hazır olduğumuzu bildirebilirsiniz.

Grant, haberi verir vermez hoparlör tekrar canlandı.

DİKKAT, PROTEUS. DİKKAT, PROTEUS. İŞİNİZ TAMAMLANINCAYA KADAR ALACAĞINIZ SON SESLİ MESAJ OLACAK. ALTMIŞ DAKİKA VAKTİNİZ VAR. GEMİNİN KAYIT ALETİ SİZE ALTMIŞ ADET KAYIT VERECEK. BU KAYITLAR HER DAKİKA BİR ÜNİTENİN KÜÇÜLTÜLDÜĞÜNÜ GÖSTERECEK OLDUĞUNDAN ÇOK DİKKATLİ OLMALISINIZ. SAKIN-TEKRAR EDİYORUM - SAKIN GEÇECEK ZAMAN SÜRESİNDE HEYECANLANMAYIN. KAYIT SIFIRI GÖSTERDİĞİ ZAMAN BENES'İN VÜCUDUNDAN ÇIKMIŞ OLACAKSINIZ. EĞER VAKTİNDEN ÖNCE DAVRA-

NAMAZSANIZ, AMELİYAT BAŞARILI BİLE GEÇSE, İSTEMEDİĞİNİZ HALDE BENES'İN ÖLÜMÜNE SEBEP OLACAKSINIZ. İYİ ŞANSLAR!

Ses birden kesildi. Grant'ın söyleyebileceği bir şey yoktu.

— Eh, haydi bakalım! diye söylendi.

Yüksek sesle söylemiş olduğunu geç fark etti.

Michaels, zayıf bir tebessümle:

— Evet, başlıyoruz, dedi.

***

Carter, gözetleme kulesinde bekliyordu. Proteus'ta olmayı tercih ediyordu. Güç bir saat geçirecekti, ama denizaltı gemisinin her hareketini yakından izleyebilecekti.

Birden duyulan, mors alıcısının sesiyle kendisine geldi.

Operatör:

— Proteus hazır, efendim, dedi.

Carter:

— Küçültme! diye seslendi.

Kontrol kürsüsündeki, üzerinde MIN yazılı şalter, teknisyen tarafından kapandı.

Küçültme odasının tavanında asılı büyük bir disk kayar gibi geminin üzerine doğru gitti.

***

Proteus'un içindekiler büyük diskin yaklaşışını gördüler.

Michaels'in alnında iri ter taneleri belirmişti.

Boğuk sesle:

— O gördüğüm disk, küçültme apareyidir, dedi.

Grant, cevap vermek üzere ağzını açtığı zaman Michaels, aceleyle ekledi.

— Nasıl çalıştığını sakın sorma, çünkü ben bilmiyorum, ama Owens bilir.

Grant, Owens'a doğru bir göz attı. Owens'ın bir eli açıkça görünüyordu. Görünen bu el, Proteus'un en önemli bir aleti olarak nitelendirilebilecek bir kolu tutuyordu. Kuvvetin ve zayıflığın ne demek olduğunu herkesten çok iyi bilmesi gerektiğini düşündü. Mikroskopik olacaklardı, ama düşüncelerinde ve tavırlarında bir değişiklik olmayacaktı.

Grant,, bakışlarını Duval'a çevirdi. Duval'ın dudaklarında ince bir tebessüm vardı.

— Endişeli görünüyorsunuz, Bay Grant. Huzursuzluk duymadan huzursuz görevlerde çalışmaya alışık değil misiniz?

— Allah kahretsin! Neden herkes ajanlar hakkında böyle düşünür?

Grant da alaylı bir ifadeyle:

— Hayır, doktor, dedi. Mesleğimde huzursuz işlerde çalışırken huzursuz olmamamak çabuk ölüm demektir. Hislerimize karşılık akıllıca davranmak zorundayız. Anladığıma göre, siz huzursuz değilsiniz.

— Hayır. İlginç bir durumda olduğumuzu düşünüyorum. Son derece meraklıyım.

— Sizin görüşünüzle, ölüm ihtimali nedir?

— Umarım ki çok küçüktür. Dindar bir kişi olduğum için, gerekli tedbirleri aldım. Ölüm benim için artık açık bir kapıdır.

Grant, verecek cevap bulamadığı için susmak zorunda kaldı. Kendisi için ölüm, tek taraflı bir duvardı. Kendi alnının da terlediğini fark ediyordu. Cora'nın alaylı bakışlarının üzerinde dolaştığını hissedince toparlandı.

— Sen de günahlarını itiraf ettin mi, Cora?

Cora, sakin bir tavırla cevap verdi.

— Kafanızdan nasıl bir günah geçiriyorsunuz, Bay Grant?

— Yine mi siz diye konuşmaya başladın. Biraz daha samimî olamaz mısın

— Peki, daha samimî olmaya çalışacağım.

Grant, Michaels'a döndü.

— Küçültüldüğün zaman ne hissediyorsun, doktor Michaels?

—Hiç bir şey. Bir asansörle aşağıya hızla iniyormuşum gibi bir his.

Grant, gözlerini küçültme aletinden ayırmadan:

— Sadece bir teori olduğunu düşünüyorum, dedi. Gerçek duygu nedir?

— Bilmiyorum, çünkü şimdiye kadar hiç küçültülmedim. Mamafih, hayvanların küçültülmelerini gördüğüm zaman, onların biraz huzursuz olduklarına dikkat etmiştim. Böyle de olsa normal davranışlarını değiştirmedikleri kesinlikle biliniyor. Böyle olduğunu ben de gözlerimle gördüm.

— Hayvanlar mı? İnsanlardan küçültülen olmadı mı hiç?

— Korkarım ki bu şerefi ilk olarak biz tadacağız.

— Ne heyecanlı! Bir sorum daha var. Bir canlı şimdiye kadar ne kadar küçültülebildi?

Michaels,, kısaca:

— Elli, dedi.

— Ne?

— Elli. Yani, normal büyüklüğünün ellide biri kadar.

— Yani, benim üç santim kadar küçültülmem gibi mi?

— Evet.

— Ama bu noktayı aşmış olacağız.

— Evet. Yaklaşık olarak milyonda bir. Owens, tam rakamı söyleyebilir.

— Tam rakam önemli değil. Asıl mesele, şimdiye kadar denenmiş olan rakamdan çok daha aşağılara inmemiz.

— Doğru.

— Dayanabilecek miyiz, dersin?

— Korkarım ki dayanmak zorundayız. Şu anda küçülüyoruz, ama hissetmediğini görüyorum.

Grant, hayretle başını kaldırıp büyük diske baktı. Diskin yüzeyinden vuran ışık parlak olmamakla beraber göz kamaştırıcı değildi. Grant, elinde olmayarak gözlerini yumdu.

Michaels, Grant'ın bu hareketini görerek:

— Işık değil, dedi. Elektromanyetik yansıma. Bir çeşit enerji. Sinir uçlarımızı etkilediği için ışık olarak görüyoruz,. çünkü başka açıklama şekli bilmiyoruz

— Sahi, tehlikeli mi?

— Bilindiği kadarıyla, hayır, ancak, bu şiddette nasıl bir etki yapacağı bilinmiyor.

— Ah biz gönüllüler!

Grant, yine içini çekti.

Geminin üzerinde durduğu kırmızı, altı köşeli fayans da parıldamaya başlamıştı. Gemi hem diskten gelen hem de fayanstan gelen iki ışın arasında kalmış pırıl pırıl yanıyordu. Grant, oturmakta olduğu koltuğun yandığını zannetti, ama bu sadece ışığın vurmasından doğan bir histi.

Duval, acele bir haç çıkardı ve dudakları kımıldamaya başladı.

— Grant, alayla sordu:

— Korkmaya mı başladınız, Doktor Duval?

Duval, yumuşak bir sesle cevap verdi.

— İnsan sadece korktuğu zaman dua etmez. Tanrı-

nın yardımıyla meydana gelen ilginç bir durum karşısında da dua eder.

Grant, doktorla her konuşmasında mat olduğunu hissediyordu.

Owens, haykırdı.

— Duvarlara bakın!

Artan bir hzla her yönde hareket ediyorlardı. Tavan gittikçe yükseliyor, duvarlar hızla uzaklaşıyordu. Küçültücü alet şimdi çok büyük görünüyor ve tam çapını görmek mümkün olmuyordu.

Grant, duyduğu heyecanla sinirlerinin gevşediğini fark etti. Aceleyle diğerlerine baktı. Hepsi başlarını kaldırmış tavana bakıyordu. İçinde bulundukları oda, uçsuz

Geminin ışıkleri birden azaldı. Telsizin maniplesi tıkır tıkır çalışıyordu. Grant, tıkırtıyla kendisine geldi.

— Ama senin sesin normal.

— Telsizin sesi çok değişik duyuluyor, dedi.

Michaels, Grant'a bir göz atarak:

— Tabiî, çünkü, ikimiz de ayn büyüklükteyiz.

Grant, aldığı mesajı tercüme etti.

KÜÇÜLTME GEÇİCİ OLARAK DURDURULDU. HERKES İYİ Mİ? HEMEN CEVAP VERİN!

Grant, alayla seslendi.

— Herkes iyi mi?

Cevap veren olmadı.

Grant:

— Sükût ikrardan gelir, dedi.

Sonra manipleye dokundu.

HERKESİN DURUMU İYİ.

Carter, kuruyan dudaklarını sinirli bir tavırla yaladı. Gözlerini, büyülenmiş gibi küçültme aletine dikmişti.

Odada bulunanların da kendisi gibi alete baktıklarından emindi.

İnsan şimdiye kadar hiç küçültülmemişti. Hattâ Proteus kadar büyük hiç bir cisim şimdiye kadar küçültülmemişti.

Bütün sorumluluk kendisindeydi. Devamlı olarak gördüğü kâbusun nedenini de kendisinde aramalıydı.

Küçültme aletinin düğmesi başında duran teknisyen fısıldadı.

— İşte gidiyor!

Carter, Proteus'un küçülüşünü merakla izledi. Küçülme evvelâ gözle görülür bir şekilde oluyordu. Daha önce görünmeyen kırmızı fayansı şimdi görmek mümkündü. Carter, küçültme işlemini yüzlerce defa seyretmişti, ama bu kez,, daha büyük bir merakla seyrediyordu, çünkü yapılan ilk denemeydi.

Proteus, şimdi, fayanslar üzerinde hareketsiz duran beyaz bir karafatmaya benziyordu. Carter, elini güçlükle kaldırabildi.

—Devam etmeden önce nasıl olduklarını soralım, dedi.

Proteus içindekiler belki ölmüşlerdi. İçi titreyerek bekledi.

Haberleşme teknisyeni:

— Haber alındı, dedi HERKESİN DURUMU İYİ

Carter düşündü: Eğer çalışma yapamıyorlarsa, kavrama durumu da muhakkak zayıf olmalı.

Fakat kontrol etmek imkânı yoktu. Proteus'da bulunanların iyi olduklarını kabullenmesi gerekiyordu.

— Gemiyi kaldırın.

7.

DENİZALTI GEMİSİNİN DALIŞI

Kırmızı Zero Modülü ağır ağır yükselmeye başladı. Üzerinde iki santim kadar büyüklüğündeki Proteus denizaltı gemisi bulunuyordu. Kırmızı fayans yerden bir buçuk metre yükselince durdu.

— İkinci kısım için hazırız, efendim.

Carter, Reid'e baktı. Reid'in başını sallaması üzerine teknisyene döndü.

— İkinci kısım!

Duvarlardan birinin üzerinde küçük bir kapak açıldı ve maşa gibi iki kol sessizce Proteus'a doğru uzandı. İki kol üzerinde üç kademe daha vardı. Her kademe biraz daha küçülerek devam ediyordu.

Odaya üç teknisyen de girmişti. Teknisyenlerin arkasında duran üniformalı bir hemşirenin sabırsızlıkla beklediği açıkça belli oluyordu.

İki teknisyen WALDO adı verilen aletin kollarını Proteus'a göre ayarladılar.

Proteus kolların arasında alındıktan sonra kırmızı fayans inmeye başladı, döşeme hizasında durmadı, şimdi yerde küçük bir delik kalmıştı. Bu delikten silindir şeklinde bir duvar yükseldi. Kırmızı, Zero Modül fayansı tekrar yerine oturduğu zaman üzerinde otuz santim genişliğinde, yüz yirmi santim yüksekliğinde, içi yarı yarıya beyaz sıvıyla dolu bir tüp duruyordu. Tüp bir-

mantar altlığa oturtulmuştu ve üzerinde, «Saline Solüsyonu» yazısı vardı.

Proteus'u tutan kol yavaş yavaş açılmaya başladı ve sıvı seviyesinde durdu.

Teknisyenin bir, iki düğmeye dokunmasıyla kol tekrar harekete geçti. rPoteus, yarı yarıya sıvının içine gömülünce, kollar ağır ağır açılıp gemiyi serbest bıraktı.

Teknisyen:

— Gemi ampulün içinde, efendim! dedi.

***

Carter:

— Güzel, dedi. Ekibin durumunu kontrol edelim.

Grant, tekrar «iyiyiz» işaretini verdikten sonra çevresine bakındı. Kırmızı, Zero Modülünün yükselişini hissetmişti.

— Şimdi ne olacak? Yine mi küçülleceğiz? Bilen var mı?

Soruları peşpeşe sıralamıştı.

Owens:

— Küçültülmeden önce dalış yapmamız gerekiyor, dedi.

— Dalış mı yapacağız? Nereye?

Grant, bu sorusunun cevabını alamadı. Küçültme odasına baktığı zaman canavarları gördü. Gördüğü canavarlar üç teknisyenden başkası değildi. Adamların hareketleri çok ağırdı.

Grant'ın şaşkınlığını hisseden, Mishaels:

— Zaman duygusu, dedi.

— Ne?

Michaels, saatine baktı.

— Bir saatimiz var, ama bu bir saat bize, saatlerce uzun gelecek.

Grant, sordu:

— Yani daha hızlı mı hareket edeceğiz?

— Bize göre normal olacak, ama hareketlerimizi dışardan izleyen için süratli hareket ediyormuşuz gibi görünecek.

— Fakat...

Michaels, başını salladı.

— Lütfen! Bundan daha iyi anlatabilmem mümkün değil. Biyolojiden anlarım, ama matematik bilim dalımın dışında kalıyor. Belki Owens, sana cevap verebilir.

— Fırsat bulunca sorarım. Eğer işin sonrası olursa, tabiî!

—Gemi yine birden aydınlanmıştı. Grant, çekine çekine başını kaldırıp baktığı zaman iki dev kolun uzanmak üzere olduğunu gördü.

Owens:

— Herkes kemerlerini kontrol etsin, dedi.

Grant, bu sözlere kulak asmadı, ama yan tarafından çekildiğini hissetti. Kemeri ifkân oranında biraz daha daraltılmıştı.

Cora:

— Kemerinin sıkı olup olmadığını kontrol etmek istemiştim, dedi.

— Kontrol ettiğin kemer bile olsa, yine teşekkür ederim.

— Bir şey değil.

Cora, yanında oturan doktor Duval'a döndü.

— Doktor Duval, kemeriniz nasıl?

— İyi. Sizinki nasıl?

Cora, Grant'a uzanabilmek için kendi kemerini gevşetmişti. Tam vaktinde kemerini sıktı. Bu sırada iki büyük pençe göz hizasının altına geçmiş, üzerlerine kapanmak üzereydi. Grant, elinde olmadan kasıldığını fark et-

ti. Büyük pençeler bir saniye kadar durdu, sonra tekrar harekete geçti.

Proteus, birden sarsıldı, önce sağa sonra sola yattı. Boşlukta sallandıklarını belirten bir sarsıntı geçirdiler. Gemi önce şiddetle, sonra daha yumuşak bir şekilde sallandı. Grant, aşağı doğru bakınca, kırmızı fayansın gittikçe alçaldığını ve gözden kaybolduğunu gördü. Bu yükseklikten düştükleri takdirde geminin parçalanacağını ve içindekilerin öleceğini biliyordu.

Owens, birden konuştu:

— İşte geliyoruz.

Grant, nereye geldiklerini görmek üzere baktı ve bir gölün üzerinde askıda olduklarını gördü.

Sırtını koltuğun yumuşak arkalığına dayayıp bekledi. Koltuğu altından çekiliyormuş gibi bir his duyduğu zaman hiç şaşırmadı. Proteus, birden sulara gömüldü. Ağır ağır battı. Grant, sarsıntıdan dişlerinin birbirbirine çarptığını hissetti. Geminin sarsıntısı birden durdu. Sonra, bir mantar gibi suyun üzerinde kaldı.

Grant, derin bir nefes aldı. Bir suyun yüzeyinde olduklarını görüyordu, ama bu su, bildiği suya benzemiyordu.

Michaels:

— Dalga mı bekliyordun, Grant? diye sordu.

— Evet, suyun dalgalanmasını bekliyordum.

— Ben de aynı şeyi beklediğimi itiraf etmeliyim. İnsan zihni garip bir şey, Grant. Daima geçmişte görülmüş olan şeyi görmek istiyor. Küçültüldük ve küçük bir su kabına konulduk. Bize göre, bir göl. Bunun için de dalga, köpükler bekliyoruz.

— Çok ilginç.

Cora, lafa karıştı.

— İlginç mi? Bütün söyleyeceğin bu kadar? Tek kelimeyle, fevkalâde!

Grant:

— Peki, dedi. Kabul ettim gitti. Fevkalâde ve harikulade... Tamam. Yalnız, biraz sinir bozucu o kadar, biliyorsun...

Cora:

— Oh, Bay Grant, dedi. Her şeyin kötümser tarafını buluyorsun.

— Özür dilerim.

Telsiz çalışınca, Grant, HER ŞEY YOLUNDA haberini gönderdi. Hepimizi deniz tuttu, haberini vermek arzusunu engelledi.

Cora bile huzursuz görünüyordu.

Owens:

— Dalışımızı kendimiz yapacağız, dedi. Grant, kemerini çöz ve bir, iki numaralı vanaları aç.

Grant, sallanarak ayağa kalktı, ama hiç değilse bir anlık serbest kalışından memnundu. Gemi bölmesindeki, üzerinde BİR yazılı vananın başına gitti.

Duval:

— Öbürünü de ben açarım, dedi.

Bakışları bir saniye kadar karşılaştı. Duval, tereddütle gülümseyince Grant da gülümseyerek karşılık verdi.

Vanalar açılınca haznelere su dolmaya başladı ve gemi ağır ağır daldı.

Grant, merdivenlerin yarısına kadar tırmandı ve başını üst kubbeye soktu.

—Nasıl gidiyor, Yüzbaşı Owens? diye sordu.

Owens, başını salladı.

— Söylemesi zor. Ölçü aletleri üzerindeki göstergeler önemli değil, çünkü bu gemi okyanuslar için yapıl-

mıştır. Hay Allah kahretsin, Proteus'u böyle bir iş için yapmamıştım.

Grant:

— Anam da beni bu iş için doğurmamıştı, dedi.

Şimdi tamamen dalmışlardı. Duval, vanaları kapadı. Grant, tekrar dönüp yerine oturdu.

Kemerini bağlarken daha rahat görünüyordu.

***

Carter, sıkılı yumruklarını açmaya gayret etti. Şimdiye kadar işler tıkırında gitmişti. Sıvının içinde küçük bir kapsül gibi görünen gemiden hep «Her şey yolunda» sinyali geliyordu.

— Üçüncü kademe, dedi.

Üçüncü kademede, parlak bir ışıkla ışıldayan küçültme aleti, bu sefer biraz daha parladı.

Carter, umutla seyretti. Önce, rüya gördüğünü sandı, ama dikkatle bakınca geminin yine küçülmekte olduğunu gördü.

Sıvının içindeki gemi gittikçe küçülmeye başladı. Carter. Heyecanla nefesini tuttu. Her kademede geminin içindekiler için büyük bir tehlike vardı. Şu ana kadar her kademeyi sağlıkla atlatmışlardı.

Proteus, nihayet görülemiyecek kadar küçüldü.

Proteus'la beraber, içinde bulunduğu ampülde küçülüyordu. Ampül nihayet bir santim boyunu buldu.

Carter, zorlukla:

— Onları arayın, dedi. Onların sesini duymak istiyorum.

HER ŞEY YOLUNDA sözünü duyana kadar içi içini yedi. Dört erkek ve kadın bir müddet, önünde normal bir insan gibiydi, bir müddet sonra bu beş insan görülemeyecek kadar küçülmüştü.

Ellerini, avuçları yukarı bakacak şekilde açtı.

— Küçültme aletini derhal çekin!

Küçültme aleti hemen çekildi.

Carter, Reid'e başıyla işaret etti.

İşi devir al, Don. Bu andan itibaren bir saat vaktimiz var.

8.

GİRİŞ

Küçültme aletinin ışıkları tekrar parlamıştı, ama suyun içinde yüzen Proteus'ta bulunanlar tarafından herhangi bir şeyin hissedilmesi müukün değildi.

Bir süre ne Grant ne de diğerleri konuşabildi. Işıklar tekrar söndükten sonra Owens, bağırdı.

— Her şey tamam mı?

Duval:

— İyiyim, dedi.

Cora, başıyla işaret verdi.

Grant, elini kaldırarak iyi olduğunu belirtti.

Michaels, omuz silkti ve:

— İyiyim, dedi.

— Güzel! Öyle sanıyorum ki tamamen küçültülmüş durumdayız.

Owens, şimdiye kadar dokunmamış olduğu bir anahtara dokundu. Sabırsız bir tavırla göstergenin harekete geçmesini bekledi, Gösterge altmışa yükseldi. Diğerlerinin görebileceği bir şekilde duran başka bir göstergenin ibresi de altmışa yükseldi.

Telsizin tıkırtısı duyuldu. Grant, HEPİMİZ İYİYİZ kelimelerini yazdı.

Grant, gelen telsizi açıkladı.

— Tam küçültüldüğümüzü bildiriyorlar. Doğru tahmin ettiniz, Yüzbaşı Owens.

Grant, kendi kendisine düşündü: Küçültülme işlemi bitti, ama bizim işimiz henüz bitmedi. Henüz başladı ve altmış dakikamız var.

Yüksek sesle:

— Yüzbaşı Owens, dedi. Neden gemi titriyor? Hatalı bir şey mi var?

Michaels:

— Hissediyorum, dedi.

Owens, yüzünün terini büyük bir mendille kurulayarak küçük kubbeden indi.

— Titreşime engel olamayız. Brown hareketi.

Grant:

— Kimin? diye sordu.

— Brown'ın. On sekizinci yüzyıl Botanisti. Bunun ilk bulan adam Her taraftan su moleküllerinin bombardımanı altındayız. Eğer normal büyüklüğümüzde olsaydık, bunu hissetmeyecektik. Mamafih,, çevremizdeki su da bir bakıma küçültüldü Kan akıntısına girdiğimiz zaman, her su molekülü, bir miligram falan ağırlığında olacak. Tekil olarak bizi etkiliyemezler, ama her taraftan çarptıkları ve düzenli olarak dağılmadıkları için hafif hafif titreyeceğiz. İşte hissettiğimiz titreşim moleküllerin düzensiz çarpmalarıdır. Daha sonra titreşimler artacaktır.

Grant:

— Çok güzel, dedi. Hey, sinir sistemi işte ben geliyorum.

Cora, öfkeyle:

— Ancak bir saat sürecek, dedi. Büyük bir adam gibi davranmış olsan daha çok hoşuma gideceksin.

Michaels, açık bir endişeyle:

— Owens, dedi. Gemi, moleküllerin baskısına dayanabilecek mi?

— Zannedersem. Bu konunun hesaplarını daha önue yapmak istemiştim. Şimdi hissettiğime bakılırsa, hesaplarımda pek yanılmış sayılmam. Bu titreşimlere dayanabiliriz.

Cora:

— Gemi, molekül darbelerine karşı bir süre dayanabilir, dedi. Kan pıhtısına varmamız için on beş dakika yeterli olacaktır. Ondan sonra olacaklar bence önemli değil.

Michaels, yumruğunu oturduğu koltuğun koluna vurdu.

— Bayan Peterson, saçma konuşuyorsunuz. Kan pıhtısına yetişip onu dağıttıktan ve Benes'i sağlığına kavuşturduktan sonra gemi dağılırsa neler olacağını düşünmüyor musunuz? Bizim ölmemiz önemli değil, ama Benes de bizimle beraber ölecek.

Duval, söze karıştı.

— Bunu çok iyi biliyoruz.

— Asistanınız bilmez görünüyor' Bu gemi dağılırsa, Bayan Peterson, altmış dakika, pardon ellidokuz dakika sonra geminin parçaları normale dönecektir. Geminin ve bizim atomlarımız ne kadar küçük olursa olsun, yine de Benes için tehlikeli olacaktır.

Michaels, homurtuyu andıran derin bir nefes alarak devam etti.

— Eğer bize bir şey olmazsa, Benes'in vücudundan çıkartılmamız kolay. Eğer gemi parçalanacak olursa, geminin bütün parçalarının Benes'in vücudundan çıkartılması mümkün olamaz. Ne yapılırsa yapılsın, büyüme sırasında Benes'i öldürebilecek kadar parça kalmış olacaktır. Anlıyor musunuz?

Cora, konuştuğuna pişman olmuş gibi göründü.

— Bunu düşünmemiştim.

— Şu halde düşünün. Sen de Owens. Şimdi tekrar soruyorum, Proteus, Brown hareketine dayanabilecek mi? Kan pıhtısına yetişinceye kadar demek istemiyorum. Ona yetişip, imha edip dönüşümüze kadar! Söylediklerine dikkat et, Owens. Eğer geminin dayanamayacağını düşünüyorsan, işe devam etmemizin bir anlamı kalmıyor.

Grant:

— Anlaşıldı, Doktor Michaels, dedi. Bilgiçliği bırak da Yüzbaşı Owens'a konuşma fırsatını ver.

Owens, inançla:

— Brown hareketlerini ilk hissettiğim zaman kararımı verdim. Halen içinde bulunduğumuz durumda geminin baskıya dayanacağından eminim.

Michaels:

— Esas soru şu, dedi. Yüzbaşı Owens'ın kararına güvenmeli miyiz?

Grant:

— Yanılıyorsun, dedi. Esas soru şu: Yüzbaşı Owens'ın tahminini kabul edecek miyim, General Carter'in resmî kararları benim vereceğimi söylemiş olduğunu unutmamanızı rica ederim. Geminin durumundan daha iyi anlayan başka biri olmadığı için Yüzbaşı Owens'in kararına inanıyorum.

— Peki, senin kararın nedir?

— Owens'ın tahminini kabul ettiğimi söyledim. İşimize devam edelim.

Duval:

— Ben de senin fikrindeyim, Grant, dedi.

Michaels, kızardı ve başını salladı.

— Pekâlâ, Grant. Sadece bana önemli görünen bir noktaya dikkatinizi çekmek istiyordum, o kadar.

Michaels, tekrarar yerine oturdu.

Grant:

— Gerçekten de önemli bir noktaydı ve dikkatimizi çekmene sevindim, dedi.

Pencerenin yanında duruyordu. Bir süre sonra Cora, Grant'ın yanına gitti ve yavaş sesle:

— Korkmuş görünmüyordun, Grant, dedi.

Grant, neşeyle gülümsedi.

— Korkmamış görünüyorsam, iyi bir aktör olduğum için, Cora. Karar verme sorumluluğu başka birisinin üzerinde olsaydı, işten vazgeçmek için müthiş bir konuşma yapacaktım. Anlıyorsun ya, korkak duygularım var, fakat korkakça bir karar verebiliyorum.

Cora, bir dakika kadar Grant'a baktı.

— Öyle sanıyorum ki, Bay Grant, kendinizi olduğunuzdan değişik göstermek için elinizden geleni yapmaya çalışıyorsunuz.

— Oh, bilmiyorum. Öyle bir yete...

Tam bu sırada Proteus, şiddetle sarsıldı. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa yattı.

Grant, Tanrım, devriliyoruz, diye düşündü.

Cora'nın kolundan tutarak koltuğuna oturmasına yardım etti, sonra zorlukla kendi koltuğuna oturdu. Owens, sağa sola yalpalayarak merdivene doğru yürümeye çalıştı.

— Allah kahretsin, dedi. Hiç değilse bize haber verebilirlerdi!

Grant, koltuğuna oturduktan sonra ayaklarını gererek düşmesini engelledi. Zaman kayıt cetveline göz attığı zaman, 59 sayısını okudu. Bu kadar konuşmaları ancak bir dakika sürmüştü. Demek ki, Michaels, zamanın geçişi hakkındaki sözlerinde yanılmamıştı. Düşünmek ve

harekete geçmek için bol bol vakti olduğunu nihayet anlıyordu.

Düşündükçe paniğe kapılacak vakti de vardı.

Proteus, eskisinden daha şiddetle sarsıldı. Asıl işleri başlamadan önce Proteus dağılacak mıydı?

***

Carter'in pencere önündeki yerini Reid, aldı. Kırmızı, Zero Modülü üzerindeki, suyunun atomları kısmen küçültülmüş olan ampul duruyordu. Proteus'u görmek mümkün değildi.

Dördüncü kademe, dedi.

Küçük Waldo vinci, ampulün üzerine doğru ayarlandı ve kavrama yapmak üzere alçaldı.

Şimdi küçük ampul, vincin pençeleri arasındaydı.

Nihayet sıra hastabakıcıya gelmişti, Öne doğru acele bir adım attı ve cebinden çıkardığı küçük kutuyu açtı. Kutudan aldığı cam bir silindiri ampulün içine daldırdı ve yavaşça itti. Cam silindir küçük bir pistondu.

— Piston yerinde

Bu sefer, ampülü ters çevirdi ve dip tarafındaki mantarı çıkardı Mantarın tam ortasında küçük bir çıkıntı vardı. Hastabakıcı yine kutudan aldığı enjektör iğnesini bu çıkıntıya oturttu.

— İğne yerinde.

Küçük bir ampul şimdi enjektör olmuştu.

Reid, başını çevirip Carter'e baktı. Carter, olumlu bir ifadeyle başını salladı.

Küçük vinçten uzanan ikinci bir kol bu enjektörü aldı ve büyük odanın kapısına doğru hareket etti. Vinçin yaklaşmasıyla kapı hemen açıldı. Hiç bir insan tüpü sarsmadan böyle bir rahatlıkla götüremezdi. Çünkü, en küçük bir sarsıntının Proteus için kasırga olacağı biliniyordu

Vinç, ameliyat masasının yanında durduğu zaman Carter, Proteus ile bağıntı kurulmasını istedi.

Gelen cevap şöyleydi: HEPİMİZ İYİYİZ, FAKAT BİRAZ SARSILDIK.

Carter, gülümsemekten kendini alamadı.

Benes, ameliyat masasında yatıyordu. Isı battaniyesi boğazına kadar çekilmişti. Battaniyeden çıkan ince lastik borular ameliyat masasının altına doğru uzanıyordu.

Maskeli operatörler ve asistanlar ameliyat masasının çevresine dolmuştu. Benes'in tıraşlı başının biraz ötesinde yarım küre şeklinde, camdan yapılmış bir sayaç vardı. Bu sayaç, beyindeki radyoaktiviteyi izleyecekti.

Saatin ibresi 59 uncu dakikadan 58'e doğru iniyordu.

Ameliyat odasındaki bütün gözler enektöre dikilmişti.

Kontrol kulesindeki teknisyenlerden birinin önündeki ekran aydınlandı ve kısa kısa sinyaller vermeye başladı.

Teknisyen:

— Proteus'un radyoaktivitesi alındı, dedi.

Carter, rahat bir nefes aldı. Enfra - atomik büyüklükteki dalgaların alınamaması mümkündü, fakat bir zorluk daha yenilmişti. Waldo vincinin, enjektör pistonunu tutan kolu ağır ağır harekete geçti. İğnenin ucunda küçük bir hava kabarcığı beeirdi. Onun peşinden bir ikincisi göründü.

Radyoaktivite ekranının başındaki teknisyen haykırdı.

— Proteus, iğnenin içinde!

Piston durdu.

Carter, Reid'e baktı.

— Tamam mı?

Reid, başıyla evetleyerek:

— Şimdi enjekte edebiliriz, dedi.

Enjektörü tutan vinç tekrar harekete geçti ve iğnenin ucu, bir hemşirenin alkolle temizlemiş olduğu Benes'in boyun damarına doğru yaklaştı. Boyun damarının üstüne küçük bir daire ve dairenin tam ortasına da bir çarpı işareti konmuştu. İğne Çarpı işaretinin tam ortasına doğru hareket ediyordu.

Bir saniyelik tereddütten sonra iğne damara daldı ve piston ağır ağır indi.

Benes'in yanında duran teknisyen:

— Proteus damara verildi, dedi.

Vinç acleyle uzaklaştı. Sensor aleti hemen Benes'in baş ucuna getirildi. Bir ekran aydınlandı ve Benes'in dolaşım sistemi göründü. Proteus'un enjekte edildiği arteride parlak bir nokta belirdi.

Carter, dua etmek istedi, ama nasıl dua edileceğini bilmediğini düşündü. Ekranda, Proteus'un bulunduğu yerle beyindeki kan pıhtısı arasında kısa bir uzaklık olduğu görülüyordu.

Zamanı kaydeden aletin ibresi ağır ağır 57 rakamının üstünde durdu. Carter, kan pıhtısına doğru süratle ilerleyen küçük noktaya baktı.

Bir dakika kadar gözlerini kapadı ve düşündü: Eğer yukarda bir yerlerdeyseni yalvarırım bize yardımcı ol.

***

Grant, nefes nefese seslendi.

— Benes'e doğru hareket ettirildik. Bizi iğnenin içine alacaklarını söylüyorlar, sonra boyun damarına aktarılacağız. Biraz sarsıldığımızı haber verdim. Küçük bir sarsıntı... ufff...

Owens:

— İyi, dedi.

Sonra kontrollarla oynadı. Sarsıntı derecesini tahmin ederek gidermeye çalıştığı belliydi, ama pek başarılı sayılamazdı.

Grant:

— Şey, dedi. Neden bizi iğnenin içine alacaklar?

— Orada sıkıştırılmış olacağız. İğnenin hareketinin bizi etkilemeyeceği muhakkak. Ayrıca... ufff... damara mümkün olduğu kadar az sıvı vermek istiyorlar.

Cora:

— Oh, Tanrım! dedi.

Saçları gözlerinin önüne dökülmüştü. Elini kaldırıp saçlarını düzeltmek istedi. Dengesi bozuldu. Grant, onu tutmaya çalıştı, fakat Duval daha evvel davranarak Cora'nın kolunu tuttu.

Proteus'un sarsıntısı birden kesildi.

Owens, rahat bir nefes alarak:

— İğnenin içindeyiz, dedi.

Sonra Proteus'un farlarını yaktı.

Grant, görmeye çalıştı, ama saline sıvısı ancak koyu bir sis gibi görünüyordu. Çok üstlerinde ve altlarında parlak, hafifçe bükülmüş bir parlaklık görünüyordu. Muhtemelen iğnenin duvarları, diye düşündü.

Endişeli bir tavırla Michaels'a döndü.

— Doktor...

Michaels'ın gözleri kapalıydı. Gözlerini birden açtı ve sesin geldiği yere çevirdi

— Evet, Bay Grant.

— Ne görüyorsun?

Michaels ileriye doğru baktı ve ellerini iki yana açtı.

— Kıvılcımlar.

— Net olarak görebildiğin bir şey yok mu? Her şey dans edermiş gibi mi oynuyor?

— Evet, evet, dans ediyormuş gibi pırıltılar var.

— Yani, gözlerimiz küçültme ile etkilendi mi?

Michaels, yorgun tavırla içini çekti.

— Hayır, hayır, Bay Grant. Eğer körlük olacağına değinmek istiyorsan, böyle bir şey olmayacağını bilmelisin. Etrafına bak,, Proteus'un içindesin. Bana bak. Garip görünen bir şey var mı?

— Hayır.

— Pekâlâ. Burada gördüklerin, küçültülmüş retina tabakası ile görünen yine aynı şekilde küçültülmüş ışık dalgaları. İnsanı etkilermiş gibi görünüyor. Şuradan veya buradan yansıdığını görüyoruz, o kadar. Bunun için, dışarda görünen her şey dans edermiş gibi görünüyor.

Grant:

— Anlıyorum, dedi. Teşekkür ederim, doktor.

Michaels, tekrar içini çekti.

— Yakında ayışırım, dedi. Işıkların oynaşması ve Brown hareketi başımın dönmesine sebep oldu.

Owens, birden haykırdı.

— Haydi, gidiyoruz!

İleri doğru kayıyorlardı. Kayışlarını hissetmemeleri imkânsızdı.

Owens:

— Aretirin'in içindeyiz, dedi.

Zamanı gösteren alet 56 ıncı dakikayı gösteriyordu.

9.

ARTERİ

Duval, büyük bir sevinçle etrafına bakındı.

— Düşünün, dedi. Bir insan vücudunun içindeyiz, arterideyiz... Owens! Işıkları söndür, dostum! Tanrının yarattıklarını seyredelim.

Owens, Proteus'un motorlarını durdurdu ve gemiyi normal kan akıntısına bıraktı.

— Artık kemerlerinizi çözebilirsiniz sanıyorum.

Duval, bir çırpıda kemerini çözüp ayağa fırladı. Cora da aceleyle kemerini çömüş, Duval'la beraber kalkmıştı. İkisi beraber büyülenmiş gibi camlardan birine gittiler. Michaels, biraz isteksiz tavırlarla kemerini çözdü, Duval'la asistanına kaçamak bir bakış fırlattı, sonra dolaşım haritasının üstüne eğilerek dikkatle incelemeye başladı

— Tam yerindeyiz.

Grant, sordu:

— Arteriyi tutturamayacağımızı mı düşünmüştün?

Michaels, dalgın bakışlı gözlerini Grant'a dikti.

— Hayır! Böyle bir şey düşünülemezdi; ancak, kilit noktasının ötesine zerk edilebilir, kan akıntısına karşı koyamayabilir ve kan pıhtısına zamanında ulaşmamızı önleyecek yanlış bir yola girebilirdik.

Sesi titreyerek ekledi.

— Gemi, tam istediğimiz yerde bulunuyor.

Grant, cesaret verici bir sesle:

— Şimdiye kadar her şey normal gitti sayılır, dedi.

— Evet...

Bir saniye süren duraklamadan sonra devam etti.

— Bu noktadan hareket ederek gideceğimiz yere çok az güçlükle karşılaşarak gidebiliriz.

Grant, camlardan birine döndü. Gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Tatlı pembe bir, rengin cemle yürüyorlardı. Damarın duvarları, pembe pembe pırıltılarla yanan pürüzlü bir duvarı andırıyordu. Kanın içinde kendilerinden çok daha büyük cisimcikler vardı. Cisimcikler portakal renginde ve pırıl pırıldı.

Duval:

— Kanın rengi biraz değişik, dedi. Eğer gemiden vuran ışık büyültülebilse ve yansıyan ışık küçültülebilseydi, kanın rengini daha iyi görebilecektik.

Owens:

— Haklısın doktor, dedi. Johnson ve Antoniani'nin çalışmaları bunun mümkün olduğunu gösteriyor. Maalesef, teknik henüz bunu başaramadı. Mamafih, başarılmış bile olsaydı, geminin bir gece içinde değiştirilmesi imkânsızdı.

Duval:

— Doğru, haklısın, dedi.

Cora, hayranlıkla:

— Ne de olsa, renk cümbüşü içindeyiz, dedi. Çevremizdeki baloncuklar pırıl pırıl yanıyor.

Michaels, Grant'a:

— Gerçekte, bu görünenler alyuvarlar, dedi. Toplu oldukları zaman kırmızı görünüyorlar, ama tek olduk-

ları zaman renkleri, saman rengine benzer. Gördükleriniz kalbten çıkan oksijen dolu alyuvarlar. Muhtemelen baş bölgesine taze oksijen götürüyorlar.

Michaels, parmağıyla işaret etti.

— Şunu görüyor musun?

Grant, Michaels'ın işaret ettiği yöne baktı, çubuk gibi bir şekil gördü. Bu şeklin çevresinde alyuvarlar vardı. Sonra, Michaels'ın işaret ettiği cisimciği gördü.

— Nedir o?

— Bir akyuvar. Alyuvarlara göre çok daha azdır. Bir alyuvara 450 akyuvar düşer. Akyuvarlar daha iricedir ve kendi kendilerine hareket edebilirler. Kimi akyuvarlar kan damarlarının dışına bile çıkabilir. Büyüklüklerine bakılacak olursa, bizim için tehlikeli olabilirler.

— Vücudun bekçisi olarak çalışıyorlar, değil mi?

— Evet. bir bakteri büyüklüğündeyiz, ama metalden yapılmış olan gemiye dokunmazlar. Eğer kan damarlarına bir zarar vermezsek korkmamız için bir sebep olmasa gerek.

Grant, gözlerini kapadı.

— Hissediyor musun? Yani, Brown hareketini demek istedim.

Owens, cevap verdi.

— Hissediyorum. Düşündüğüm kadar kötü değil. Kanın yapısı, Saline'in yapısından daha cıvık olduğu için sarsıntı azaldı.

Grant, geminin birden sarsıldığını hissetti, fakat sarsıntı, hipodermik içinde oldukları zamanki gibi sert değildi.

Owens:

— Koltuklarınıza oturup kemerlerinizi takmanız yerinde olacak, dedi. Yakında arterinin bir koluna geleceğiz ve gemiyi biraz yana alacağım.

Herkes yerine oturdu.

Tam bu sırada spiral boruya benzeyen bir şekil yanlarından geçti.

Cora:

— Acaba bu neydi, Doktor Duval? diye sordu.

— Tanıyamadım.

— Belki bir virüstür.

— Şimdiye kadar böyle bir virüs görmedim. Ayrıca, bir virüs için biraz fazla iri. Owens, örnek almak için gerekli malzememiz var mı?

— Eğer zorunlu olursak gemiden çıkabiliriz, doktor, fakat örnek almak için duramayız.

— Bu fırsat bir daha elimize geçmeyebilir, bir parçasını gemiye alalım. Bayan Peterson...

Owens:

— Bu geminin bir görevi var, doktor, dedi.

— Hiç önemli değil, ama...

Grant'ın iri eli omzuna inince konuşmasını yarıda kesmek zorunda kaldı.

Grant:

— Eğer sizce bir sakıncası yoksa, doktor, dedi. Bu konuda tartışmayalım. Yapacak bir işimiz var ve herhangi bir şey almak için ne durabilir, ne geri dönebilir, ne de yolumuzu değiştirebiliriz. Bunu anladığınızı ve bu konuya bir daha değinmeyeceğinizi umarım.

Duval'ın kaşları hafifçe çatıldı.

— Her neyse, dedi. Nasıl olsa geçip gitti.

Cora:

— Bu işi tamamladıktan sonra, doktor, dedi. Nasıl olsa süreksiz olarak küçültme teorisini öğrenmiş olacağız ve gerçek bir araştırma yapıldığı zaman biz de araştırma koluna dahil olabiliriz.

— Evet, haklısın sanıyorum.

Owens:

— Sağımızda arteri duvarı, dedi.

Proteus, içbükey bir duvar boyunca ilerliyordu.

Duval:

Damarın iç duvarı, dedi. Bükümlerini bile sayabiliriz.

Michaels, sordu:

— Hızımız nedir, Owens,

— Ölçümüze göre, on beş mil.

Michaels, hesap cetvelini çıkartıp çabuk bir hesap yaptı.

— İki dakika sonra yol ağzına gelmiş olacağız. Dönüş yaptığın zaman duvarın uzaklığını aynen tutmalısın. Bu takdirde, damar ayrımındaki kola güvenle girebilir ve kılcal damar içinde yoluna devam edebilirsin. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı!

Grant, camdan dışarı bakıyordu. Bir ara, Cora'nın profilini gördü, ama dış manzara öylesine büysleyiciydi ki Cora'ya dikkat bile etmedi.

İki dakika, ha? Başını çevirip saate baktı. Kadranda 56 rakamını gördü. Kısa bir süre sonra ekran karardı, tekrar aydınlandığı zaman 55 rakamı göründü.

Ani bir sarsıntı olunca, Grant, ner'deyse koltuğundan yere yuvarlanıyordu.

— Owens! diye haykırdı. Ne oluyoruz?

Duval:

— Bir şeye mi çarptık? diye sordu.

Grant, sarsılarak merdivene doğru yürüdü ve bir, iki basamak tırmandı.

— Ne oluyor?

Owens'ın yüzünde karamsar bir ifade vardı.

— Bilmiyorum, dedi. Gemi kontroldan çıktı.

Michaels'ın sesi duyuldu.

— Yüzbaşı Owens, rotanızı düzeltin. Duvara yaklaşıyoruz.

— Biliyorum. Bir çeşit akıntının içine düştük.

Grant:

— Gayret et, dedi. Ne mümkünse yapmaya çalış .

Grant, tekrar aşağıya indi ve sırtını merdivene dayayıp dengesini sağlamaya çalıştı.

— Neden akıntı burada karşılaşıyor? Akıntıyla beraber sürüklenmiyor muyuz?

Michaels:

— Evet, dedi. Bizi böyle yana atacak bir kuvvetin olmaması gerekirdi. Gittikçe yaklaşmakta olan damar duvarını işaret etti.

— Kontrollarda bir arıza olmalı. Eğer duvara çarpıp yaralayacak olursak, etrafımızı kan pıhtısı kaplayabilir, ya da akyuvarların saldırısına uğrayabiliriz.

Duval:

— Kapalı bir sistemde bu mümkün olamaz, dedi. Hidrodinamik kanunları....

Michaels'in kaşları yukarı kalktı.

— Kapalı sistem mi?

Sarsıla sarsıla, zorlukla haritasının başına gitti. Sonra, inledi.

— Faydasız. Daha çok büyütülmesi gerekiyor, göremiyorum. Dikkat, Owens, duvara yaklaşma!

Owens, haykırdı.

— Çalışıyorum, ama akıntı başa çıkamayacağım kadar kuvvetli!

Grant:

— Şu halde, doğrudan doğruya karşı koymaya çalışma, dedi. Gemiyi serbest bırak ve duvara paralel gitmeye çalış.

Duvarın bütün ayrıntılarını görebilecek kadar yak-

laşmışlardı. Kan damarının duvar yüzeyi, buruşuk bir deriyi andırıyor ve hafifçe sarıya çalıyordu.

Duvara biraz daha yaklaştıkları zaman Cora, kendisini tutamayarak bir çığlık attı.

Michaels:

— Dikkat, Owens! diye bağırdı.

Gemi, damar duvarına şiddetle sürtündü.

Duval:

— Arteri duvarı hasara uğradı, dedi.

Gemi şiddetli akıntıyla sürüklenince, hepsi sol duvara doğru düştüler.

Grant, sol omuzunu duvara çarptı, sağ koluyla Cora'nın beline sarılıp genç kadının düşmesini önledi.

— Girdap! diye bağırdı. Herkes koltuklarına otursun! Kemerlerinizi bağlayın!

Duval ve Michaels, zorlukla koltuklarına oturdular ve kemerlerine sarıldılar.

Owens, bağırdı.

Tam önümüzde bir açıklık var!

Grant, Cora'ya:

— Gel, dedi. Koltuğuna oturmaya çalış.

Cora, soluk soluğa:

— Çalışıyorum! diye cevap verdi.

Grant, geminin sarsıntısına karşı koymaya çalışarak bacaklarını gerdi, Cora'yı koltuğuna oturttu ve kemerine uzandı.

Fakat çok geç kalmıştı. Proteus, girdapa daldı, burnu havaya kalktı, sarsıldı, sonra burun üstü dikildi.

Grant, koltuğundan düşmek üzere olan Cora'yı tutmaya çalışıyordu. Fakat, eli kayıyor ve Cora'ya yetişemiyordu.

Duval da çaresizlik içinde bocalıyordu. Fakat merke basıncıyla koltuğuna yapışmıştı.

— Sıkı tutunun Bayan Peterson, dedi. Size yardım etmeye çalışacağım.

Cora'nın ayakları yerden kesildi.

— Tutunamıyorum...

Grant, sol elini bıraktı, kaydı, bacağını bir koltuğun ayaklarına doladı ve tam zamanında Cora'nın beline sarıldı.

Proteus, sanki taklak atıyormuş gibi dönüyordu. Grant'ın, koltuğun ayaklarına dolanan bacakları kaymak üzereydi. Sol kolu zaten ilk çarpma sırasında incinmişti. Cora, can havliyle Grant'ın omzuna yapıştı ve ona sarıldı.

Grant, nefes nefese:

— Ne olduğunu bilen var mı? diye sordu.

Grant, başını kaldırıp camdan dışarı baktı ve koyu renkli bir deliğe doğru yaklaşmakta olduklarını gördü. Alyuvarlar, akyuvarlar bu delikte birden kayboluyorlardı.

Proteus, kuyu ağzı gibi açık deliğe daldı ve geçirmekte olduğu sarsıntı birden kesildi.

Grant, Cora'nın belini bıraktı ve yattığı yerde kaldı. Cora, zorlukla ayağa kalktı.

Duval, koltuğundan fırlayıp Grant'ın yanına diz çöktü.

— Bay Grant, bir şeyiniz yok ya?

Cora da diz çöktü ve hafifçe Grant'ın koluna dokundu.

Grant'ın yüzü acıyla buruştu.

— Dokunma!

Duval, sordu:

— Kolunuz kırıldı mı?

— Bilmiyorum.

Yüzünü ekşiterek sağ eliyle sol kolunun bazısını tuttu.

— Belki kırık yok, dedi. Ama kırık da olmasa adalenin ezilmiş olduğunu sanıyorum. Artık düzelene kadar haftalar geçer.

Michaels da yerinden kalkmıştı. Yüzünde rahatlamanın verdiği bir ifade vardı.

— Başardık. Hasara uğramadan başardık. Durum nasıl, Owens?

— İyi olduğunu sanıyorum. Kontrol panosu üzerinde kırmızı ışık göremiyorum. Proteus tahminimden de iyi dayandı.

Cora, hâlâ çaresizlikle Grant'ın başında duruyordu. Birden haykırdı.

— Bir yerin kanıyor!

— Bir yerim mi kanıyor? Neresi?

— Yan tarafın. Üniformanda kan var.

— Oh, orası mı? Ziyanı yok, zaten evvelce yaralıydı. Önemli sayılmaz.

Cora, sabırsızlıkla üniformanın fermuarını açarken:

— Otur, dedi. Lütfen, oturmaya çalış.

Kolunu, Grant'ın koltuk altından sokarak onu doğrulttu, sonra alışkın ellerle üniformayı omuzlarından sıyırdı.

— Şimdi tedavi ederim... Şey... teşekkür ederim.

— Koltuğa oturmama yardım edebilir misin?

Cora ve Michaels'ın yardımıyla ayağa kalkıp koltuğuna oturdu. Duval, onlara bir göz attıktan sonra topallayarak camın önüne gitti.

Grant:

Söyleyin bakalım, başımıza gelen nedir? diye sordu.

Michaels:

— Damarda bir yara, dedi. Fizikî bir troma sonucu. Muhtemelen araba kazasında oldu. küçük bir anafor!

— Küçük bir anafor, ha? Bu mu!

— Küçültülüş oranımıza göre, bizim için büyük sayılır.

Grant, sordu:

— Dolaşım haritasında görünmüyor mu, Michaels?

— Görünmesi gerekir. Eğer gerektiği gibi büyütebilseydim, görebilecektim. İncelemelerimi üç saat gibi kısa bir zamana sığdırmak zoruda kaldığım için gözden kaçırmış olacağım. Özür dilemek için bir şey söylemeye hakkım yok.

— Eh, biraz vakit kaybettik, o kadar. Gidiş yolumuzu tesbit et ve Owens'a bildir. Saatten ne haber, Owens?

Grant, bunu sorarken zaman kayıt aletine baktı.

Owens:

—Elli dakika, dedi.

— Şu halde zamanımız bol.

Michaels, bir kaşını kaldırmış Grant'a bakıyordu.

— Zamanımız yok, Grant. Ne olduğunu kavrayamadın. İşimiz bitti, başaramadık. Artık kan pıhtısına ulaşamayız, anladın mı? Vücuttan çıkartılmamızı istemeliyiz.

Cora, korkuyla:

— Fakat geminin tekrar küçültülebilmesi günler sürebilir, dedi. O zaman da Benes ölür.

— Yapılacak bir şey yok. Şimdi, boyun toplar damarına geçtik. Kalp atışları yavaş bile olsa, akıntının üstesinden gelip tekrar arteriye dönemeyiz. Diğer yol, halen içinde bulunduğumuz kalp yolu ki, bu tamamen intihar demektir.

Grant, uyuşuk bir tavırla:

— Emin misin? diye sordu.

Owens, çatlak sesle:

— Michaels, doğru söylüyor, Grant, dedi. İşimiz başarısız oldu.

10.

KALP

Kontrol kulesindeki heyecan son dereceye ulaşmıştı. Geminin gönderdiği işaretlerde bir değişiklik olmamakla beraber, çizdiği yol değişmişti.

Carter'le Reid, operatörün seslenmesi üzerine dönüp adama baktılar.

— Rota değişti, efendim. Kadran 23, seviye B.

Reid, pencereye koştu ve harita odasına baktı. Bu uzaklıktan görmesi mümkün değildi. Zaten haritanın üzerine eğilmiş başlardan ötürü de görmesi mümkün değildi.

Carter, kızardı.

— Kadran sözünü bir tarafa bırak da bana rotalarını doğru dürüst söyle. Neredeler?

— Boyun toplar damarındalar. Ana kalp damarına doğru ilerliyorlar.

— Toplar damardalar mı? Orada ne işleri var?

Sonra kükredi.

— Reid!

Reid, aceleyle Carter'in yanına geldi.

— Evet, duydum.

— Toplar damara nasıl girdiler?

— Adamlara basit bir anafor aramalarını söyledim. Pek ender olmakla beraber, mümkün. Ayrıca, bulması da kolay değil.

— Peki, ya...

— Küçük bir arteriyle küçük bir toplar damar arasındaki bağıntı. Kan, arteriden toplar damara emilir ve...

— Arteride delik olduğunu bilmiyorlar mıydı?

— Bilmedikleri açıkca belli. Carter...

— Ne var?

— Kurtulmayabilirler.

Carter, ekranların bulunduğu bölmeye dönüp bir düğmeye bastı.

— Proteus'tan yeni bir mesaj var mı?

— Hayır, efendim.

— Şu halde, hemen onlarla bağıntı kur, be adam! Seslerini duyamasak bile bir haber almamız lâzım. Doğrudan doğruya bana bağla.

Carter, sıkıntıyla bekledi. Nihayet beklediği cevap geldi.

— Proteus rapor veriyor, efendim.

Carter:

— Bu kadarına da şükür, dedi. Mesajı tekrarla.

— Arterideki bir deliğin anaforuna kapılıp toplar damara geçmişler. Ne geri dönebiliyorlar ne de ileri gidebiliyorlar. Dışarı çıkarılmaları için emir bekliyorlar.

Carter, iki yumruğunu birden masanın üstüne indirdi.

— Hayır!

Reid:

— Fakat general, dedi. Hakları var.

Carter, zaman göstergesine bir göz attı: 51.

Titrek bir sesle:

— Ellibir dakikaları var ve orada ellibir dakika kalacaklar. Şu zımbırtı sıfırı gösterdiği zaman onları çıkartacağız.

Derin bir nefes alarak ekledi.

— İşlerini tamamlarlarsa başka, ama aksi halde, bir dakika erken çıkamazlar.

— Fakat umutsuz durumdalar. Gemilerinin durumunu ancak Tanrı bilir. Beş adamı öldürmüş olacağız.

— Belki. Fakat onlar nasıl şanslarını deniyorlarsa, biz de şansımızı deneyeceğiz. En küçük bir ihtimal dahi olsa sonuna kadar gideceğiz.

Reid'in bakışları buz gibiydi.

— General, dedi. Sen sadece kendini düşünüyorsun. Eğer ölecek olurlarsa, yaşamaları için gereken fırsatı vermediğin hakkında ilk tanık ben olacağım.

Carter:

— Bunu da göze alacağım, dedi. Şimdi söyle bakalım, bu kısmın başkanı olduğuna göre, neden hareket edemiyorlar?

— Akıntıya karşı anaforu tekrar geçip arteriye giremezler. Ne emir verirsen ver, fizikî olarak imkânsız. Kan basıncı ordunun kontrolu altında değil.

— Neden başka bir yol bulamıyorlar?

— Şimdi bulundukları noktadan kan pıhtısına ulaşabilmeleri için muhakkak kalpten geçmeleri lâzım. Kalbin hareketleri onları pestile çevirecektir... Bu şansı da göze alamayız...

— Biz...

— Tehlikeyi göze alamayız, Carter. Adamların ölümünü dikkate almasak bile, gemi ezildiği takdirde bütün parçalarını bulup çıkartmamız imkânsız. Sonuç olarak da büyüme sırasında Benes'i öldürecektir. Eğer adamları şimdi çıkartacak olursak, Benes'i dışardan ameliyat imkânımız var.

— Umutsuz.

— Şimdiki durumumuzdan daha umutsuz değil.

Carter, bir dakika kadar söylenenler üzerinde düşündü.

— Albay Reid, dedi. Benes'i öldürmemek şartıyla kalbi ne kadar süreyle durdurabiliriz?

Reid, dikkatle generale baktı.

— Yeterli olacağını sanmam.

— Biliyorum. Kesin bir süre söylemeni istiyorum.

— Ancak altmış saniye kadar.

— Proteus, altmış saniyeden önce kalbi aşabilir, değil mi?

— Bilmiyorum.

— Şu halde denemeleri gerekiyor. Kalbi durdurmak zor mu?

— Hayır. Asıl mesele tekrar çalıştırabilmekte.

— Bu da senin görevin, albay.

Zaman göstergesine baktı. Gösterge 50 rakamının üzerinde duruyordu.

— Vakit kaybediyoruz. Hemen işe başlıyalım. Adamlarını hazırla, ben de Proteus'a talimat vereceğim.

*
* *

Proteus'un iç ışıkları açılmıştı. Duval ve Cora, Grant'la meşguldü.

Grant:

— Tamam, dedi. Benes'in kalbini durduruyorlar. Kalbe girdiğimiz sırada elektrik şokuyla kalbi durduracaklar ve bir dakika sonra tekrar çalıştıracaklar.

Michaels, şaşkınlıkla haykırdı.

— Çalıştıracaklar mı? Delirdiler mi? Benes, bu durumda nasıl dayanabilir?

— Ancak, bu takdirde başarı sağlayabileceğimizi düşünmüş olmalılar.

— Eğer tek çare buysa, başarı sağlayamadık demektir.

Duval:

— Açık kalp ameliyatlarında bulundum, Michaels, dedi. Mümkün olabilir. Kalp, bizim düşündüğümüzden de sağlamdır. Owens, kalbin içinden ne kadar zamanda geçebiliriz?

Owens, başını uzatıp aşağıya baktı.

— Ben de bunun hesabını yapıyordum, Duval. Eğer acele edersek, ellibeş ya da elliyedi saniyede başabiliriz.

Duval, omuz silkti.

— Ayıracak ancak üç saniyemiz var.

Owens:

— Şu anda akıntıyla kalbe doğru sürükleniyoruz, dedi. Geminin hızını son haddine çıkartacağım. Nasılsa, denemem gerekiyordu. Fena hırpalandığımız için arıza yapmış olabilir.

Geminin dip tarafından doğru hafif bir ses duyuldu. Makinelerin gürültüsü olduğu belli oluyordu. Gemi birden hızla ilerlemeye başladı.

Owens:

— Işıkları söndürüyorum, dedi.

Işıkların sönmesi üzerine herkes camın önüne gitti.

İçinde bulundukları manzara tamamen değişmişti. Baştan gelen ana damarın içinde kalbe doğru hızla yol alıyorlardı. Damarda görünen alyuvarlar oksijensiz oldukları için, daha koyu kırmızı görünüyorlardı.

Michaels:

— Hazır mısın, Owens? diye sordu. Seni kalbin içinden geçireceğim.

Kan dolaşımı haritasının durduğu masaya gitti ve üzerindeki lambayı yaktı.

— Owens! diye seslendi. Kalp haritası A-2. Yaklaşıyoruz. Tamam mı?

— Tamam.

Grant:

— Kalbe girdik mi? dedi.

— Dinle. Bakmana lüzum yok, sadece dinle.

Proteus'u derin bir sessizlik kapladı. Uzaktan gelen top atışları gibi duyuluyordu.

Cora:

— Kalbin atışları, dedi.

Michaels:

— Evet, dedi. Oldukça yavaşlatılmış.

Duval:

— Tam olarak duymuyoruz, dedi. Gemiye ikinci bir sarsıntı veriyor. Vücudun gerektiği gibi incelenmesinden sonra...

Michaels:

— Gelecekte, doktor, dedi.

Grant:

— Top atışlarını andırıyor, dedi.

Michaels:

— Evet, ama bizim için geçilmez bir baraj meydana getiriyor, dedi.

Duval, ekledi:

— Ve her atış, bizi ebediyete biraz daha yaklaştırıyor.

— Kalp atışları sonumuzu getirebilir. Kesin sesinizi. Owens, hazır mısın?

— Hazırım. Kontrolların başındayım ve önümde harita var. Fakat bu karışıklık içinde yolumu nasıl bulurum?

— Şu anda, üst toplar damarla alt toplar damarın birleştiği yerdeyiz. Anladın mı?

— Evet.

— Pekâlâ. Birkaç saniye sonra, kalbin ilk boşluğuna;

yani sağ kulakçığa gireceğiz... kalbi şimdi durdursalar iyi ederler. Grant, durumumuzu radyo ile bildir.

Grant; hemen vericiye döndü.

Owens:

— Sağ karıncık kapağına yaklaşıyoruz ,dedi.

Uzun bir koridorun sonunda üç parçalı bir kapak görünüyordu. Kapak perdeleri hafif hafif dalgalanıyor ve kalbin her atışıyla deliği kapatıyordu. Kapağın ötesinde sağ karıncık boşluğu görünüyordu.

Kan, sanki güç;lü bir pompayla emiliyormş gibi bu kapağa doğru sürükleniyordu. Proteus da kanla beraber sürüklendi ve kapak deliğine doğru yaklaştı.

Birden kalbin gümbürtülü atışı duyuldu. Üç parçalı kapağın kanatları Proteus'a doğru uzandı. Şimdi, Proteus'la sağ karıncık arasındaki geçiş kapısı kapalıydı. Sağ karıncık büzüldüğü zaman kanı akciğer atar damarına verirken kapağın kapalı kalması, kanın tekrar sağ kulaçığa geçmesini önlüyordu.

Grant'ın sesi, alp atışının gümbürtüsüne rağmen duyuldu.

— Kalbin son atışı olduğunu söylüyorlar.

Michaels:

— Ellerini çabuk tutsalar iyi olacak, dedi. Sağ karıncığa indiğimiz zaman kalp atacak olursa halimiz berbattır. Owens, tam gaz ileri, kapak açılır açılmaz geçeceğiz.

***

Radyoaktif kaydedici âlet şimdi Benes'in göğüs kısmına konmuştu. Duvardaki dolaşım haritasının da göğüs kısmı aydınlatılmıştı. Kalbin sağ kulakçığına giren Proteus'un radyoaktif işareti sürekli olarak duyuluyordu.

Gemi, kanın akıntısıyla bir anda üç kanatlı kapağa kadar sürüklenmiş, sağ karıncığın sıkışması ile kapanan kapağın önünde kalmıştı.

Elektro-şok apareyi hazırdı ve elektrotlar Benes'in göğüs kısmına yerleştirilmek üzereydi.

Son kalp çarpışı başladı. Osiloskop üzerindeki elektron ışını ağır ağır yükseldi. Sağ karıncık, tekrar kan almak üzere gevşiyordu ve kapak açılmak üzereydi.

Kalp göstergesinin başında duran teknisyen bağırdı.

— Tamam!

Benes'in göğsü üzerindeki iki elektrot alçaldı, kalp kontrol âletinin üstündeki gösterge kırmızıya geldi ve bir zil sesi duyuldu. Osilloskobun hareketi de kesilmişti.

Carter, avucunun içindeki kronometreye bastı ve saniyeler tıkır tıkır ilerlemeye başladı.

Beş çift göz, sağ karıncık kapağına dikildi. Owens, gemiyi hızlandırmaya hazırdı. Sağ karıncığın gevşemesiyle kapak açılmak üzereydi. Akciğer atar damarına açılan kapak muytemelen kapanmıştı. Arteriden karıncığa kanın dönmesi imkânsızdı. Bu kapağın kapanışı, dayanılmaz bir titreşimle hissedildi.

Proteus'un önündeki kapak ağır ağır açıldı.

Michaels, haykırdı.

— Haydi, haydi!

Proteus, birden ileri doğru atıldı ve bir anda kapaktan geçerek sağ karıncığa daldı. Bu anda karıncık sıkışmış olsa gemiyi paramparça edecek ve içindekilerin ölümüne sebep olacaktı.

Grant, nefesini tutarak bekledi. Kalpte hiç bir hareket yoktu.

Michaels:

— Son hız, Owens, dedi. Çıkış kapağına gitmek üzere sola doğru kaymalısın. Bu ölüm tuzağından çıkmamız için ancak otuz saniyemiz var.

Proteus'ta derin bir sessizlik vardı.

Owens'in sesi, sessizliği bozdu:

— Sadece on dokuz saniyemiz kaldı, doktor Michaels, ama kapak falan göremiyorum.

— Devam et, kapağa doğru ilerliyorsun. Kapağın açık olması için dua edelim!

Grant, birden atıldı.

— İşte göründü. Görünen kapak değil mi? Şu kara leke?

Michaels, başını haritasının üzerinden kaldırdı ve camdan baktı.

— Evet, doğru söyledin. Yarı yarıya da açık ve bizim için yeterli. Kalp durdurulduğu zaman, kalbin sistolik atışı başlamak üzereydi. Şimdi herkes kendisini koltuğa bağlayarak emniyete alsın. Açıklıktan geçeceğiz, ama kalbin atışı hemen bizi izleyecek ve kalp çalışmaya başladığı zaman da...

Owens:

— Eğer çalışacak olursa, dedi.

Michaels, konuşmasına devam etti.

— Kalp çalışmaya başladığı zaman da son derece kuvvetli bir kan akımı olacak. Mümkün olduğu kadar uzak olmamız gerekiyor.

Owens, hiç tereddüt etmeden gemiyi son hızla yarı aralık kapağa doğru götürdü.

İşletme odasında derin bir sessizlik vardı. Benes'in başında duran doktor ve hemşireler kımıldamadan duruyorlardı. Benes'in soğuk vücudu ve durmuş kalbi, ameliyat odasında bir ölüm sessizliği yaratıyordu.

Kontrol odasında, Reid:

— Şimdiye kadar tehlikeli bir durumları yoktu, dedi.

Üç parçalı kapaktan ağ karıncığa geçtiler ve akciğer atar damarın kapağına doğru yarım daire çizerek ilerliyorlardı. Sonsuz bir hızla gidiyorlar.

Carter, avucundaki kronometreye bakarak:

— Yirmi dört saniye kaldı, dedi.

— Hemen hemen çıkmak üzereler.

Kalp mütehassısları, hazır duruma geçtiler.

Reid:

— Yarı aralık kapağa doğru hızla yaklaşıyorlar, dedi.

— Altı dakika kaldı .Beş, dört...

— Geçiyorlar...

Tam bu sırada ikaz düdüğü duyuldu.

Hoparlörden:

— Kalbi çalıştırın, kelimeleri duyuldu.

Kalbi çalıştıracak olan aparey harekete geçti. Kalp atışlarını gösteren osiloskopta hiç bir hareket olmadı. Apareyin çalışması biraz daha hızlandı .Bütün gözler osiloskoba dikilmişti.

Carter:

— Kalbin çalışması lâzım, dedi.

Carter, bütün vücudunun heyecanla gerilmiş olduğunu hissediyordu.

***

Proteus gülümseyen bir insanın yarı aralık dudaklarına benzeyen açıklığa hızla girdi. Yapışkan dudaklarda bir an asılı kaldı. Son hızla çalışan jetlerin sesi kulakları sağır edercesine çoğaldı. Sonra, gemi kendisini kurtarıp delikten geçti.

Michaels, terden sırılsıklam olmuş alnını kurulayarak:

— Karıncıktan çıktık, dedi. Şimdi akciğer atar da-

marındayız... Hızını kesmeden devam et, Owens. Üç saniye sonra kalp atışları başlayacak.

Owens arkasına baktı. Dört kişi koltuklarına bağlanmış, çaresizlikle Owens'in hareketlerini izliyordu.

Denizaltının arka camından bakıldığı zaman, geçtikleri kapak perdesinin halen kapalı olduğu görülüyordu.

Owens:

— Kalp çalışmaya başla...

Sözünü bitiremedi. Geçtikleri kapağın kanatları kımıldadı. Damara hücum eden kanın akıntısı Proteus'u ileri doğru müthiş bir hızla fırlattı.

11.

KILCAL DAMARLAR

Kalbin ilk çarpışı kontrol kulesindeki gerginliği hemen giderdi.

— Tanrı hakkı için, başardık! Onları kazasız geçirebildik!

Reid, başıyla onayladı.

— Bu kez kazandın general. Kalpten geçmeleri için şahsen, emir vermek cesaretini gösteremezdim.

Carter'in gözleri kıpkırmızıydı.

— Cesaret falan gösterdiğim yok. Damar akıntısına karşı koyabilirlerse...

Mikrofona doğru eğildi ve kükredi.

— Hızları azalır azalmaz Proteus ile bağıntı kurun!

Reid:

— Tekrar kan damarındalar, ama beyin yolunda olmadıklarını biliyorsun, dedi. Asıl amacımız onları beyne giden bir arteriye zerk ederek doğrudan doğruya beyne gitmelerini sağlamaktı. Oysa şimdi, akciğer atar damarına geçtiler, yani sağ karıncık yoluyla gidiyorlar... Tabiî doğruca ciğerlere.

Carter:

— Bu da gecikme demektir dedi. Biliyorum, fakat hâlâ vaktimiz var.

48 rakamını gösteren zaman kaydedici âleti işaret etti.

Reid:

— Pekâlâ, dedi. Şu halde dikkatimizi solunum sistemine verelim.

Gerekli düğmelere dokununca, ekranda solunum sistemi göründü.

Reid, mikrofona uzanıp sordu:

— Solunum oranı nedir?

— Dakikada altı, albayım. Bir an için başaramayacağımızı düşünmüştüm.

— Biz de böyle düşünmüştük. Solunumu bir oranda tutun. Gemiyi düşünmeniz gerekiyor. Yakın zamanda sizin bölgenize girecek.

Başka bir ses duyuldu.

— Proteus'tan mesaj. HER ŞEY YOLUNDA... Şey, daha başka haber de var, efendim. Dinlemek ister misiniz?

Carter, homurdandı.

— Hiç kuşkun olmasın.

— Emredersiniz, efendim Haber şöyle:: KEŞKE BEN ORADA SEN BURADA OLSAYDIN.

Carter:

— Pekkâlâ, dedi. Grant'a söyle, ben belki bin.. Hayır, boş ver, bir şey söyleme.

Kalbin tekrar çalışmasıyla kan basıncı tarafından oldukça sarsılan Proteus tekrar sâkin sâkin yoluna devam etmeye başladı.

Herkes kemerlerini çözerek ayağa kalktı ve pencere-

nin önüne gitti. Grant, gördüğü manzaranın pek değişik olmadığını fark etti.

Bir açıklığın önünden geçtiler.

Masasının üzerindeki haritanın üzerine eğilmiş olan Michaels:

— Bu değil, dedi. İşaretlerimi izleyebiliyor musun, Owens?

— Evet doktor.

— Pekâlâ. İşaretlemiş olduğum gibi ûdönüşleri say ve tam burada sağa dön. İyice anlaşıldı mı?

Grant, içinde yol aldıkları damarın sık sık kanallara ayrıldığını görüyordu. Ayrıca, izledikleri damar da gittikçe daralıyordu.

Grant, düşünceli bir tavırla:

— Böyle karışık bir karayolunda kaybolmak istemezdim, dedi.

Duval:

— Kaybolman imkânsız, dedi. Vücudun bu kısmındaki damarların hepsi akciğere gider.

Michaels'in sesi monotonlaşmaya başlamıştı.

— Şimdi, yukarı sağa, Owens. Dosdoğru git, sonra... püfff... dördüncüden sola.

Grant:

— İnşalah başka girdap yoktur, Michaels, dedi.

Michaels, cevap vermeden omuz silkti. Bu hareketiyle cevap veremeyecek kadar meşgul olduğunu belirtmek istiyordu.

Duval:

— Hiç sanmam, dedi. Kaza sonucu damarlarda iki ayrı yerde delik açılması çok seyrek görülmüştür. Ayrıca, kılcal damarlara yaklaşıyoruz.

Kan akıntısının hızı son derece düşüktü ve buna paralel olarak Proteus'un da hızı düşmüştü.

Owens:

— Kan damarları daralıyor, doktor Michaels, dedi.

— Daralması lâzım. Kılcal damarlar mikroskopik denecek kadar incedir. Yoluna devam et, Owens.

Damarlar incelmekle beraber iç yüzeyleri de değişmişti. Şimdi renkleri krem rengine çalıyordu. Yüzey yapıları, mozaik duvarları andırıyordu.

Cora:

— Ne kadar güzel, dedi. Damarların hücrelerini teker teker saymak mümkün gibi görünüyor. Bak, Grant.

Sonra birden hatırlamış gibi sordu:

— Yaran nasıl?

— Çok iyi. Bantı çok iyi yapıştırdın, Cora. Umarım ilk ismini kullanabilecek kadar samimiyetimiz vardır, ne dersin?

— Buna itiraz etmem haksızlık olur sanıyorum.

— Ayrıca, faydasız olur.

— Kolun nasıl?

Grant, hafifçe koluna dokundu.

— Canımın acısı burnumdan geliyor.

— Çok üzüldüm.

— Üzülme. Yalnız... zamanı gelince... çok, ama çok minnettar ol.

Cora'nın dudakları kısılınca Grant, aceleyle ekledi.

— İçimin yufkalığından böyle konuştuğumu bilmelisin. Sen nasılsın?

— Kendimi toparladım sayılır. Yan tarafımda biraz uyuşukluk var, ama çok kötü sayılmaz. Fakat dinle, Grant.

— Sen konuştuğun zaman daima dinlerim, Cora.

— Yaralara sadece bant yapıştırmak yeterli değil. Enfekte olmaması için bir ilâç kullandın mı?

— Biraz tentürdiyot sürmüştüm.

— Çıktığımız zaman bir doktora görünür müsün?

— Duval'a mı?

— Ne demek istediğimi anladın.

— Pekâlâ, dediğin gibi yapacağım.

Grant, tekrar Proteus'un camına döndü. Kılcal damarların gittikçe daraldığını gördü. Proteus'un farları altında damarların ötesini görür gibi oldu.

— Duvarlar şeffafmış gibi görünüyor.

Duval:

— Evet, dedi. Zaten çok incedir. Oksijenin damarlara işlemesi için duvarların ince olması gerekli.

Duval, bütün dikkatini dışarı vermiş bakıyordu.

Cora:

— Hava, nefes borusu yoluyla girer, dedi. İkiye ayrılarak ciğerlere geçer. Kanalların uçlarında broş dediğimiz küçük kesecikler vardır. Hava, bu keseciklere dolar ve dışarı sızmasına imkân kalmadan alyuvarlar tarafından emilir. Alyuvarlar, bir taraftan havanın oksijenini alırken diğer taraftan karbon di-oksidi verir. Doktor Duval, bu işlemin olmasını bekliyor.

Birden Owens'ın haykırışı duyuldu.

— Tam karşımızda! Şu gelene bakın!

Bütün gözler ileriye çevrildi. Koyu kırmızı bir alyuvar, kılcal damarın duvarlarına sürtüne sürtüne ilerliyordu. Alyuvarın yan tarafları biraz düzleşti ve rengi açık kırmızıya döndü.

Cora, heyecanla:

— Görüyorsun ya, dedi. Oksijeni aldıkları zaman hemoglobin, oksi-hemoglobine dönüşüyor ve kan hücresinin rengi parlak kırmızı oluyor. Oksijeni alan kan, sol kulakçığa dönüyor ve sol karıncıktan vücuda pompalanıyor.

Grant, birden ilgiyle sordu:

— Yani tekrar kalpten mi geçeceğiz?

— Oh, hayır. Kılcal damarlarda olduğumuza göre, kestirmeden gidebiliriz.

Cora, böyle söylemekle beraber, sesinde inandırıcı bir ifade yoktu.

Duval:

— Şu Tanrının verdiklerine bakın! dedi.

Michaels, katı bir sesle:

— Sadece gaz alışverişi, dedi. İki milyar yıldan beri bilinen bir mesele.

Duval, öfkeyle Michaels'a döndü.

— Yani bu sadece bir atom alışverişi mi?

— Evet.

İki doktor karşılıklı durmuş, tartışmaya hazırlanıyorlardı. Aniden duyulan zil sesiyle başlarını kaldırıp baktılar.

Owens:

— Ne oluyor, yahu? diye seslendi.

Bir anahtara uzandı, fakat göstergenin ibresi kırmızıya doğru hızla alçalıyordu.

Owens, zilin düğmesini çevirip seslendi:

— Hey, Grant!

— Ne var?

— Bir şey oldu. Oradaki göstergeyi kontrol ediversene!

Grant, Owens'in parmağıyla işaret ettiği yöne doğruldu. Cora da hemen peşinden geliyordu.

Grant:

— SOL TANK yazısı olan bir gösterge üstündeki ibre, tehlike bölgesi olan kırmızı çizginin üstünde duruyor, dedi. Sol tankın hava kaçırdığı muhakkak.

Owens, boğuk bir ses çıkartarak arkasına baktı.

— Hem nasıl! Kanın içine hava salıyoruz. Grant, hemen buraya gel.

Owens, alelacele kemerini çözmeye başladı.

Cora, küçükk arka pencereden bakınca hava kabarcıklarını gördü.

— Kan içindeki hava kabarcıkları ölüme sebep olabilir.

Duval:

— Bu hava kabarcıkları tehlikeli olamaz, dedi. Bizimle beraber hava atomları da küçültüldüğü için mikroskopik ölçüdeki hava kabarcıkları önemli sayılmaz.

Michaels:

— Benes'in tehlikede olmasından daha önemli olan, bizim havaya olan ihtiyacımız, dedi.

Owens, kontrolların başında oturan Grant'a seslendi.

— Hiç bir kontrola dokunma, yalnız kırmızı yanarsa haber ver!

Michaels'in yanından geçerken:

— Vanalardan biri donmuş olmalı, dedi. Başka bir şey düşünemiyorum.

Geminin arka tarafına geçerek cebinden çıkardığı bir ingiliz anahtarıyla bir bölmeyi açtı. Bölmenin kapağını çıkardığı zaman çok karışık elektrik telleri meydana çıktı.

Owens'in tecrübeli parmakları teller arasında dolaştı, anahtarları açıp kapadı. Sonra yedek kontrol tablosunu gözden geçirdi.

— Ya akciğer atar damarına geçerken, ya da kalbin yeniden çalışmasıyla kanın büyük bir basınçla saldırısından sonra, küçük bir ârıza meydana gelmiş olabilir.

Michaels, sordu:

— Vana tekrar kullanılabilir mi?

— Evet. Biraz çarpılmış o kadar, ancak...

Grant, lâfa karıştı.

— Ancak ne?

— Yolculuğu tamamlamak için yeteri kadar havamız yok. Denizde olsaydık, yüzeye çıkar hava ikmali yapabilirdik.

Cora, sordu:

— Peki, şimdi ne yapacağız?

— Çıkmamız lâzım. Başka şey yapamayız. Hemen dışarı alınmamızı istemeliyiz, aksi takdirde on dakika sonra gemi kontrol edilemez duruma gelecek ve beş dakika sonra da boğularak öleceğimiz muhakkak.

Kontrol kubbesinin merdivenine doğru yürüdü.

— Artık yerimi alabilirim, Grant. Sen vericinin başına geç ve haberi ilet.

— Bir dakika. Yedek havamız var mı?

— Yedek olan havayı kaybettik. Hepsi gitmiş. Gerçekte, gemiden kaçan hava tekrar büyüdüğü zaman Benes'i öldürmeye yetecektir.

Michaels:

— Hayır, öldürmez, dedi. Küçültülmüş olan hava molekülleri derinin hava alması sırasında dışarıya çıkacaktır. Büyültme zamanına kadar hava zararsız denebilecek kadar azalacaktır. Korkarım ki Owens, haklıdır ve hemen çıkmamız lâzım.

Grant:

— Ama bir dakika, dedi .Neden yüzeye çıkamayız?

Owens, sabırsız bir tavırla başladı.

— Söylemiştim ki...

— Buradan alınmamızı söylemiyorum. Yani, damarın içinde bulunduğumuz halde yüzeye çıkamaz mıyız demek istiyorum? Gözlerimizin önünde alyuvarların oksijen aldığını gördük. Aynı şeyi biz de yapamaz mıyız? Havayla aramızda sadece incecik bir duvar var. Bundan yararlanma yollarını arayalım.

Cora:

— Grant haklı, dedi.

Owens:

— Hayır, dedi. Haklı değil. Ne olduğumuzu düşünüyorsunuz? Bir bakteri kadar küçültülmüş durumdayız.

Dışardaki hava molekülleri küçültülmemiş. Havadaki oksijen molekülleri gözle görülebilecek kadar büyük olacaktır. Böyle bir havayı ciğerlerimize alabileceğimizi düşünmek kadar saçma bir şey olamaz.

Grant, şaşırmış göründü.

— Fakat...

— Bekleyemeyiz, Grant. Kontrol odasıyla bağıntı kurmak zorundayız.

— Henüz erken. Bu geminin esas olarak derin deniz araştırmaları için yapılmış olduğunu söylememiş miydin? Gerçekten de suyun altında olsaydık ne yapacaktık?

Derin denizden aldığımız nümuneleri küçülterek dışarı çıkarmayı düşünüyorduk.

— Şu halde, gemide küçültme apareyin var demektir. Geçen akşam gemiden çıkartmadın ya?

— Gemide böyle bir aparey var. Fakat çok küçük ölçüde.

— Ne kadar ölçüde olması gerekir? Küçültme apareyine havayı sokabilirsek, küçültüp tankı doldurabiliriz.

Michaels:

— Vaktimiz yok, dedi.

— Eğer vaktimiz kalmazsa, dışarı alınmamızı isteyebiliriz. O zamana kadar deneyibiliriz. Gemide şnorkel var değil mi, Ovens?

Owens, şaşkınlıkla:

— Evet, diye cevap verdi.

— Benes'e zarar vermeden böyle bir şnorkeli kılcal damarların ve akciğerin duvarından dışarı uzatabiliriz, değil mi?

Duval:

— Şu halde anlaştık. Şnorkeli ciğerlerden geminin küçültme apareyine uzatır ve havayı yedek tanka alabiliriz. Bunu yapabilir miyiz?

— Evet, mümkün olabilir, dedi.

— Benes nefes aldığı zaman tankımızı doldurabilecek kadar hava bulacağız demektir. Zaten, küçültülmüş olduğumuza göre, saatler tutabilecek çalışmamızın ancak birkaç dakikamızı alacağını da biliyoruz. Her ne olursa olsun bir kere denememiz gerekiyor.

Duval:

— Ben kabul ettim, dedi. Denemeliyiz. Hemen işe başlayalım!

Grant:

— Yardımınız için teşekkür ederim, doktor, dedi.

Duval, başıyla evetledi, sonra:

— Dahası da var, dedi. Eğer deneyeceksek bu işi yalnız birinin üzerine yıkmayalım. Owens kontrollarda kalsın, Grant'la dışarı ben çıkarım.

Michaels:

— Ah, şimdi anlıyorum, dedi. Damarları dışardan kontrol fırsatını bulmuş olacağın için böyle bir denemeye razı oldun.

Duval, kıpkırmızı oldu, fakat lafa Grant girdi.

— Niyet ne olursa olsun teklif güzel. Gerçekte, hepimiz dışarı çıkmalıyız, Owens'in dışında. Şnorkel arka tarafta, değil mi?

Owens, tekrar kontrolların başına oturmuş ileri bakıyordu.

— Evet malzeme bölmesinde. Eğer şnorkelin ne olduğunu biliyorsan hemen bulursun.

Grant, aceleyle malzeme bölmesine geçti, şnorkeli gördü ve almak üzere uzandı.

Sonra korkuyla durdu ve haykırdı.

—Cora!

Cora, acele adımlarla malzeme bölmesine girdi.

— Ne var?

Grant, öfkeden ne söyleyeceğini kestiremedi. Kızın korkudan bembeyaz olmuş yüzüne baktı.

— Şuna bak!

Cora, Grant'ın işaret ettiği şeye baktı, sonra bembeyaz yüzünü Grant'a çevirdi:

— Anlayamıyorum.

Tezgâhın üzerinde duran laser, plastik kılıfından kurtulmuş, tek halkası üzerinde sallanıyordu.

Grant:

— Bağlamak zahmetine katlanmadın mı? dedi.

Cora, başını şiddetle salladı.

— Bağlamıştım! Hem de iyice bağlamıştım! Yemin ederim.

— Şu halde nasıl olur da...

— Bilmiyorum. Nasıl cevap verebilirim?

Duval, Cora'nın arkasında duruyordu. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı; yüzünde sert bir ifade vardı.

— Lasere ne olmuş, Bayan Peterson?

Cora, Duval'ın sesini duyunca ona döndü.

— Bilmiyorum. Neden hepiniz bana yükleniyorsunuz? Şimdi denerim. Kontrol...

Grant:

— Hayır! diye kükredi. Yalnız iyice bağla ve bir daha yerinden kurtulmamasına dikkat et. Herhangi bir şeye başlamadan önce oksijen temin etmemiz gerekiyor.

Balıkadam elbiselerini verdi.

Owens, kontrol kubbesinden inmişti.

—Gemiyi robot kontrola bağladım. Nasıl olsa kılcal damardan çıkacak değiliz. Tanrım... Laser!

Cora, gözleri dolu dolu haykırdı.

— Bir de sen başlama!

Michaels. lâfa karıştı.

— Sinirlenmene lüzum yok, Cora. Bu konuyu daha

sonra tartışırız. Anafora kapıldığımız zaman yerinden kurtulmuş olmalı: Kaza olduğu muhakkak.

Grant:

— Yüzbaşı Owens dedi. Şnorkelin bu ucunu küçültme apareyine bağla. Hepimiz elbiseleri giyeceğiz. Şimdiye kadar bu çeşit balıkadam elbisesi giymemiştim, biri bana yardım etsin.

Reid:

— Hata yok mu? Hareket etmeden duruyorlar mı? diye sordu.

Teknisyenin sesi duyuldu.

— Hayır, efendim. Sağ akciğerden çıkmak üzereyken durdular.

Reid, Carter'e döndü.

— Bunun nedenini söyleyemem.

Öfkeyle dolaşan Carter, durdu ve parmağıyla zaman kayıt âletini gösterdi. Kadranın üzerinde 42 rakamı görülüyordu.

— Zamanımızın dörtte birini harcadık ve halen kan pıhtısından uzaktayız. İlk başladığımız zaman beyne çok daha yakındık. İşimizi bitirip şimdiye kadar çıkmış olmamız gerekirdi.

Reid, buz gibi bir sesle:

— Lânetli olduğumuz belli oluyor, dedi.

— Ben de işin içinde bir gariplik olduğunu hissetmiyor değilim albay.

— Ben de öyle. Fakat seni tatmin etmek için nasıl düşünmem gerekir acaba?

— Hiç değilse, neden durduklarını öğrenebiliriz.

Mikrofona doğru eğildi.

— Proteus'la bağıntı kurulsun!

Reid:

— Mekanikî bir arıza olduğunu sanıyorum, dedi.

Carter, alayla:

— Yok canım! dedi. Yoksa biraz serinlemek için yüzmek üzere mi durdular dersin?

12.

AKCİĞER

Michaels, Duval, Cora ve Grant, bembeyaz balıkadam elbiselerini giyip hazırlandılar. Hepsinin sırtında oksijen tüpü, ayaklarında paletler, alınlarında elektrik fenerleri, ağızlarında mikrofon ve kulaklarında dinleyici kulaklık vardı.

Michaels, başlığını düzelterek:

— Şimdiye kadar hiç dalış yapmamıştım, dedi. Hele bir insanın kanı içinde yüzeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Geminin telsizi tıkır tıkır çalışmaya başladı.

Michaels:

— Telsize cevap vermek daha olumlu değil mi? diye sordu.

Grant sabırsız bir tavırla.

— Bir de konuşmaya dalalım, ha? dedi. Zaten başka işimiz kalmamıştı. Çeneyi bırak da bana yardım et.

Cora, plastik başlığı Grant'ın başına geçirdi ve tokasını taktı.

Grant'ın sesi bütün başlıkların kulaklıklarından duyuldu.

— Teşekkür ederim, Cora.

Cora. başını sallayarak anladığını belirtti.

Denizaltı gemisinin dalış kapağının çevresinde meydana gelmiş olan plazma kırıntılarını kenara iterek, ikişer ikişer damara girdiler. Grant kendisini bulanık bir sıvının içinde buldu. Gemi kan damarının yaklaşık olarak yarıçapını kaplıyordu. Etraflarından geçen alyuvarların ve plazma kırıntılarının arasından geçmek zorunda kalıyorlardı.

Grant, suratını asarak:

— Plazma kırıntılarını parçalarsak kan pıhtısı meydana getirebiliriz dedi.

Duval:

— Mümkün, dedi. Fakat kılcal damarda bulunduğumuz için tehlikeli olmaz.

Geminin içindeki Owens'ı görüyorlardı. Owens, geminin çevresinden geçen plazma kırıntılarının ve alyuvarların arasındaki dört kişiyi görmekte zorluk çekiyordu. Onları gördüğünü belirtmek üzere elini kaldırıp salladı. Sonra kendi başlığını başına geçirerek vericiyle konuştu.

— Üzerime düşeni yaptığımı sanıyorum. Şnorkeli almak üzere hazır mısınız ?

Grant:

— Başla, dedi.

Şnorkel, geminin özel bir çıkış deliğinden yılan gibi uzandı.

Grant hemen yakaladı.

Michaels:

— Şnorkelin ne kadar küçük çaplı olduğuna dikkat ettiniz mi? dedi. Bir adam kolu kadar görünüyor, ama bizim ölçümüzdeki bir adamın kolu ne kadar büyüktür?

Grant, kısaca:

— Ne olmuş yani? dedi.

Şnorkeli sıkıca tutmuştu. Sol pazısının ağrısına aldırış etmeden kılcal damarın duvarına doğru ilerledi.

Sen de ucundan tutsan olmaz mı? Çekmeme yarım etsene!

Michaels:

— Lüzumu yok. Anlamıyor musun? Bunu daha önce düşünmüş olmalıydım, fakat havanın şnorkelin deliğinden geçmesi imkânsız.

— Neee?

— Çabuk geçemez. Küçültülmemiş olan hava molekülleri şnorkelin deliğinden çok daha büyüktür. Mikroskopla görülebilen bir delikten hava sızdığını hiç duydun mu?

— Hava, ciğerlerin basıncı altında olacak.

— Olsa ne olur? Otomobil lâstiğinin küçük bir deliğinden hava sızdığını duydun mu hiç? Havanın sızdığı deliğe lâstikteki havanın basıncı ne kadar kuvvetlidir bi lir misin?

Michaels, suratını buruşturdu.

— Keşke bunu daha önce düşünmüş olsaydım!

Grant, kükredi.

— Owens!

— Duydum, bu kadar bağırmana lüzum yok. Kulaklarımızı sağır mi edeceksin?

— Ağız kalabalığını bırak da beni dinle. Michaels' in söylediklerini duydun mu?

— Evet, duydum.

— Haklı mı? Aramızda küçültmeyi en iyi bilen adam sensin. Haklı mı?

Owens:

— Şey, evet veya hayır.

— Ne demek istiyorsun?

— Evet, demektir. Hava molekülleri küçültülmedikten sonra çok yavaş geçecektir. Hayır, küçültmeyi başarabildiğim takdirde endişe etmemiz gereksiz olacaktır.

Küçültme alanını şnorkelin ötesine kadar aktarabilir ve küçültülmüş havayı emebilirim.

Michaels, sordu:

— Alanın genişletilmesi veya uzatılması bizi etkilemez mi? diye sordu.

— Hayır, küçültme oranını istediğim gibi ayarlayabilirim.

Duval:

— Çevremizdeki kan ve akciğerlerin zarı ne olacak? dedi.

Owens, hiç sakınmadan:

— Bunu göze almak zorundayız, dedi. Mümkün olduğu kadar dikkat edeceğiz. Elimizde bulunan sadece küçük bir âlet, ama istediğimiz gibi kullanabileceğimizi sanıyorum. Mamafih, biraz hasar olabilir. Ancak, fazla olmayacağını umabiliriz. O kadar.

Grant:

— Denemek zorundayız dedi. İşimize bakalım. Zamanımız çok kıt.

Dört kişi birden şnorkele sarıldı ve kan duvarına kadar sürükledi.

Grant, bir dakika kadar tereddüt etti.

—Duvarı delmemiz gerekmez mi? Duval...

Duval, dudaklarını büzdü.

— Operatöre ihtiyaç yok. Mikroskopik durumumuzda bunu sen de yapabilirsin. Tecrübeye de ihtiyaç yok.

Duval, elbisesinin göğsündeki kılıftan bir bıçak çıkardı.

— Üzerindeki bakteri de küçültülmüş olacağı için nasıl olsa akyuvarlar mikrobun hakkından gelebilir. Umarım, büyük bir tehlike doğurmaz.

Grant aceleyle:

— İşimizi çabuk bitirelim, doktor, dedi.

Duval, kılcal damarın duvarını meydana getiren iki hücre arasını bir bıçak darbesiyle açtı. Duval, açılan yarıktan geçti ve yarığı biraz daha genişletti.

Açılan delikten başka hücreler de görülüyordu, ama Duval bu hücrelerin arasında da bir yarık açtı.

Tekrar dönüp Grant'a baktı.

— Mikroskopik bir yarık, dedi. Sözü edilemeyecek kadar küçük bir kanama olacak.

Michaels:

— Kayıp yok, dedi. Akıntı diğer tarafa doğru.

Yarıktan bir hava kabarcığı göründü. Şişti, içeri doğru büyüdü, sonra hareketsiz kaldı. Michaels, elini hava balonunun üstüne dayadı ve bastırdı, fakat eli iç tarafa geçmedi.

— Yüzeysel gerilim!

Grant, sordu:

— Şimdi ne olacak?

— Söyledim, yüzeysel gerilim. Her sıvının yüzeysel bir gerilimi vardır. Normal bir insan çini sıvının yüzeysel gerilimi önemli sayılmaz ve o kişi tarafından hissedilmez. Zaten bu nedenle böcekler suyun yüzeyinde dolabilir. Küçültülmüş olduğumuza göre, etkisi bizim için büyüktür. Bu gerilimin ötesine geçemememiz mümkündür.

Michaels, bıçağını çekti ve hava kabarcığının yüzeyine vurdu. Hava kabarcığının yüzeyi bir an için karşı koydu, sonra patladı.

Michaels, bıçağı geri çekti.

— Kauçuk keser gibi! dedi.

Sonra bıçağı tekrar soktu ve aşağıya doğru çekerek bir yarık açtı. Yarık, bir saniye sonra kendi kendisini yamayarak kapandı.

Grant da aynı şeyi denedi ve yarık kapanmadan elini sokmaya çalıştı, fakat eli su moleküllerine dokununca yüzünü acıyla buruşturdu.

— İnsanın canını acıtıyor, dedi.

Duval:

— Şu moleküllerini, bizim ölçümüzle karşılaştıracak olursan şaşırırsın, dedi. Bir pertavsızla bile görebilirsin. Gerçekte...

Michaels:

— Gerçekte, pertavsız almadığına pişman oldun, dedi. Sana güzel bir haberim var. Duval, eğer pertavsızla bakacak olursan bir şey göremeyecektin. Küçültülmüş ışıkla gördüğün her şey bulanık olacaktı.

Cora:

— Bu sebeple mi hiç bir şeyi kesin olarak göremiyoruz? dedi . Oysa, protoplazma içinden gördğümüz için bulanık göründüğünü sanıyordum.

— Protoplazmanın bir faktör olduğu muhakkak. Fakat buna ek olarak, biz ne kadar küçülürsek çevremiz, bize göre o kadar büyüyor. Eski bir fotoğrafa bakarmış gibi olur. Noktaları ne kadar net görmeye çalışırsan çalış yine de bulanıktır.

Grant bu konuşmalara aldırmıyordu. Kolunu yarıktan içeri sokmuş, öbür kolu ve başı için yer açmaya çalışıyordu.

Başı bir an için sıvının içinde kalınca boğulacağını zannetti.

Seslendi:

— Bacaklarımı tutun!

Duval:

— Tuttum diye cevap verdi.

Grant, yarı vücudunu hava kabarcığının içine sokmuştu ve Duval'ın damar duvarında açtığı yarığı görebiliyordu.

— Pekâlâ, dedi. Beni geri çekin.

Duval'ın yardımıyla hava kabarcığından çıkınca, kabarcık üzerindeki yarık hafif bir ses çıkartarak kapandı.

— Bakalım şnorkeli ne yapacağız? diye söylendi.

Şnorkeli hava kabarcığının içine sokmak imkânsız denecek kadar zordu. Ellerindeki bıçaklarla açtıkları delikten soktukları şnorkel, kabarcık içindeki su moleküllerinin basıncı ile tekrar dışarı fırlıyordu.

Michaels, nefes nefese:

— Başaracağımızı sanmıyorum, dedi.

Grnat:

— Başarmalıyız, dedi. Bakın, ben içeri gireceğim. İçerden çekilip dışardan da itilecek olursa...

Duval:

— İçeri giremezsin, dedi. Emme gücüne karşı koyamazsın ve kaybolursun.

Michaels, Grant'ın kalçasındaki ipi işaret ederek:

— İmdat ipini kullanabiliriz, dedi. Duval, ipin ucunu gemiye bağla. Grant'ı çekerek kabarcıktan dışarı alabiliriz.

Duval, ipin ucunu aldı ve isteksiz bir tavırla gemiye doğru yüzdü.

Cora:

— Fakat geri nasıl çıkabileceksin? dedi. Ya yüzeysel gerilime karşı koyamazsan?

— Boş ver. Yalnız, elimizde bir numaralı problem varken iki numaralı problemden söz ederek işi zorlaştırma.

Owens, Duval'ın gemiye doğru yüzüşünü endişeyle seyretti.

— Acaba bir çift ele daha ihtiyacınız var mı? diye sordu.

— Sanmam. Ayrıca, senin ellerinin küçültme apareyini kullanması gerekiyor.

İpin ucunu geminin metal yüzündeki küçük bir halkaya bağladı ve elini salladı.

— Tamam, Grant.

Grant da elini salladı. Hava kabarcığının içine girişi bu sefer daha kolay oldu. Elindeki bıçakla açtığı yarıktan önce bir kolunu soktu, sonra diğer kolu için yer açtı, iki kolunun yardımıyla başını soktu ve iki parmak arasından fırlatılan bir kavun çekirdeği gibi içeri doğru fırladı.

Dışarı baktığı zaman Michaels'in yüzünü bulanık görüyordu.

— Haydi şnorkeli itin bakalım, dedi.

Dışardakilerin bıçaklarla uğraştıklarını bulanık olarak görüyordu. Nihayet şnorkelin ucu açılan yarıktan göründü. Grant, hemen şnorkeli yakaladı. Ayaklarını yarığın kenarlarına dayayıp kuvvetle çekti.

— Haydi, siz de itin!

Şnorkel nihayet hava kabarcığının içine girdi. Şnorkel borusunun içindeki sıvı hareketsiz duruyordu.

Grant:

— Şimdi de bronşun içine sokmaya çalışacağım dedi.

Michaels:

— Dikkatli ol, dedi. Nefes alıp verişlerin nasıl etkin olacağını bilmiyorum, ama senin için bir kasırgadan farksız olacağını sanıyorum.

Grant yukarı doğru yüzdü ve bronş duvarındaki yarıktan geçti. Şimdi bambaşka bir dünyadaydı. Bronşun içinde, çeşit çeşit büyüklükte kayalar yarıklar ve tepeler vardı.

Grant:

— Burası kayalarla dolu, dedi.

Michaels:

— Süzülmemiş havanın tozları olacak, dedi. Solunum sırasında aldığımız tozları tekrar çıkartamadığımız için bronşlara yapışıp kalıyor.

Owens:

— Şnorkeli başının üstünde tutmaya çalış, olur mu? dedi. Sıvıyla tıkanmasını istemiyorum... Haydi!

Grant, şnorkeli kaldırdı. Nefes nefese:

— Yeteri kadar aldığını bildirirsen memnun olurum, Owens, dedi.

— Merak etme.

— Çalışıyor mu?

— Tabiî. Belki sıvı maddeler için böylesine etkin olamaz ama gazler üzerinde çok güzel çalışıyor. Küçültme sahasını Benes'in bulunduğu odaya kadar uzattım.

— Sakıncası yok ya?

— Başka türlü hava almamıza imkân yok. Benes'in ciğerlerindeki havanın binlerce metreküp fazlasını almamız gerekiyor. Çalışıyor mu? Amma da soru ha? Benes'in nefes alışlarını etkilemeden tankı dolduruyorum. Keşke daha büyük bir şnorkel olsaydı.

Michaels'ın sesi duyuldu.

— Benes'in nefes alışlarının etkisi nasıl?

Grant, başını kaldırıp çevresine bakındı. Başının üzerinden doğru hafif bir basınç vardı ama fazla etkin değildi.

— Fazla etkin değil, diye cevap verdi. Şimdilik iyi gidiyor.

Grant, birden sürtünme sesine benzeyen bir ses duydu. Benes, nefes vermeye başlıyordu. Bacaklarını gererek durdu ve şnorkele sıkı sıkı yapıştı.

Owens:

— Fevkalâde çalışıyor dedi. Şimdiye kadar böyle bir şey denenmemişti.

Benes'in nefes vermesi ağır olmakla beraber Grant, ayaklarının bronş tabanından kesildiğini hissetti. Kollarını ve bacaklarını şnorkele dolayarak tutundu. Yukarı

doğru çekiliyordu. Bronş içindeki tanecikler de harekete geçmişti.

Yukarı doğru emiliş birden hafifledi ve nefes verme hareketi durdu. Grant, rahat bir nefes alarak şnorkeli bıraktı.

— Nasıl gidiyor, Owens?

— Bitmek üzere. Birkaç saniye daha beklemen gerekecek, Grant.

— Tamam.

Benes, şimdi nefes almaya başlamıştı ve havanın moleküllerî şiddetli bir basınç yapıyordu. Grant, ayaklarının altındaki bronş tabanının genişlemekte olduğunu hissetti. Bir ara, diz üstü çöktü ve şnorkele yapıştı.

Owens. neşeyle haykırdı:

— Tamam, Grant, artık dönebilirsiniz!

Grant, soluk soluğa seslendi.

— Şnorkeli çekin. Benes'in nefes vermesinden önce buradan çıkmalıyım.

Grant, şnorkeli aşağı doğru iterken dışardakiler de çekiyorlardı. Şnorkelin ucu. bronş duvarı üzerindeki yarığa gelince takıldı, sonra el çırpıldığı zaman çıkan sese yakın bir ses çıkartarak yarıktan dışarı fırladı. Grant, şimdi bronşun içinde kalmıştı.

Şnorkelin güvenlikle çıktığını görünce yarığa doğru ilerledi, fakat Benes, tekrar nefes vermeye başlamıştı. Hava girdabına kapılarak yükseldi, bir saniye sonra kendisini iki kayanın arasında buldu. Emniyet ipini kayadan kurtararak çekti ve ipe tutunarak kayaya tırmandı. Kayanın hemen arkasında dışarı çıkacağı yarık vardı.

Kaya parçası ayaklarının altından kaydı ve Grant, kendisini yarığın ağzında buldu. Nefes verişin kesilmesi için birkaç saniye beklemesi gerekiyordu.

Grant, böyle düşünürken birden yukarı doğru kuv-

vetle çekildi. Emniyet ipi de peşinden serbestçe geliyordu. Grant, bir saniye içinde gözden kayboldu.

***

Bronş duvarından kurtulmuş olan şnorkeli Duval, gemiye götürüyordu.

Cora, endişeyle:

— Grant nerede? diye sordu.

Michaels, broşun içini görmeye çalışırken:

— İçerde kaldı. dedi.

— Neden çıkmıyor?

— Çıkacak, çıkacak. Benes halen nefes veriyor. Nefes vermesi kesilince serbestçe çıkacaktır.

— Emniyet ipini çekerek onu dışarı alamaz mıydık?

Michaels, Cora'nın kolunu tutarak ipi çekmesini önledi.

— Nefes alış başladığı sırada onu aşağı doğru çekecek olursan bronş içindeki toz taneciklerine çarpıp yaralanabilir. Yardım istediği zaman nasıl olsa söyleyecektir.

Cora, sabırsızlıkla bir saniye kadar bekledi. Sonra Michaels'in elinden kurtularak emniyet ipine sarıldı.

— Daha fazla bekleyemem. Onu muhakkak çek...

Tam bu sırada. emniyet ipinin ucu yarıktan geçti ve gözden kayboldu.

Cora, bir çığlık atarak bronş üzerindeki yarığa doğru yüzdü.

Michaels da Cora'nın peşinden yüzerek onu engelledi.

— Yapabileceğin bir şey yok, dedi. Saçmalama.

— Fakat Grant'ı orada bırakamayız. Şimdi başına neler gelecek?

— Radyosuyla konuşacağı muhakkak.

— Ya kırılmışsa, ya ârızalıysa?

— Neden ârıza yapsın?

Duval da yanlarına geldi. Nefes nefese:

— İpin nasıl kurtulduğunu bir türlü anlayamadım. Gözlerimin önünden geçti, tutamadım.

Üç kişi çaresizlik içinde yukarı doğru baktılar.

Michaels, seslendi:

— Grant! Grant! Beni duyuyor musun?

***

Grant, süratle yukarı doğru yükseldi. Artık geri dönmem imkânsız, çünkü emniyet ipi kurtuldu, diye düşünüyordu. Radyo ile bağıntı bile kursam bana yardım edemezler.

Acaba geri dönebilir miydi?

— Michaels, Duval, diye seslendi.

Önce, kulaklıkta hiç bir hareket olmadı. Sonra hafif bir ses işitti.

— Grant!

Grant, tekrar denedi.

— Michaels! Beni duyuyor musun? Beni duyuyor musun?

Kulaklıktan cızırtıyı andırır sesler geldi, o kadar.

Grant, hareketlerinin yavaşladığını hissetti. Bronşun tavanına ulaşmıştı. Tavandaki bir delikten süzülerek geçti ve bronş borusunun duvarına yapışıp kaldı. Kendisini, sinek kağıdına yapışan bir sineğe benzeterek güldü. Proteus'un ışıkları belli belirsiz görünüyordu. Işıkları izleyerek gemiye dönebilir miydi?

Bacaklarını oynatınca kılcal borunun duvarına yapıştığını hissetti. Nefes verme işi tamamlanınca nefes alma başlayacaktı. Benes'in nefes alışından yararlanarak belki aşağıya inebilirdi.

Yukardan aşağıya doğru bir hava akımı hissetti. Önce elelrini kurtardı, sonra bacakları serbest kaldı.

Şimdi, bronşun tabanına doğru hızla düşüyordu. Bir bakteri büyüklüğünde olmakla beraber, moleküllerinin sıkışarak küçültülmüş olması sebebiyle çabuk kırılabilecek kadar hassas olduğunu biliyordu.

Ellerini kaldırıp bronşun duvarına çarptı ve düşüş hızını biraz olsun yavaşlattı.

Tekrar aşağı doğru düşmeye başladı. Çok aşağıdaki küçük ışığı gözden kaçırmamaya çalışıyor ve balıklama iniyordu. Havada bir taklak atarak paletli ayaklarıyla bronşun duvarına çarptı ve hızı tekrar kesildi. Fakat düşmesi bir türlü kesilmiyordu. Emniyet ipini aceleyle topladı ve bir kement gibi kullanarak toz tanelerinden birine doğru savurdu. İpin halkası toz tanesine geçer gibi oldu, sonra kurtuldu.

Işığın geldiği yerin, bronş duvarı üstündeki yarık olabileceğini düşündü. Nefes alışın kesilmesiyle, nefes verişin başlaması arasındaki kısa zamanda bu yarığa ulaşması gerekiyordu.

Nefes alışın kesilmesinden birkaç saniye önce Grant, yuvarlana yuvarlana ışıkla pırıl pırıl yanan yarığa doğru saldırdı.

Bronş duvarına yapıştı. Bir bıçak duvarı yardı ve nefes verme başladığı sırada bir el ayak bileğine sarıldı. Başka eller de ayak bileğine sarılan ele yardım etti. Grant, nihayet kılcal damara geçebildi.

Grant, zorlukla nefes alıyordu. Nefesi normale dönünceye kadar bekledi ve iki soluk arasında:

— Eyvallah, dedi. Işığı takip etmiştim, yoksa buraya kadar gelmem imkânsızdı.

Michaels:

— Radyo ile sana ulaşmamız mümkün olmadı dedi.

Cora, gülümsedi.

— Doktor Duval'ın fikriydi. Proteus'u yarığa yaklaştırıp, ışığı tam yarığın üstüne gelecek şekilde ayarladı. Ayrıca, yarığı da genişletti.

Michaels:

— Gemiye dönelim, dedi. Çok zaman zaybettiğimizi sanıyorum.

13.

PLEVRA - GÖĞÜS ZARI

Reid, bağırdı.

— Haber geliyor, Al.

Carter, görüş camına doğru koştu.

— Proteus'tan mı?

— Eh, karından değil, ya!

Carter, sabırsızlıkla elini salladı.

— Şakanın sırası değil.

Hoparlörden, teknisyenin sesi duyuldu.

— Proteus, rapor veriyor, efendim. TEHLİKELİ HAVA KAYBI. YENİDEN HAVA ALMA İŞLEMİ BAŞARIYLA YAPILDI.

Carter şaşkınlıkla haykırdı.

— Hava alma işlemi mi?

Reid, kaşlarını çatarak:

— Akciğerler demek istiyorlar, dedi. Nihayet akciğerdeler, fakat...

— Fakat ne?

— O havayı kullanamazlar. Çünkü hava molekülleri küçültülmemiştir.

Carter, şaşkınlıkla Reid'e baktı, sonra mikrofona haykırdı:

— Son mesajı tekrarlayın.

— HAVA ALMA İŞLEMİ BAŞARIYLA YAPILDI.

— Son kelime BAŞARIYLA mı?

— Evet, efendim.

— Onlarla bağıntı kurup doğrulayın.

Sonra Reid'e döndü.

— Başarıyla diyorlarsa, başardılar demektir.

— Proteus'ta bir küçültme apareyi var.

— Şu halde bunu kullanarak başarmışlardır. Daha sonra açıklama isteyebiliriz.

Hoparlörden teknisyenin sesi duyuldu.

— Mesaj doğrulandı, efendim.

— Harekete geçtiler mi?

Kısa bir duraklamadan sonra, teknisyen konuştu.

— Evet, efendim. Göğüs zarında ilerliyorlar.

Reid, başını salladı. Sonra saat kadranına bir göz attı.

— 37 dakika, dedi. Göğüs zarı, akciğerlerin çevresini saran ikinci bir zardır. Aradaki boşluktan gittiklerini sanıyorum. Doğruca boyna inecekler.

— Ve yarım saat önce bulundukları yere gitmiş olacaklaı. Sonra ne olacak?

— Sonra bir kılcal damar bulup girecekler ve oradan tekrar boyun atar damarına geçecekler. Michaels, kılavuz olduğuna göre nasıl olsa yollarını bulacaklardır.

— Onlara fikir veremez misin? Allahını seversen protokola göre davranmaya kalkma.

Reid ,başını salladı.

— Hangi yolun daha güvenli olacağını bilemem. Ayrıca, işin başında olduğuna göre benden daha iyi görüyor demektir. Gidiş yönünü onlara bırakmamız daha doğru olur, general.

Carter:

— Keşke nasıl davranmam gerektiğini bilseydim, de-

di. Allah biliyor ki, bir kurtuluş yolu bulsam bütün sorumluluğu üstüme alacağım.

— Ben de böyle hissediyor ve sorumluluğu sana yüklemek istiyorum.

***

Michaels, dolaşım haritasına bakıyordu.

— Tamam, Owens, niyetim bu yol değildi ama başka çaremiz yok. Burada olduğumuza göre yanğa doğru ilerle.

Owens şaşkınlıkla haykırdı.

— Ciğerlere mi gireceğiz?

— Hayır, hayır. Göğüs zarı boşluğuna gireceğiz. Yolu ben gösteririm.

Cora, Grant'ın oturduğu koltuğun önüne diz çöktü.

— Nasıl başardın Grant?

— Ancak. Zaten korkak bir insanım, ama bu sefer rekor kırdım sayılır.

— Neden kendini hep böyle korkak göstermeye çalışıyorsun? Aslında işin...

— Bir ajan olduğum için mi korkak olmamalıyım? İşimizin çoğu, usul bakımından kolay işlerdir. İnanmış olduğum şeyi yaparım. Bir bakıma tabiî.

— Bir bakıma mı?

— Evet. Hepiniz belirli işlerde çalışıyorsunuz. Owens, gemisini kontrol ediyor; Michaels, yol gösteriyor ve Duval, Tanrı yapısını inceelmeye çalışıyor ve sen...

— Evet, ben?

— Sen de Duval'ı takdir ediyorsun.

— Tabiî, takdir ediyorum. Geminin ışıklarıyla yarığın aydınlatılarak sana yol gösterilmesini isteyen, Duval. Döndüğün zaman sana bir şey söyledi mi? Söylemez, çünkü tabiatı böyledir. Birinin hayatını kurtarır, sonra

ondan hiç söz etmez. Dış görünüşüne göre onu yargılamak hatalı olur kanısındayım.

— Doğru söylüyorsun.

— Ayrıca senin tutumun da nasıl bir kişi olduğunu gizleyemez. İçindeki insanlık duygusunu birtakım nedenlerle örtmeye çalışıyorsun.

Grant, kızardığını hissetti.

Cora, Michaels'a bir göz atarak:

— Şimdi laseri kontrol etmem gerekiyor dedi.

— Laser mi? Allah ,onu unutmuştum. Bak bakalım, bozukluk var mı?

Cora, geminin arka tarafına doğru yürürken Michaels, kızı gözüyle izledi.

— Lasere ne olmuş?

Grant, başını salladı.

— Bilmiyorum, şimdi kontrol edecek.

Michaels, tereddüt eder göründü. Grant, sesini çıkarmadan bekledi, fakat Michaels ,başını sallamakla yetindi.

Yerine oturduktan sonra, sordu:

— Şimdiki durumumuz hakkında ne düşünüyorsun?

Grant, camdan baktı. Şimdi iki duvar arasında ilerliyorlardı. Proteus'un yan tarafları sanki duvarlara sürtünüyormuş gibi görünüyordu. İçinde bulundukları sıvı hemen hemen renksizdi ve içinde ne plazma kırıntıları, ne de başka artıklar vardı. Yalnız, Proteus eskisinden biraz daha fazla sallanıyordu.

Grant:

— Brown hareketi daha kuvvetli hissediliyor, dedi.

— Buradaki sıvı, kandan çok daha az yoğun olduğu için. Ama nasıl olsa burada fazla kalacak değiliz.

— Şu halde, kan içinde değiliz.

— Göğüs zarı arasındayız. Zarın bir tarafı ciğerlere, diğer tarafı kaburga kemiklerine yapışıktır.

— Nefes alış sırasında bu zarın kaburgalara doğru esnemesi bize zararlı olmaz mı?

— Sanmam, çünkü esneme fazla olmaz.

— Peki, öksürük sebebi, bu zarın enfekte olması değil mi?

— Evet, bu zar enfekte olduğu zaman öksürüğe sebep olur.

— Ya, Benes öksürürse?

Eziliriz. Fakat Benes'in öksürmesi için bir sebep yok. Ayrıca, hipodermi altında bulunduğu için böyle bir tehlike söz konusu olamaz.

— Peki ,zarın zedelenmesine sebep olursak?

— Zarı zedelemeyecek kadar küçüğüz.

— Emin misin?

— Öksürük ihtimali çok az, bunun için önemsemeye değmez.

Grant:

— Anlıyorum, dedi.

Sonra, Cora'nın ne yaptığını görmek üzere başını çevirdi.

Cora ve Duval, malzeme odasındaki tezgâhın önünde duruyorlardı ve ikisinin de başı tezgâhın üzerine eğilmişti.

Grant, yerinden kalkıp malzeme odasına doğru yürüdü. Arkasından da Michaels geliyordu.

Laser parçalara ayrılmış bir şekilde tezgâhın üzerinde duruyordu.

Duval, sordu:

— Tüm hasar nedir?

— Yalnız şu parçalar ve tetik teli. Hepsi bu kadar.

Duval, laserin parçalarını teker teker kontrol ettikten sonra:

— Şu halde, kırık transistörü tamir etmeliyiz, dedi. Aksi takdirde laserin çalışmasına imkân yok demektir.

Grant, lafa karıştı.

— Yedek parçaları yok mu?

Cora, başını kaldırıp baktı ve gözlerini Grant'ın bakışlarından kaçırdı.

— Yedek bir laser getirebilirdik, ama kim tahmin edebilirdi ki...

Sözünü tamamlamadan yarıda kesti.

Michaels, endişeyle sordu:

— Ciddî mi söylüyorsun, Duval? Laser kullanılamaz mı?

Duval, öfkeyle:

— Daima ciddî konuşurum, dedi. Şimdi beni rahatsız etme.

Duval, düşünceleri arasında kaybolmuş gibi görünüyordu.

Michaels, omuz silkti.

— Şu halde yapacak şey kalmadı, dedi. Kalpten geçtik, hava tankımızı doldurduk, bir sürü tehlike atlattık. Bütün bunlar bir hiç için. Artık yolumuza devam etmekte mana yok.

Grant, sordu:

— Neden?

— Laser olmadan hiç bir şey yapamayız, Grant.'

Grant:

— Doktor Duval, dedi. Laser olmadan yapabileceğimiz bir şey yok mu?

Duval, terslendi.

— Ben de onu düşünüyorum.

Grant da ters bir sesle cevap verdi.

— Şu halde düşüncelerinizi paylaşın.

Duval ,başını kaldırıp Grant'a baktı.

— Hayır, laser olmadan yapabileceğimiz bir şey yok.

— Evvelce laser olmadan da ameliyatlar yapılıyor-

du. Akciğer duvarını bıçağıla kestin. Kan pıhtısını da
du. Akciğer duvarını bıçağınla kestin. Kan pıhtısını da,

— Yapabilirim, ama birtakım sinir uçlarını da zedeleyebilirim. Laser, bıçaktan çok daha hassas olarak kullanılabilir. İçinde bulunduğumuz özel durumda bıçak kul lanmak kasaplıktan başka bir şey değil.

— Fakat Benes'in hayatını bıçakla kurtarabilirsin, değil mi?

— Belki. Mamafih, beynini zedelemek istemem. Gerçekte, açık bir ameliyatı, Benes'in aklını kaybetmesi tehlikesini göz önüne alarak uygun görmemiştim. Bunu mu istiyorsun?

Grant, çenesini sıvazladı.

— Ne yapacağımızı söyleyeyim. Kan pıhtısına gideceğiz. Oraya vardığımız zaman, eğer sadece bıçak kullanmak zorunda kalırsak, bıçak kullanacağız. Eğer bıçaklarımızı kaybedecek olursak, dişlerini kullanacaksın, Duval. Eğer sen yapmazsan bu işi ben yapacağım. Başarı sağlayamamamız belki mümkün, ama her şeyi deneyeceğiz. Şimdilik bakalım şu laseri...

Duval'la Cora'nın arasına girdi ve transistörü eline aldı.

— Bozuk olan bu mu?

Cora:

— Evet, dedi.

— Eğer bu tamir olursa, laseri kullanabilir misin?

— Evet, ama bunun tamir edilmesi mümkün değil.

— Peki, bu büyüklükte başka bir transistör, tel olsa, bunları monte edebilir misin?

— Hiç sanmam, çünkü çok hassas bir iş.

— Sen yapamazsın belki, ama ya Doktor Duval? Brown hareketine rağmen hassas parmaklarınla bu işi yapamaz mısın, doktor Duval?

— Bayan Peterson'un yardımıyla deneyebilirim. Fakat elimizde başka transistör yok.

— Yanılıyorsun, dostum. Hemen yeni bir transistör bulabilirim.

Büyük bir tornavida alarak ana kabine döndü. Hiç tereddüt etmeden telsizin kapağını açmaya başladı.

Michaels, Grant'ın arkasından gelerek dirseğine yapıştı.

— Ne yapıyorsun, Grant?

Grant, kolunu silkeleyerek dirseğini Michaels'ın elinden kurtardı.

— Barsaklarına doğru uzanıyorum.

— Yani, telsizi mi dağıtacaksın?

— Transistöre ve tele ihtiyacım var.

— Dışarıyla bağıntı kuramayacağız.

— Ne yapalım yani?

— Benes'in vücudundan çıkma zamanı gelince... Grant... beni dinle...

Grant, sabırsız bir tavırla:

— Bizi radyoaktiviteyle izleyebilirler, dedi. Telsiz basit konuşmalar için yararlı, bu bakımdan olmasa da olur. Ya telsiz susacak ya da Benes ölecek.

— Şu halde, Carter'i ara ve durumu bildir.

Grant, kısaca düşündü ve karar verdi.

— Arayacağım. Ama sadece, artık mesaj gönderemeyeceğimizi söylemek için.

— Dışarı alınmamız için emir verecek olursa?

— Kabul etmeyeceğim.

— Fakat emir verecek olursa, sen...

— Bizi zorla dışarı alabilirler, ama benden yardım göremezler. Proteus'ta olduğumuz sürece kararı ben veririm. Artık geri dönemiyecek kadar uğraştık ve sonuna kadar gideceğiz. Carter ne derse desin, nasıl emir verirse versin ben bildiğim gibi hareket edeceğim.

Carter, bağırdı.

— Son mesajı tekrarlayın!

— LASERİN TAMİRİ İÇİN TELSİZİ KATLEDİYORUM. BU SON MESAJDIR.

Reid, sâkin bir sesle:

— Bağıntıyı kesiyorlar, dedi.

— Lasere ne olmuş?

— Bana sorma.

Carter, öfkeyle koltuğuna çöktü.

— Söyle kahve getirsinler. Don. İşim olmasa bir şişe viski içer kendimden geçerdim.

Reid, kahve getirmelerini söyledikten sonra:

— Belki, sabotajdır, dedi.

— Sabotaj mı?

— Evet, general, saf köylü numarası yapma. Sabotaj ihtimalini daha işin başından düşünmemiş olsaydın, Grant'ı gönderir miydin?

— Buraya gelirken Benes'in başına gelenleri gördükten sonra...

— Biliyorum. Ayrıca ne Duval'a ne de kıza güvenim var.

Carter, yüzünü buruşturarak:

— Onların bir zararı olmaz, dedi. Güvenlik içinde güvenlik tedbiri alamazdık ya!

— Önemli olan da bu. Hiç bir güvenlik tedbirinin kesin sonucu olamaz.

— Gemidekilerin hepsi burada çalışıyor.

— Ama Grant burada çalışmıyordu.

— Ha?

— Grant burada çalışmıyor. Dışardan gelen bir yabancı.

Carter, çarpık bir gülümsemeyle:

— Devletin bir ajanı, dedi.

Reid, hemen yapıştırdı.

— Bunu ben de biliyorum. Ajanlar iki taraflı oynayabilirler. Grant'ı gemiye bindirdin ve dertler başladı... İşler hep ters gidiyor.

Kahve geldi.

Carter:

— Saçma, dedi. Grant'ı tanırım.

— Onu son ne zaman görmüştün? Hayatının diğer yüzünü biliyor musun?

Carter, kahvesinin şekerini ve sütünü karıştırdı.

— Boş ver. Mümkün değil.

Reid:

— Tamam, tamam, dedi. Sadece sesli düşünmüştüm, o kadar.

— Hâlâ göğüs zarındalar mı?

— Evet!

Carter, zaman kayıt âletine baktı ve 32 rakamını gördü.

***

Grant, telsizi parçalamış, önüne sermişti. Cora, bütün transistörleri teker teker kontrol ediyordu.

— İşte bu olabilir, dedi. Fakat teli biraz fazlaca kalın görünüyor.

Duval, sözü edilen telle, laserin telini karşılaştırdı.

Grant:

— Pek benzerlikleri yok, ama idare eder, dedi. Ne yapalım başka çaremiz yok.

Cora:

— Böyle söylemesi kolay, dedi. Bana emredebilirsin, ama böyle bir tele emir veremezsin. Ne kadar bağırırsan bağır faydasız olur.

Grant, düşünmeye çalışarak:

— Anlaşıldı, anlaşıldı, dedi.

Duval:

— Bir dakika, dedi. Eğer şansımız varsa, kazıyıp istediğimiz kalınlığa indirebiliriz. Bayan Peterson, bana on bir numaralı neşteri verin.

Sonra Cora'nın uzattığı neşteri aldı ve küçük bir apareye sıkıştırmış olduğu teli kazımaya başladı.

Grant'a:

— Lütfen oturur musun, Grant, dedi. Omuzumun üzerinden bakarak bana yardımcı olamazsın.

Grant, bir şey söyleyecek oldu. Sonra Cora'nın bakışını yakalayıp vazgeçti ve koltuğuna oturdu.

Michaels, alayla:

— Büyük operatörümüz iş başında, dedi. Neşteri eline aldı mı yanına yaklaşılmaz. Ona kızarak boşuna vakit geçirme.

— Ona kızmıyorum ki.

Michaels, yumuşak kbir tavırla:

— Cora iyi bir kız, ama meslek icabı kuşkucu bir insansın, değil mi?

— Ne olmuş?

— Lasere ne oldu? Acaba kaza mıydı?

— Olamaz mı?

— Evet, kaza olabilirdi, fakat acaba?

Grant, omzu üzerinden malzeme odasına doğru bir göz attı, sonra fısıldadı.

— Bayan Peterson'un bir sabotaj yapmış olması ihtimalini mi söylemek istiyorsun?

— Böyle bir şey söylemedim. Elimde delil yok. Fakat senin böyle düşündüğünü sanıyorum.

— Neden kuşkularım Bayan Peterson üzerinde olsun?

— Neden olmasın? Laserle uğraştığı takdirde onun ne yaptığına kim dikkat eder? Eğer sabotaj yapmak düşüncesindeyse ondan başka kim yapabilir?

Grant, öfkeyle:

— Tabiî, dedi. Laserle başkası da oynamış olsa bütün kuşkular Cora'nın üzerinde toplanır, değil mi?

— Kızdığını görüyorum.

— Geminin küçük olmasından ötürü hepimizin yakın bir kontrol altında olduğunu düşünüyorsun, ama hatalısın. Hepimiz, dış manzarayla ve dışarda olanlarla öylesine ilgiliyiz ki, içimizden kim olsa arkaya geçip laseri bozabilir. Sen veya ben de yapmış olabiliriz.

— Ya da Duval?

— Ya da Duval. Onu kuşkularımın dışında tutmuyorum. Ayrıca, gerçekten de bir kaza olabilir.

— Peki, emniyet ipinin çuzülmesine ne dersin? Başka bir kaza mı?

— Başka bir teklif yapmak üzere misin?

— Hayır, böyle bir niyetim yok. Ancak, birkaç gerçeğe parmak basabilirim, tabiî istersen.

— Gerekmiyor, ama sen yine söyle.

— Emniyet ipini bağlayan Duval'dı.

— Görünüşe göre iyi bağlayamamış. Ayrıca, ip üzerinde oldukça büyük gerilim vardı.

— Bir operatör bile düğüm atmasını bilir.

— Saçma! Operatörlerin düğümleri gemicilerin düğümlerine benzemez.

— Belki. Diğer taraftan, ip özellikle çözülebilecek bir şekilde bağlanmış da olabilir. Ya da biri tarafından çözülmüş olabilir.

Grant, başıyla evetledi.

— Doğru. Fakat önce söylediğim gibi herkesin dikkati yapılan iş üzerindeydi. Sen, Duval ve Cora, gemiye kadar yüzüp ipi çözebilirdiniz. Hattâ Owens bile bu işi yapabilirdi.

— Evet, ama en akla yakın olan kişi, Duval. Şnorkeli aldıktan sonra gemiye ilk giden o. Zaten, ipin çözülüşü-

nü görmüş olduğunu söyledi. Tam ipin çözülüşü sırasında orada olduğunu kendi ağzıyla itiraf etti .

— Yine de kaza olabilir. Beni öldürmekle kazancı ne olabilir? Nasıl olsa Laser sabote edilmişti. İpi çözmekle sadece benim hayatımı tehlikeye atmış olabilirdi. Benimle bir alışverişi yok ki.

— Oh, Grant, Grant!

— Grant deyip durma da konuş.

— Laseri bozanın Cora olduğunu düşünelim. Duval'ın davranışı işi bozmak için olmayabilir.

Grant, söyleyecek söz bulamadı.

Michaels, devam etti.

— Belki de Duval, asistanının güzelliğini fark etmeyecek kadar işine bağlı bir insan değildir. Genç ve yakışıklı bir erkeksin, Grant. Geminin anafora kapılması sırasında Cora'nın hayatını kurtarmış sayılırsın. Duval, Cora'nın sana karşı ilgisini gözden kaçırmamış olabilir.

— Cora'nın benimle ilgisi olduğunu sanmıyorum.

— Bronşun içinde kaybolduğun zaman Cora'nın tepkisini gördüm. Bu sebeple Duval senden kurtulmak isteyebilir.

Grant, alt dudağını kemirerek Michaels'a baktı.

— Pekâlâ. Hava kaybımız da bir kaza mıydı?

Michaels, omuz silkti.

— Bilmiyorum. Owens'in bundan sorumlu olduğunu söyleyeceğini sanıyordum.

— Sorumlu tutulabilir. Gemisini iyi tanıyor. Kendisi inşa etmiş. Hatalı olan şeyin ne olduğunu ondan başkası kontrol edemezdi.

— Evet, evet, haklısın.

— Bu nedenle ,onu da saf dışı bırakıyorum.

Grant, gittikçe artan bir öfkeyle devam etti.

— Peki anafora ne dersin? Bir kaza mıydı, yoksa damarda bir delik olduğunun farkında değil miydin?

Michaels, arkasına yaslandı.

— Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Seni temin ederim ki Grant, böyle konuşurken kendi üzerime kuşku çekeceğimi bilmiyordum. Laserin bozulması ,ipin çözülmesi ve havanın sızması... Bütün bunları ben yapmış olabilirim, çünkü, kan damarındaki deliği görmemek tamamen benim hatam.

— Doğru.

— Ancak, damarda böyle bir delik olduğunu gerçekten bilmiyordum. Fakat bunu ispat edemem, değil mi?

— Hayır.

— Dedektif romanları okur musun, Grant?

— Gençlik yıllarımda evet, ama şimdi...

— Evet, şimdi mesleğin tam göbeğindesin. Evet, dedektif romanlarında çözüm yolu son derece basittir. Eldeki dellilerin kimi işaret ettiğini yalnız dedektif bilir. Fakat gerçek hayatta, delillerin birçok değişik yönleri var.

Grant, asık suratla:

— Ya da hiç bir değişik yönü yok, dedi. Belki de birçok kazalar geçiriyoruz.

— Muhtemel.

Her iki adam da, konuşulanlardan tatmin olmuş görünmüyordu.

14.

AKKAN DAMARLARI

Owens'ın sesi duyuldu.

— Doktor Michaels, ileriye bak. Bir dönemeç mi?

Proteus'un yavaşlamakta olduğu hissediliyordu.

Michaels, mırıldandı.

— Çok fazla konuştuk. Rotayı kontról etmem gerekirdi.

Tam karşılarında açık uçlu bir boru vardı. Borunun duvarları şeffaf denecek kadar inceydi. Açıklığı, yani ağzı ancak Proteus'un geçebileceği kadar genişti.

Michaels, Owens'a seslendi.

— Yeteri kadar açıklık var, dosdoğru girebilirsin.

Cora, Owens'ın sesini duyunca Duval'ın yanından ayrılmış, camdan dışarı bakmaya başlamıştı.

— Akkan damarı olmalı, dedi.

Akkan damarına girdikleri zaman, duvarlarının, kılcal damarların duvarları kadar ince olduğunu gördüler. Duvar yapısı da açıkça belliydi. Geçtikleri damardaki sıvı da, akciğer bronşlarındaki sıvı gibi sarımsı renkteydi.

Grant:

— Yumurtanın sarısına benziyor, dedi. Akkan damarları ne demek?

Cora:

— Bir bakıma yedek dolaşım sistemi, dedi. Çok ince kılcal damarlardan sızan sıvı vücutta, hücrelerin arasında toplanır. Buna hücreler arasındaki birikinti sıvı diyoruz. Birikmiş olan sıvı, lenfa, yani akkan damarları adı verilen, şu gördüğün kılcal borucuklarla boşaltılır. Akkan damarları gittikçe genişler ve damar büyüklüğüne kadar ulaşır. Bütün akkan damarları...

Grant, sordu:

— Çevremizdeki sıvı bu mu?

— Evet. Bütün akkan damarları en büyük damarla birleşir.

— Peki, neden akkan damarına girdik?

Michaels, arkasına yaslanarak lafa girdi.

— Oldukça sâkin bir sıvıdır. Kalp atışlarının etkisi dışındadır. Adalelerin ve gerilimin etkisi suyu dışarı atar. ama Benes şu anda adalî gerilim yapacak durumda değil. Bu bakımdan beyne kadar rahatlıkla gidebiliriz.

— Şu halde ,işin başında neden bir akkan damarına girmedik?

— Akkan damarları küçüktür. Bir arteri çok daha geniştir ve kan akıntısından yararlanmayı düşünmüştük. Beklediğimiz gibi olmadı. Tekrar arteriye dönmek çok zaman alacağı için bu yolu tercih ediyoruz. Ayrıca, bir arteriye girmeye çalışırsak geminin dayanıp dayanamayacağı belli değil. —

Michaels, masanın üzerine yeni bir harita serdi ve Owens'a seslendi.

— Owens, 72-D paftasını izliyor musun?

— Evet, Doktor Michaels.

— Çizdiğim yolu takip ettiğinden emin olmalısın. Rotamız gittikçe kısalacak. Ayrıca, fazla lenf boğumu da yok.

Grant, sordu:

— Şu ilerde görünen nedir?

Michaels, başını kaldırıp baktı ve donup kaldı.

— Geminin hızını düşür, Owens!

Proteus'un birden bire fren yaparmış gibi yavaşladığı hissedildi. Genişlemekte olan akkan damarının bir köşesinden beyaz, şekilsiz bir kütle görünüyordu. Süt renginde ve ortası siyah benekli olan şekil birden kayboldu.

Michaels, rahat bir nefes aldı.

— Yolumuza devam edebiliriz, dedi.

Sonra Grant'a döndü.

— Bir akyuvar geldiğini zannetmiştim. Allahtan ki gidiyormuş. Kimi akyuvarlar lenf boğumlarında meydana gelir. Lenf boğumları da hastalığa karşı ilk korunma yeridir. Lenf boğumlarında akyuvarlardan başka antikorlar meydana gelir.

— Antikor da neymiş?

— Mikrop, toksin ve yabanrı proteinler gibi vücuda girmeye çalışan, dış unsurlara karşı vücudun yaptığı protein molekülleri.

— Peki, biz??

— Bizim de diğer unsurlardan pek farkımız yok sayılır.

Cora:

— Bakteriler lenf boğumlarında sıkıştırılır. Akyuvarlarla antikorlar arasında eriyip giderler, dedi.

Grant:

— Şu halde, dedi. Lenf bğumlarından uzak durmak akla yakın olacak.

Michaels:

— Çok küçük boydayız, dedi. Benes'in antikor sistemi bize karşı hassas değil. Yalnız bir seri lenf boğumundan geçeceğiz. Ondan sonraki yolumuz tamamen açık olacak. Tabiî şansımız yaver giderse. Şimdiye kadar da yaptıklarımızın hepsi şansa dayanıyordu.

Sonra alayla sordu:

— Yoksa, akkan damarlarından çıkmam için emir mi vereceksin?

Grant, başını salladı.

— Hayır. Başka biri daha iyi bir teklif yapmadıktan sonra itirazım olamaz.

***

Michaels, Grant'ı dirseğinin ucuyla dürterek:

—İşte, dedi. Görüyor musun?

— İlerdeki gölgeyi mi?

— Evet. Bu akkan damarı lenğ boğumuna gelen damarlardan biri. Lenf boğumu, sünger gibi bir dokudan meydana gelmiştir ve lenfasitlerle doludur.

— Hoppala, o da nesi?

— Akyuvarların bir cinsi. Umarım ki bize dokunmazlar. Kan dolaşımındaki herhangi bir bakteri muhakkak lenf boğumlarından geçer, çünkü, dar dönemeçlerden kaçınmasına imkân yoktur...

— Peki ,biz de kaçınamaz mıyız?

— Biz bilerek hareket ediyoruz, Grant, oysa bakteri kördür ve akıntıyla gider. Aradaki farkı anladığını sanıyorum. Bakteri lenf boğumuna girdiği zaman antikorlar tarafından yok edilir. Eğer antikorlar yeterli olamazsa, o zaman akyuvarlar işe karışır.

Gölge şimdi daha yakındı. Lenfanın rengi gittikçe koyulaşıyor ve buğulanıyordu. Sanki tam karşılarında bir duvar varmış gibi görünüyordu.

Michaels, seslendi.

— Owens! Rotayı biliyor musun?

— Evet, fakat yanlış bir dönüş yapabilirim.

— Yanlış dönüş bile yapsan, şu anda başa doğru gittiğimizi unutmamalısın. Gravitometreyi ayarlı tutacak olursan şaşırmıyacağından eminim.

Proteus, keskin bir dönüş yaptı. Farların ışığı altında görünen tek renk griydi. Her şey koyu ya da açık gri renkte görünüyordu. Arada sırada Proteus'tan daha dar ve kısa çubuklara rastlıyorlardı.

Michaels:

— Bakteri, diye mırıldandı. Bakterileri böylesine ayrıntılı görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ne garip, değil mi?

Proteus, şimdi çok daha yavaş ilerliyordu. Ani dönüşler yapıyor, sarsılıyor sonra tekrar ilerliyordu. Her dönemeçte tereddüt eder görünüyordu.

Duval başını uzatıp baktı.

— Ne oluyor? Eğer gemi doğru dürüst bir rota izlemezse çalışamam ki... Zaten Brown hareketi yeteri kadar etkin oluyor.

Michaels, soğuk bir tavırla:

— Özür dilerim, doktor, dedi. Bir lenf boğumundan geçmekteyiz ve ancak bu kadar yapabiliyoruz.

Duval, Michaels'a öfkeli bir bakış fırlatarak başını çevirdi.

Grant, oturduğu yerden uzanarak baktı.

— İlerde bir karışıklık var, doktor Michaels, dedi. Deniz yosununa benzeyen o şey nedir?

— Hücreler arasındaki bağıntıyı temin eden bir çeşit lif.

Owens:

— Doktor Michaels, dedi.

— Evet?

— Lifler sıklaşıyor ve onları zedelemeden manevra yapamayacağım.

Michaels, düşünceli görünüyordu.

— Merak etme. Yapabileceğimiz herhangi bir zedelemenin vücuda etkisi olmayacaktır.

Proteus, liflerin arasına girince, bir lif koptu ve

cama sürtünerek geçti. Proteus, ilerledikçe bu olay sık sık tekrarlamaya başladı.

Michaels:

— Ziyanı yok, Owens, dedi. Böyle hasarları vücut hemen tamir edebilir.

— Benes'i düşündüğüm yok. Asıl düşüncem Proteus, Eğer bu lifler hava deliklerini tıkayacak olursa motor fazla ısınacak. Motor sesindeki değişikliği fark edemiyor musun?

Grant, dikkatle motorları dinledi, ama bir şey anlayamadı. Sonra dikkatini yine dışarıya verdi.

Michaels:

— Yakında buradan çıkarız, dedi.

Rahat görünmeye çalışmakla beraber endişeli olduğu belliydi.

Proteus, açıklık bir yere çıktığı zaman Grant, motorların çalışmasında bir gariplik olduğunu hissetti. Sanki egzos borularından hava zorlukla çıkıyormuş gibi sesler duyuluyordu.

Owen, haykırdı.

— Tam karşımızda!

Gemi çabuk bir bakteriyle karşılaşmıştı. Bakteri geminin bombeli camına çarptı. büküldü, sonra düzelerek geriye sıçradı. Camın üzerinde yavaş yavaş kaybolan bir leke bırakmıştı.

Biraz ilerde başka bakteriler de vardı.

Grant, hayretle sordu:

— Ne oluyor?

Michaels:

— Öyle sanıyorum ki, dedi. Vücudun bakteriye karşı gösterdiği antikor tepkisine tanık oluyoruz. Akyuvarlar işe karışmıyor. Bak! Bakterinin zarına bak... Küçültülmüş ışık altında görülmesi zor, ama görebiliyor musun?

— Hayır, bir şey göremiyorum.

Duval'ın sesi duyuldu.

— Ben de bir şey göremiyorum.

Grant, dönüp baktı.

— Tel ayarlanabildi mi, doktor?

— Henüz, hayır. Bu sarsıntıda çalışamıyorum. Daha olumlu bir durumda çalışacağım. Antikorlara ne olmuş?

Michaels:

— Çalışmadığına göre ışıkları söndürebiliriz, dedi. Owens!

Geminin iç ışıkları söndü.

Cora, sordu:

— Dışarda neler oluyor?

Michaels:

— Ben de bunu açıklamaya çalışıyorum, dedi. İlerde görünen bakterinin zar kısmına dikkat edin.

Grant, gözlerini kısarak bütün dikkatiyle baktı. Işık hafifçe titrekti.

—Şu ilerde görünen küçük cisimcikler mi?

— Evet. Onlar antikor molekülleri. Biliyorsun, Protein. Küçük olduğumuz için rahatlıkla görebiliyoruz. İşte yakında bir a n t i k o r. Bak, bak! Küçük antikorlardan

biri pencerenin önünde süzülerek geçti.

Grant, sordu:

— Ne yapıyorlar?

— Her bakterinin mozaik şeklini andıran zar yapıları vardır. Hepsinin şekilleri değişiktir. Antikor, bu mozaik şekillerden birine yapışır ve zarın büyük bir kısmını etkisi altına alır. Bakteri artık ölmüş sayılır. İnsanın ağzını burnunu tıkayarak boğmak gibi.

Cora, heyecanla:

— Antikorların yapıştıklarını görüyorum. Korkunç... çok korkunç.

Michaels, gülümseyerek:

— Bakterinin ölmesine üzüldün mü, Cora? diye sordu.

— Hayır, fakat antikorlar son derece vahşi görünüyor.

— Antikorların bir molekül olduklarını ve körlemesine hareket ettiklerini unutmamak gerekir. İç-atomik güç, antikorları bakterilerinin mozaik şekli duvarına çeker ve oraya yapıştırır. Mıknatısın demire yapışması gibi. Mıknatısın demire yapışmasını vahşetle mi karşılarsın?

Grant:

— Kimi antikorlar bakterilere yapışmıyorlar, dedi.

— Evet, hepsinin özelliği vardır ve belirli bakterilere karşı tepki gösterirler. Bakterilere karşı gösterilen özel tepkilerin ne olduğunu henüz bilmiyoruz.

Duval:

— Aman Tanrım, şuna bakın! diye haykırdı.

Proteus, ağır ağır bakterilerinin yanından geçerken geminin içine derin bir sessizlik hakim oldu.

Bakterinin üzerine yapışan antikorlar sert bir duvar meydana getirmişlerdi. Bakteri kıvrandıkça, antikordan meydana gelen duvar daralıyordu. Bakteri birden gevşedi. Antikorların hepsi birden bakterinin üzerinden çözüldü. Çubuk şeklindeki bakteri şimdi şekilsiz bir yığın halindeydi.

Cora:

— Bakteriyi öldürdüler, dedi. Hem de sıkmak suretiyle.

Duval:

— Çok ilginç, diye mırıldandı.

Grant:

— Antikorların bize saldırmayacaklarından emin misin, Michaels? diye sordu.

— Bize saldıracaklarını sanmam, çünkü, bize karşı bir tepki göstermiyorlar.

— Emin misin? Bana öyle geliyor ki, eğer gerektiği gibi tahrik edilecek olurlarsa, her şeye saldıracaklar.

— Haklısın. Böyle de olsa onları tahrik etmediğimiz muhakkak gibi görünüyor.

Owens, seslendi.

— İlerde daha çok lifler var, Doktor Michaels! Geminin üzerine iyice kapandı. Hızımızı belli olacak kadar kesiyorlar.

— Hemen hemen lenf boğumundan çıkmak üzereyiz, Owens.

Proteus, liflerin arasından süzülerek ilerliyordu. Arada sırada ölü bakterilere çarpıyor, hafifçe sallanıyor, sonra yine yoluna devam ediyordu.

Michaels:

— Doğru gideceksin, Owens, dedi. Sola bir dönüş daha yaptıktan sonra dışarı götüren akkan damarına gireceğiz.

Owens:

—Peşimizden lifleri de sürüklüyoruz, dedi. Proteus, tüyleri diken dolu köpeğe döndü:

Grant, sordu:

— Beyne kadar daha kaç lenf boğumu var?

— Üç. Birine uğramayabiliriz. Tamamen emin değilim.

— Böyle devam edemez. Çok vakit kaybediyoruz. Üç lenf boğumu daha var diyorsun. Kısa... daha kısa bir yol var mı?...

Michaels, başını salladı.

— Bildiğim kadarıyla, daha az tehlikeli başka yol yoktur. Lenf boğumlarından geçmemiz gerekecek. Lifler nihayet bitecek ve eğer bakterilerin savaşlarını seyretmek için oyalanmazsak daha çabuk gidebiliriz.

Grant, kaşlarını çatarak:

— Bir daha sefere akyuvarların da karıştığı savaşlara tanık olacağız, dedi.

Duval, haritanın üzerine eğildi.

— Şimdi neredeyiz, Michaels?

— Tam şurada.

Michaels, alaylı bir tavırla Duval'a bakıyordu.

Duval, bir dakika kadar düşündü, sonra:

— Şunu anlamak istiyorum, dedi. Şimdi boyundayız, değil mi?

— Evet.

Grant ,düşündü: «Boyunda mı? Tam başladığımız yerdeyiz.» Sonra, zaman göstergesine bir göz attı. «28 dakika var. Yarından fazla vakit geçmiş ve biz hâlâ başladığımız yerdeyiz.»

Duval:

Lenf boğumlarını sakınarak kestirme bir yoldan iç kulağa geçemezmiyiz? dedi. Bu takdirde beyindeki kan pıhtısına daha yakın oluruz.

Mechaels'in alnı kırıştı.

— Harita üzerinde kolay görünüyor. Harita üzerine küçük bir işaret koyun, tamam. Fakat iç kulaktan geçmenin ne demek olduğunu hiç düşündün mü?

Duval:

— Hayır, dedi. Ne sakıncası var?

— Sayın doktorum, bildiğiniz gibi kulak ses dalgalarını alır ve duymamızı sağlar. Dışardan gelebilecek en küçük bir ses dalgası iç kulakta müthiş bir titreşim yapacaktır. Küçültme organımıza göre, bu titreşimler bizim için ölüm demektir.

Duval düşünceli göründü.

— Evet, anlıyorum.

Grant:

İç kulak her zaman titreşim yapar mı? diye sordu.

— Derin bir sessizlik içinde, hayır, ancak en küçük sesleri bile alacağımız muhakkak.

— Brown hareketinden daha mı kötü?

— Belki değil.

— Sesin dışardan gelmesi şart, değil mi? Eğer iç kulaktan geçecek olursak, geminin motor gürültüsünden etkilenir miyiz?

— Hayır. İç kulak küçültülmüş seslere göre ayarlı olmadığı için böyle bir şey söz konusu olamaz.

— Şu halde, ameliyat odasındakiler tam bir sessizlik içinde olurlarsa...

— Peki, onlara nasıl haber vereceksin? Telsizi bozduğuna göre, onlarla bağıntı kurmamız mümkün değil.

— Fakat bizi izleyebilirler. İç kulağa doğru gittiğimizi anlayacaklar. Sessizlik gerektiğini de kavrayacaklarına eminim.

— Acaba?

Grant, sabırsızlıkla:

— Anlamazlar mı dersin? dedi. Oradakilerin çoğu doktor ve asistan. Böyle konularda anlayışlı olacakları kaçınılmaz bir gerçektir.

— Tehlikeyi göze alabilecek misin?

Grant, etrafına bakındı.

— Sizler ne düşünüyorsunuz?

Owens:

— Bana verilen her rotayı izleyebilirim, ama kararı kendim veremem.

Duval:

— Kesin bir şey söyleyemem, dedi.

Michaels:

— Ben kesin söyleyebilirim, dedi. Bu fikre karşıyım.

Grant, konuşmadan duran Cora'ya bir göz attı.

— Pekâlâ, dedi. Sorumluluk benim. İç kulağa gidiyoruz. Rotayı ver, Michaels.

— Bana bak...

— Karar verildi, Michaels, rotayı ver.

Michaels, kıpkırmızı oldu, sonra omuz silkti, soğuk bir sesle:

— Owens, dedi. Şimdi göstereceğim noktadan keskin bir sola dönüş yapmak zorundayız...

15.

KULAK

Carter, dalgın bir tavırla kahve fincanını kaldırdı. Birkaç damla kahve pantolonuna damladı. Farkındaydı, ama umursamadı.

— Döndüler demekle ne kastediyorsun?

Reid:

— Lenf boğumlarında zaman kaybettiklerini düşünmüş olacaklar, dedi.

— Pekâlâ. Şimdi nereye doğru gidiyorlar?

— Kesin olarak söyleyemem, ama iç kulağa doğru gittiklerini sanıyorum. Bu kararlarını yerinde bulduğumu söyleyemem.

Carter, fincanı bıraktı ve kenara doğru sürdü. Fincanı zaten dudaklarına bile dokundurmamıştı.

— Neden olmasın?

Sonra, zaman göstergesine baktı. Gösterge üzerinde 27 rakamı okunuyordu.

— Güç olacak. Seslere çok dikkat etmemiz gerekecek.

— Neden?

— Tahmin edemez misin, Al? Kulak, sese karşı tepki gösterir. Kulak zarı titreşim yapar. Eğer Proteus, ya-

kınlarda bir yerdeyse titreşimden etkilenir ve titreşim geminin parçalanmasına sebep olabilir.

Carter, ileri doğru eğildi ve soğuk bir ifadeyle Reid'in yüzüne baktı.

— Şu halde, neden oraya gidiyorlar?

Muhtemelen ulaşacakları yere en kısa ve çabuk yoldan varmak için olacak. Diğer taraftan, çıldırmış da olabilirler. Telsizi parçaladıklarına göre ne sebeple karar verdiklerini anlamamıza imkân yok.

Carter, sordu:

— Henüz kulağa girdiler mi? Yani, iç kulağa girdiler mi demek istedim?

Reid, bir düğmeye bastı ve kısa bir soru sordu, sonra Carter'e döndü.

— Girmek üzereler.

— Ameliyat odasında bulunan adamlar sessizliğin gerekli olduğunu kavradılar mı?

— Zannedersem.

— Zannedersen mi? Zannetmek neye yarar?

— Nasıl olsa, kulakta fazla kalmayacaklar.

— Yeteri kadar kalacaklardır. Aşağıdaki adamlarına söyle ...Hayır, şansımızı denemek için çok geç kaldık. Bana bir parça kâğıt ver ve dışardan birini çağır. Kim olursa olsun.

Silâhlı bir askerî polis geldi ve selâm verdi.

Carter, askerin selâmını iade etmedi. Kâğıdın üstüne birkaç kelime karaladı.

«GÜRÜLTÜ YOK! PROTEUS KULAKTAYKEN KESİN SESSİZLİK.»

Askerî polise:

— Bunu al, ameliyat salonundaki herkese teker teker göster, dedi. Herkesin gördüğüne emin olmalısın. En ufak gürültü yaptığını takdirde seni öldürürüm. Tek kelime

dahi söyleyecek olursan, önce seni temizlerim. Anlaşıldı mı?

Askerî polis, şaşkınlıkla generale baktı.

Emredersiniz, efendim.

— Haydi, çabuk ol. Ha, ayakkabılarını da çıkart.

— Efendim?

— Çıkart dedim. O odaya çorapla gireceksin.

Çoraplı asker ameliyat odasına girinceye kadar kontrol odasında heyecanla beklediler. Askerî polis, doktorlara ve hemşirelere kâğıdı göstererek eliyle kontrol odasını işaret ediyordu. Kâğıdı okuyan herkes ciddiyetle başını sallıyordu. İçlerinden hiç biri yerinden bile kımıldamadı. Sanki bütün ameliyat odasındakiler görülmez bir kuvvetle oldukları yerde donup kalmışlardı.

Reid:

— Anladıkları açıkça belli, dedi. Emir verilmesine bile lüzum yok.

Carter, vahşi bir sesle:

— Onları tebrik ederim, dedi. Şimdi, kontrollardaki teknisyenlerle bağıntı kur. Ne zil çalmalı, ne sinyal verilmeli. Hiç ses istemiyorum. Kimsenin şaşırarak ses çıkartmaması için elektrik feneri bile kullanılmasını istemiyorum.

— Birkaç saniye sonra kulaktan çıkmış olacaklar.

— Belki evet. belki hayır. Haydi, durma.

Reid, başını eğerek Carter'in isteklerini yerine getirdi.

***

Proteus, geniş bir saf sıvı bölgesine girmişti. Birkaç antikordan başka bir şey görmek mümkün değildi.

Michaels, seslendi.

— Owens, iç lâmbaları söndür, lütfen.

İç lâmbalar sönünce dışarsı daha iyi göründü.

Michaels:

— Şunu görüyor musunuz? diye sordu.

Grant, hiç bir şey göremiyordu.

Michaels, konuşmasına devam etti.

— Zar salyangozun içindeyiz. Küçük spiral duymamızı sağlar. Sıvı ses dalgalarına göre sallanır. Gördünüz mü?

Grant, dikkatle bakınca, sıvı içinde koyu bir gölge gördü. Oldukça geniş bir gölge gemiyi yalayarak geçti.

Michaels:

— Bir ses dalgasıydı, dedi.

Grant, sordu:

— Ses dalgasını görmemiz, ameliyat odasında birinin konuştuğuna mı işaret ediyor?

— Oh hayır, eğer biri konuşuyorsa ya da ses çıkartıyorsa, bundan çok daha büyük dalgalar beklemeliyiz. Sessizlik sonsuz bile olsa zar salyangoz yine de sesleri toplar. Uzak kalp atışlarının duyulması bile mümkündür.

Grant, sordu:

— Tehlikeli olur mu?

— Eğer kimse konuşmazsa biraz önce gördüğümüz gibi olur.

Duval, tekrar tezgâhın başına dönmüş çalışıyordu.

Neden yine yavaşladık? Owens!

— Bir ârıza var sanıyorum. Motor tekliyor ve neden olduğunu bilmiyorum.

Proteus, zar salyangoza biraz daha girince dibe doğru çökermiş gibi oldu.

Geminin dip tarafı hafifçe sürtününce Duval, elindeki neşteri bıraktı.

— Peki, şimdi ne oluyor?

Owens, endişeyle:

— Motor fazla ısındığı için durdurmak zorunda kaldım, dedi. Zannedersem...

— Ne?

— Şu liflerden ötürü olmalı. Allahın cezası yosunlar. Hava deliklerini tıkamış olmalı. Motorun ısınması için başka sebep düşünemiyorum.

Grant, hemen ayağa fırladı.

— Havayla üfleyemez misin?

Owens, başını salladı.

— İmkânsız. Söylediğim hava delikleri, havayı içeri emerler.

— Şu halde ,dışardan temizlenmesi gerekiyor.

Sözünü tamamlar tamamlamaz balıkadam elbisesini giymeye başladı.

Cora, endişeyle camdan bakıyordu.

— Dışarda antikorlar var.

Grant, kısaca:

— Çok değil, dedi.

Fakat ya saldırırlarsa?

Michaels, güven dolu bir tavırla:

— Hiç sanmam, dedi. İnsan şekline karşı hassas olamazlar. Zarı zedelemedikten sonra pasif kalacaklarını sanıyorum.

Grant:

— Gördün mü? dedi.

Fakat Cora başını salladı.

Duval, elindeki teli laserin teliyle karşılaştırıyor ve konuşmaya karışmıyordu.

Grant, geminin alt kapağından çıkarak zar salyangozun yumuşak zeminine indi. Geminin genel görünüşüne bir göz attı. Evvelce parlak olan madenin üzeri yosunla kaplıymış gibi renk değiştirmişti.

Paletlerini oynatarak geminin omurgasına doğru süzüldü. Owens, haklıydı, çünkü, hava emme delikleri liflerle tıkanmıştı.

Grant, liflere sarılıp çekti. Lifler yapıştıkları yerden

zorlukla ayrılıyordu, hatta kimi filtreye çarparak parçalanıyordu.

Kulaklıktan Michaels'in sesi duyuldu.

— Durum nasıl?

— Çok kötü.

— Ne kadar sürer? Zaman göstergesinde 26 rakamını görüyorum.

— Oldukça uzun süreceğini sanıyorum.

Grant, büyük bir gayretle liflere asıldı. Lifler sanki kendisine karşı koymak istermiş gibi direniyordu.

Gemide kalan Cora, sabırsızlanarak:

— Birimiz yardıma gitsek daha iyi olmaz mı? dedi.

Michaels, tereddütle:

— Bilmem ki, dedi.

Cora, balıkadam elbisesine sarıldı.

— Ben gideceğim.

— Pekâlâ, ben de geleceğim. Owens, kontrollarda kalsın daha iyi.

Duval:

— Ben de burada kalsam iyi olacak, dedi. Şunu neredeyse bitirmek üzereyim.

Cora:

— Tabiî, doktor Duval, dedi.

Sonra, maskesini başına oturttu.

Geminin omurgasına üç kişi birden inince işleri epey kolaylanmıştı. Grant, çıkartamadığı lifleri, hava deliğini kapamayacak şekilde, içeri itiyordu.

— İnşallah gemiye bir zarar vermez, fakat dışarı çekmem de imkânsız. Owens, bunlardan içeri giren olsa hava deliklerine zarar verir mi?

Owens'ın sesi kulaklıktan duyuldu.

— Karbonlaşıp motora yapışır. Dışarı çıktıktan sonra iyice temizlemek gerekir.

İşimizi bitirelim de sen gemini ne yaparsan yap umurumda olmaz.

Grant, filtrelere yapışmış lifleri itip, serbest olanları çekip alarak işine devam etti. Cora ve Michaels de aynı şeyi yapıyorlardı.

Cora:

— Başarıyoruz, dedi.

Michaels:

— Fakat salyangozda tahminimizden de uzak kaldık, dedi. Her an ses gele...

Grant, öfkeyle söylendi.

— Kes sesini de işine bak.

***

Carter, saçlarını yolacakmış gibi çekiştirdi.

— Hayır, hayır, hayır, hayıır! diye haykırdı. Yine durdular.

Televizyon ekranına doğru tutulan yazılı mesaja baktı.

Reid:

— Hiç değilse konuşmamayı akıl etti, dedi. Neden durduklarını tahmin edersin?

— Müneccim miyim? Belki de kahve molası vermek üzere durmuşlardır. Belki de güneş banyosu almak için durmuşlardır. Belki de kız...

Sözünü tamamlamadan yarıda kesti.

Sonra:

— Ne bileyim! dedi. Bütün bildiğim yirmi dört dakikamızın kaldığı.

— Kulakta kalışlarını uzattıkları sürece, birisinin öksürmesi ya da aksırması her zaman mümkün olabilir.

— Haklısın.

Carter, biraz düşündükten sonra, yumuşak bir sesle konuştu.

— Oh, Tanrım! Göremediğimiz basit bir çözüm yolu. Haberciyi çağır.

Askeri polis yine kontrol odasına girdi. Bu sefer selâm vermedi.

Carter:

— Hâlâ ayakkabıların yok mu? dedi. Güzel. Şunu alıp aşağıya götür ve hemşirelerden birine göster.

Mesajda şöyle yazıyordu: BENES'İN KULAKLARINA PAMUK TIKANSIN.

Carter, bir püro yaktı ve askerin ameliyat odasına girişini izledi. Asker sessiz adımlarla hemşirelerden birine doğru ilerledi.

Hemşire gülümseyerek Carter'e baktı ve eliyle olumlu bir işaret verdi.

Carter:

— Her şeyi benim düşünmem gerekiyor, dedi.

— Sesi sadece boğar, ama durdurmaz.

Hemşire hemen ayakkabılarını çıkartıp küçük bir masaya doğru yürüdü. Bir kutu açtı ve içinden pamuk çıkardı. Pamuğu kopartırken eli masanın üzerinde duran makasa çarptı. Makas fırladı, yere düştü, keskin bir ses çıkartarak kaydı. Hemşire uzun bir adımla makasın üstüne basmak istemişti, ama olan olmuştu.

Hemşire kıpkırmızı olarak durdu. Herkes dönüp sesin geldiği yere baktı.

Kontrol odasında, Carter, yanaklarını tutarak koltuğuna çöktü.

— Artık her şey bitti! diye söylendi.

Owens, kontrollara döndü ve hafif bir kontrol yaptı. Zar salyangoza girdikleri zaman yükselmekte olan ısı göstergesi yavaş yavaş tehlikeli bölgeden uzaklaşıyordu.

— Durum iyi görünüyor. Dışarda işiniz bitti mi? Grant'ın sesi duyuldu.

— Az kaldı. Harekete hazır ol. İçeri giriyoruz.

Tam bu dakikada büyük bir sarsıntı oldu. Proteus, şiddetli bir yumruk yemiş gibi havaya fırladı Owens, kontrol tablosuna tutunmaya çalışırken, uzaktan gelen gümbürtüyü duydu. Duval, laseri göğsünü bastırarak korumaya çalıştı.

Dışarda, Grant yukarı doğru fırladı, birkaç takla attıktan sonra, zar salyangozun duvarına çarptı, tramplendeymiş gibi gerisin geriye fırlatıldı. Proteus'un yerini görmeye çalıştı, ama geminin ışıklarının çok uzaklarda olduğunu fark etti.

Titreşimin çarpması sırasında Cora, gemideki bir çıkıntıyı tutuyordu. İçgüdüsünün verdiği bir hareketle sıkıca tutunmaya çalıştı, fakat geminin şiddetle savrulması üzerine kuvveti yetmedi ve zar salyangozun zeminine düştü. Ayaklarını gerip düşüş hızını yavaşlatması gerekirdi, ama tecrübesiz oluşu bu hareketi yapmasını önlemişti. Geminin ışıklarının aydınlattığı yolda şiddetle kaydı ve korkuyla baktığı zaman titrek tüylü işitme hücrelerine doğru gittiğini gördü.

Hızını kesmesine imkân yoktu. Kayarak, yuvarlanarak kıllardan meydana gelmiş sütunların arasına daldı. Birden sırtına takılan bir cisim düşmesini önledi. Cora, çabalamadan durdu, çünkü, düşmekten çok korkuyordu. Takılı olduğu kıl hafif hafif sallanıyordu.

Artık nefes alabiliyordu. İsminin çağrıldığını duydu. Birisi kendisine sesleniyordu.

Bütün gücüyle haykırdı.

— İmdat! İmdat!

***

İlk titreşim şoku geçtikten sonra Owens, geminin kontroluna hakim oldu. Allahtanki ses, keskindi ve çabuk geçmişti. Zaten onları kurtaran da sesin tizliği olmuştu. Kısa bir süre daha devam etmiş olsaydı...

Duval, laseri kucaklamış, sırtını geminin duvarına vermiş ve ayaklarını tezgâhın ayaklarına dayayarak kendisini emniyete almıştı.

— Geçiştirdik mi? diye haykırdı.

Owens, nefes nefese:

— Kurtulduk sanıyorum, dedi. Kontrollar cevap veriyor.

— Hemen hareket etsek iyi olur.

— Diğerlerini gemiye almalıyız.

Duval:

— Ah, evet ,dedi. Unutmuştum.

Han yatarak yuvarlandı, bir elinin desteği ile ayağa kalktı. Laseri hâlâ elinden bırakmamıştı.

— Onları hemen içeri alalım.

Owens, seslendi

— Michaels! Grant! Cora!

Michaels, hemen cevap verdi.

— Geliyorum. Parçalanmadığımı sanıyorum.

Grant:

— Bir dakika, dedi. Cora'yı göremiyorum

Proteus, şimdi sakin sakin duruyordu Grant kuvvetli kulaçlarla geminin ışıklarına doğru yüzdü.

— Cora!

Cora, çığlıkla cevap verdi.

— İmdat! İmdat! Yardım edin!

Grant, her yöne göz gezdirdi. Sonra çaresizlikle haykırdı.

Cora! Neredesin?

Cora'nın sesini duydu.

— Tam olarak söyleyemem. Titrek tüylü işitme hücrelerindeyim.

— Nerede bu hücreler? Michaels, bu hücreler nerede?

Grant, Michaels'ın başka bir yönden gemiye yanaşmakta olduğunu gördü.

Michaels:

— Owens, dedi. Geminin ışıklarını yak!

Geminin ışıkları yanınca geniş bir bölge aydınlandı.

Michaels:

— Bu tarafa! dedi. Owens, beni takip et! Işığa ihtiyacımız var.

Grant, aceleyle Michaels'ın peşinden yüzünce, uzun kılları gördü.

— Bu kılların içinde mi?

— Tahmin ediyorum.

Şimdi geminin önüne geçmişlerdi ve geminin ışıkları arkalarından vuruyordu.

Michaels:

— Cora'yı göremiyorum, dedi.

Grant, nefes nefese:

— Ben görüyorum, dedi. O değil mi? Cora! Seni görüyorum. Kolunu oynatırsan yanılmadığımı anlarım.

Cora, elini salladı.

Grant:

— Tamam, dedi. Seni almak üzere geliyorum. Biraz sonra seni kurtarmış oluruz.

Cora, sabırla beklerken, bacağına yumuşak bir şeyin dokunduğunu hissetti. Bacağına baktı, ama bir şey göremedi. Biraz sonra aynı hissi omuzunda duydu.

Birden ne olduğunu fark etti. Küçük yün yumaklarına benzeyen antikorlar vücuduna dokunuyordu.

Antikorlar hafif dokunuşlarla, Cora'nın tehlikeli olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Birkaç tane olmakla be-

raber, uzun kılların arasından doğru sürüyle gelmeye başlamışlardı.

Proteus'tan vuran ışığın altında Cora, antikorları net olarak görüyordu.

Cora, çığlığı bastı.

— Çabuk gel. Her tarafım antikorlarla doldu.

Cora, antikorların daha önce bakterileri nasıl öldürdüklerini hatırladı.

Bir antikor dirseğine dokundu ve orada yapışıp kaldı. Korkuyla kolunu salladı. Antikordan kurtulamadı. Başka bir antikor da birincisinin yanında yer aldı. İkincisinin kılcal kolları birbirine kenetlendi.

Grant, mırıldandı.

— Antikorlar.

Michaels:

Çevrede fazla hasar yapmış olmalı ki antikorların dikkatini çekti, dedi.

— Cora'ya zarar verebilirler mi?

— Hemen vermezler. Ona karşı hassas değiller. İnsan şekline karşı yapılmış antikorlar yoktur. Fakat bir, ikisi vücuduna yapışabilir. Ondan sonra da orduyla gelirler.

Grant, antikorların kalabalıklaştığını ve kütleler halinde Cora'nın vücuduna yapışmaya çalıştıklarını gördü.

— Michaels, dedi. Gemiye dön. Bir kişinin hayatını tehlikeye atması yeterli. Onu kurtarmaya çalışacağım. Eğer kurtaramazsam bizden kalıntıları toplamak sizin göreviniz olacak. Her ne olursa olsun, büyüme zamanında vücuttan çıkmış olmalıyız.

Michaels, önce tereddüt etti, sonra:

— Dikkat et, dedi ve dönüp aceleyle Proteus'a doğru yüzdü.

Grant, kuvvetli kulaçlarla Cora'ya doğru yüzmeye başladı. Paletlerin hareketinden meydana gelen girdap antikorların karışmasına sebep oldu.

Nefes, nefese:

— Seni buradan kurtaralım, Cora, dedi.

— Oh, Grant, Çabuk ol!

Cora'nın oksijen silindiri kılın üzerine takılmıştı. Yaralanan yıldan koyu sarı bir sıvı akıyordu. Antikorları harekete getiren muhtemelen bu yaraydı. Grant, hemen oksijen silindirini çekip kurtarmaya çalıştı.

— Kımıldama, Cora, Kıraç... Ah!

Cora'nın ayak bileği, iki lif arasına sıkışmıştı. Grant, lifleri araladı.

— Haydi, şimdi benimle gel.

Her ikisi de ters taklayla dönerek gemiye doğru yüzdüler. Cora'nın vücuduna yapışmış olan antikorlar yapıştıkları yerden ayrılmadılar, fakat asıl kütle geride kaldı. Birkaçı peşlerinden geldi, sonra bütün kütle onlara doğru harekete başladı.

Cora, soludu.

— Gemiye kadar gidemeyeceğiz.

— Gideriz, merak etme, sen yalnız gücünü kollarına ve bacaklarına ver yeter.

— Fakat vücudumdan hâlâ ayrılmadılar. Korkuyorum. Grant.

Grant, omuzunun üzerinden Cora'ya baktı, sonra biraz geride kaldı. Cora'nın sırtı yün kümelerini andıran şekillerle doluydu.

Eliyle antikorları temizlemek istedi, ama elinin temasıyla düzleşen antikorlar yerlerinden ayrılmıyorlar, elini çektiği zaman yine yumak şeklini alıyorlardı.

Birkaç antikor, Grant'ın vücudunu kontrola başlamıştı bile.

— Daha hızlı Cora!

— Fakat, daha hızlı gidemiyorum...

— Zorunlusun. Bana tutunsana!

Beklemekte olan Proteus'a hızla yükseldiler.

Duval, Michaels'ın gemiye girmesine yardım etti.

— Dışarda neler oluyor?

Michaels, nefes nefese başlığını çıkarttı.

— Bayan Peterson ,işitme hücrelerindeki tüylere yakalandı. Grant, onu kurtarmaya çalışıyor, fakat her tarafı antikorlarla dolu.

Duval'ın gözleri irileşti.

— Nasıl yardım edebiliriz?

— Bilmiyorum. Belki Cora'yı kurtarır. Aksi halde, yolumuza devam etmek zorundayız.

Owens:

— Fakat onları dışarda bırakamayız, dedi.

Duval:

— Bırakmayacağımız kuşkusuz, dedi. Üçümüzün de onların yardımına gitmemiz lâzım.

Sonra öfkeyle Michaels'a çıkıştı.

— Sen neden buradasın, Michaels? Neden orada kalıp onlara yardım etmedin?

Michaels, düşmanca bir tavırla Duval'a baktı.

— Çünkü onlara bir faydam olmayacaktı. Ne Grant kadar güçlüyüm ne de onun reflekslerine sahibim. Ona engel olacaktım. Eğer yardım etmeye bu kadar hevesliysen kendin git.

Owens, lâfa karıştı.

— Onları canlı olarak gemiye almalıyız, yoksa... yoksa... On beş dakika sonra büyümeye başlayacaklar.

Duval, haykırdı.

— Pekâlâ! Dalış elbiseni giy dışarı çıkıp onlara yardım edelim.

— Bir dakika... Geliyorlar. Kapağı açmalıyım.

Grant'ın kuvvetli parmakları, geminin giriş kapağı üzerindeki volanı yakaladı. Sonra Cora'nın sırtındaki antikorlardan birini iki parmağı arasına aldı ve çekti. Yün yumağını andıran antikor, denizanası yumuşaklığındaydı. Önce Grant'ın çekişine karşı direndi, sonra vantuz gibi «plop» sesiyle kurtuldu. Grant'ın çekip aldığı antikora bağlı olan diğer antikorlarda yapıştıkları yeri bıraktılar. Grant, elini silkeleyerek onları ileri doğru savurdu. Antikorlar ayrılmadan durdular ve yapıkacak bir yer aradılar.

Aynı usulle Cora'nın vücudundaki diğer antikorları da yerlerinden söküp atmaya başladı.

Cora, birden bağırdı.

Geliyorlar, Grant! Gemiye girelim.

Grant ,arkasına baktı. Antikor molekülleri, varlıklarını hissetmiş gibi gemiye doğru geliyorlardı. Kimi zincir şeklinde birbirlerine tutunmuş, kör kobra yılanları gibi süzülüyordu.

Grant:

— Beklemek zorundayız, dedi.

Kapak üstündeki yeşil ışık yandı. Grant, aceleyle volanı döndürdü.

— Şimdi girebiliriz.

Antikorlar etraflarını almışlardı, ama ekserisi Cora'ya saldırıyordu. Çünkü, Cora'ya karşı hassasiyet kazanmışlardı. Genç kızın göğsü üzerine geldikleri zaman tered-

dütle duruyorlardı. Cora'nın karnı ve omuzları antikorlarla kaplanmıştı.

Grant'ın Cora'ya yardım edecek vakti yoktu. Geminin çıkış kapağını açtı ve Cora'yı içeri itti, sonra kendisi de onun peşinden daldı.

Antikorlar geminin içine dolmaya başladıkları sırada zorla kapağı itip kapadı. Sırtını geminin duvarına dayayıp, kapak arasına sıkışıp kalan antikorlara aldırmadan volanı çevirdi. İçerde kalanlar havayla boşaltılan sıvının içinde yüzüyorlardı. Grant bütün dikkatini Cora'ya vermiş onun vücudunu temizlemekle meşguldü. Kendi göğsüne yapışmış olanlar da vardı, ama Cora'nın durumu çok daha tehlikeliydi, çünkü kızın karın ve sırt bölgesi tamamen antikorlarla kaplıydı.

Cora:

Sıkıştırıyorlar, Grant, dedi.

Grant, Cora'nın ,maske arkasından görünen yüzünün acıyla buruştuğuna ve konuşurken zorluk çektiğine dikkat ediyordu.

Hava boşluğundaki sıvı gittikçe azalıyordu, ama Grant'ın bekleyecek sabrı yoktu. Geminin içine açılan bölme kapısını yumruklamaya başladı.

Cora:

— Ne... nefes... ala... ala..., diye kesik kesik söylendi.

Kapı açılınca, küçük kompartımandaki sıvı geminin içine doğru aktı. Duval, uzanıp Cora'yı içeri çekti. Grant da kızın arkasından girdi.

Owens:

— Tanrı yardımcımız olsun !dedi. Şunların haline bak!

Sonra, Grant'ın yaptığı gibi antikorları sökmeye başladı.

Grant:

— Şimdi iş kolaylaştı, dedi. Elinin tersiyle itmen yeterli olacak.

Duval:

— Vücut sıvısı içinde yaşamaya alışık oldukları için, dedi. Havaya çıktıkları zaman yaşamayacakları muhakkak.

— Yapışmasınlar da ne olursa olsunlar. Cora...

Duval, Cora'nın maskesini dikkatle çıkardı..

Cora, derin derin nefes alarak ağlamaya başladı. Grant'ın göğsüne yaslanmış hıçkırıyordu.

— Öyle korktum ki...

Grant:

— Ben de korkmadım dersem yalan söylemiş olurum, dedi. Onların bizden korkmaları gerektiğini unutma.

Cora'nın saçlarını okşadı.

— Onlardan daha hızlı yüzebilir ve hareket edebilirsin. Ayrıca, madenî bir kapak da insanın cesaretini çoğaltıyor.

Duval, Grant'ı sabırsızlıkla bir kenara itti.

— Bir şeyiniz yok ya, Bayan Peterson?

Cora, derin bir nefes aldı. Zorlukla konuştuğu halde sesi titremiyordu.

İyiyim, doktor.

Owens:

— Buradan hemen çıkmalıyız, dedi.

Kontrollara geçti.

— Artık boşa geçirecek vaktimiz kalmadığını sanıyorum.

16.

BEYİN

Kontrol odasındaki televizyon teknisyeni birden canlandı.

— General Carter...

— Evet, ne var?

— Yine hareket ediyorlar, efendim. İç kulaktan çıktılar ve kan pıhtısına doğru süratle gidiyorlar.

— Ne??

Zaman göstergesindeki 12 rakamını yüksek sesle okudu.

— On iki dakika.

Dalgın bir tavırla pürosunu aradı: yere düşmüş olduğunu görünce ayağının burnuyla ezdi. Sonra eğilip yerden aldı, suratını buruşturup baktı ve hırsla fırlatıp attı.

— On iki dakika. Başaracak vakitleri var mı, Reid?

— Başarabilirler. Belki kan pıhtısını bile dağıtabilirler. Fakat...

— Fakat?

— Fakat onları zamanında dışarı alıp alamayacağımızı bilmiyorum. Kafatasını açıp onları beyinden çıkartamayacağımızı biliyorsun. Bunu yapabilmiş olsaydık, beyindeki kan pıhtısının çaresine bakabilirdik. Bu da demek-

tir ki, beyindeki kan pıhtısını dağıttıktan sonra onları alabileceğimiz bir yere adar ulaşabilmeleri lâzım. Eğer yapamazlarsa...

Carter, öfkeyle:

— İki fincan kahveyle bir püro getirdiler, dedi. Ne kahveyi içebildim ne de püroyu...

Televizyon operatörünün sesi duyuldu.

— Beynin tabanına ulaşmak üzereler, efendim.

Michaels, haritasının başına oturdu. Grant, omzunun üzerinden bakıyordu.

— Kan pıhtısı burada mı?

Michaels:

— Evet, dedi.

— Oldukça uzak görünüyor. On iki dakikamız kaldığını unutma.

— Göründüğü kadar uzak değil Rotamız açık. Bir dakika sonra beynin tabanına geleceğiz ve oradan da gitmemiz...

Geminin her tarafı birden aydınlandı. Grant merakla etrafına bakındı. Yan tarafta, beyaz ışıklarla parlayan kapalı bir duvar vardı.

Michaels:

— Kulak zarı, dedi. Gerisinde bizim dünyamız var.

Tekrar haritanın üzerine eğildi.

— Tüylü işitme hücrelerindeyken gemiye dönmemi sen emretmiştin, değil mi, Grant?

— Evet, ben emrettim, Michaels. Senin gemide olmanı istemiştim.

— Bunu Duval'a anlat, çünkü tutumu...

Neden üzülüyorsun? Onun tutumu daima böyle garip değil mi?

— Bu sefer hareket etti. Bir kahraman gibi görünmek istemiyorum, ama...

— Senin tarafından tanık olabilirim, Michaels, üzülme.

— Teşekkür ederim, Grant. Ve... Duval'a dikkat etmelisin.

Grant, kesik bir kahkaha attı.

— Tabiî.

Duval ,sanki kendisinden söz edildiğini anlamış gibi yanlarına geldi.

— Neredeyiz, Michaels?

Michaels, düşmanca bir tavırla Duval'a baktı ve hagin bir sesle cevap verdi.

— Beyin tabanına girmek üzereyiz.

— Pekâlâ. Göz kaslarını hareket ettiren sinirlerin yanından geçecek olursak...

— Ona da peki. Kan pıhtısına yaklaşmak daha kolaysa, söylediğin yoldan gideriz.

Grant, geriye doğru bir adım attı ve Cora'nın dinlenmekte olduğu malzeme odasına doğru baktı.

Cora, kalkmak isteyince Grant, elini kaldırıp kalkmamasını işaret etti. Sonra Cora'nın yanına gitti, yere oturdu, dizlerini toplayıp kollarının arasına aldı ve gülümseyerek baktı.

— Dinlenmelisin, Cora.

— Artık iyiyim. Yalancı hastalar gibi yatıyorum.

— Neden olmasın? Şimdiye kadar gördüğüm yalancı hastaların en güzelisin. Birkaç dakika beraber yalancı hasta olalım, eğer sence bir sakıncası yoksa, tabiî.

Cora, gülümseyerek cevap verdi.

— Şikâyet etmek benim için çok güç. Nihayet hayatımı sana borçluyum.

— Bana karşı böyle bir sorumluluk duymanı beğenmedim.

— Çok samimî olarak söyledim.

— Zamanı gelince bu sözünü hatırlatırım.

— Özellikle rica edeceğim. Fakat Grant, gerçekten teşekkür ederim.

— Teşekkür ediş şeklini beğendim, ama seni korumak görevimdi. Bu sebeple gönderildim ,unutma. Resmî kararları vermek ve âcil durumlarda harekete geçmek başlıca görevlerim arasında.

— Fakat hepsi bu kadar değil, ha?

— Yetmez mi? Ciğerlere şnorkeli sokarım, hava deliklerinden lifleri temizlerim ve güzel bir kadına yardımcı olurum.

— Fakat hepsi bu kadar değil. Duval'ı göz altında bulundurmak için buradasın, değil mi?

— Neden sordun?

— Çünkü gerçek. Karargâhtaki yüksek grup, doktor Duval'dan hoşlanmaz. Şimdiye kadar kimsenin de hoşlandığını görmedim.

— Acaba neden?

— Çünkü kendisini tamamen işine adamış bir insandır. Başka şeylerle ilgilenmez, kimsenin işine karışmaz. Buna karşılık kimsenin de kendi işine karışmasını istemez. Başkalarını gücendiriyor belki, ama bunun farkında bile değildir. İşinden başka şeylerin de var olduğunu bilmez.

Güzel bir asistanı olduğunun da farkında değil mi?

Cora, kızardı.

— Öyle sanıyorum ki... asistanlarının bile farkında değildir. Fakat benim çalışmama değer verir, gerçekten de değer verir.

— Eğer senin başka biri içinde değerin varsa, seni elinden kaçırmamak için her şeyi yapabilir, değil mi?

Cora, gözlerini kaçırdı ,sonra kesinlikle:

— Fakat hain değildir, dedi. Diğer Taraf'la serbest fikir alışverişi yapmak ister ve bunu çekinmeden söyler. Aksini iddia ettikleri zaman da ne kadar aptal olduklarını yüzlerine karşı söyler.

Grant, başını salladı.

— Evet, tahmin ederim. Herkese aptal olduklarını söylerse, onlar tarafından ne kadar sevilmiş olduğu kendiliğinden belli oluyor.

— Eh, onun tabiatı böyle.

— Bak, burada oturup üzülmene lüzum yok. Duval'a beslediğim hislerle diğerlerine beslediğim hisler arasında pek ayrım yok.

— Michaels böyle düşünmüyor.

— Biliyorum. Michaels'ın kimseye güvenmediği dakikalar oluyor. Hem burada hem de dışarda. Hattâ bana bile güvenemiyor. Fakat, onun verdiği fikirlerle zehirlenmemiş olduğumu bilmeni isterim.

Cora, endişeli görünüyordu.

— Yani, Michaels, laseri bilerek bozduğumu mu söylüyor? Doktor Duval ve ben birlik olup...

— Bunun mümkün olabileceğini düşündüğünü sanıyorum.

— Peki, sen Grant?

— Ben de mümkün olabileceğini düşündüm.

— Fakat inanıyor musun?

— Mümkündür, Cora. Birçok imkânlar arasında. Bazı imkânlar diğerlerinden çok daha geçerli. Bırak, işin bu yönüyle ben ilgileneyim, Cora.

Cora'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, Duval'ın sesinin öfkeyle yükseldiğini işittiler.

— Hayır, hayır, hayır. Bu söz konusu olamaz, Michaels. Salak birinin ne yapmam gerektiğini söylemesine tahammül edemem.

Salak!! Senin hakkında ne düşündüğümü öğrenmek ister misin, sen...

Grant, hemen ayağa fırlayıp yürüdü. peşinden de Cora geliyordu.

Grant:

— Durun bakalım, dedi. Ne oluyor?

Duval, öfkeyle Grant'a döndü.

— Laseri tamir ettim. Teli normal kalınlığına getirdim. Transistöre bağladım. Şurada duran salak adama... bunu söyledim...

Yüzünü Michaels'a dönerek devam etti.

— Salak, dedim, çünkü kendi kaşındı.

Grant:

— Bunda sinirlenecek bir şey yok ki, dedi.

Michaels da öfkeyle:

— Çünkü, böyle söyledi diye gerçeği söylemiş olamaz, dedi. Bir şey yapmış. Bu kadarını anlayabiliyorum. Bunu herkes anlar. Çalışıp çalışmayacaklarını herkesten iyi bilirim.

— Şu halde bize de gösterin, doktor. Bilginizi paylaşalım. Laseri deneyin.

— Hayır! Ya çalışır ya çalışmaz. Eğer çalışmazsa, elimden geleni yapmış olduğum için başka yapacak şey olmadığını biliyorum. Kan pıhtısına ulaştığımız zaman çalışıp çalışmadığını anlayacağız. Fakat çalışırsa ki çalışacağını biliyorum, idareli kullanmam gerekir. Küçük bir laser olduğu için ne kadar ışın depolandığını bilmiyorum. En çok on ilâ on iki atış olmalı ve bunların hepsini kan pıhtısı için saklamam gerekir. Tek bir atışı bile burada boşuna harcayamam. Laseri bir kere denediğimden ötürü başladığımız işin yarıda son bulmasını istemem.

Michaels:

— Söylüyorum sana, dedi. Laseri denemelisin. Eğer

denemezsen, geri döndüğümüz zaman seni sadece karargâhtan attırmakla kalmam, kemiklerini teker teker...

— Geri döndüğüm zaman bunu düşünürüz. Şimdilik bu laser bana ait ve istediğim gibi kullanmak hakkım. Yapmak istemediğim şeyleri bana zorla ne sen yaptırabilirsin ne de Grant.

Grant ,başını salladı.

— Size bir şey yapmamız için emir falan vermiyorum, doktor Duval.

Doktor başıyla belirsiz bir işaret yaparak döndü.

Michaels, Duval'ın arkasından bakarak:

— Yapacağımı biliyorum, dedi.

Grant:

— Bu konuda söyledikleri doğru, Michaels, dedi. Acaba doktor Duval'a kişisel kininden ötürü yüklenmediğinden emin misin?

— Bana korkak ve serseri dediği için mi? Söylediklerini gülümseyerek mi karşılamalıydım? Fakat kişisel kinimin olup olmaması önemli değil. Onun bir hain olduğunu düşünüyorum.

Cora, hırsla:

— Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, dedi.

Michaels, soğuk bir sesle:

— Sizin de onunla birlik olmadığınız bilinmiyor, dedi. Neyse boş verin .Kan pıhtısına yaklaşıyoruz, o zaman Duval'ın niyetini anlayacağız.

— Kan pıhtısını temizleyecektir. Tabiî, laser çalışırsa.

— Eğer çalışırsa! Benes'in ölümüne sebep olmazsa çok hayret ederim. Hem de bu sefer ki kaza olmayacak.

***

Carter, ceketini çıkartmış koltuğunda oturuyordu. Ağzında yanar bir püro vardı, ama pürosunu içmiyordu.

— Beyindekiler mi?

Reid, bıyıklarını çekiştirip gözlerini oğuşturdu.

— Pratik olarak kan pıhtısındalar. Durdular.

Carter, zaman göstergesine baktı ve 9 rakamını okudu.

Kendisini çok yorgun hissediyordu. Bütün sinirleri laçka olmuştu.

— Acaba becerebilecekler mi dersin?

Reid, başını salladı.

— Hiç sanmıyorum.

Zamanında dışarı çıkamadıkları tkadirde, dokuz dakika sonra koca denizaltı gemisi benes'in vücudunu parçalayarak gözlerinin önüne bitiverecekti.

Carter, yaptıkları iş başarıya ulaşmadığı takdirde gazetelerin vereceği haberi düşündü. Diğer Taraf'ın nasıl alaylı güleceklerini tahayyül etti.

Sonra, zihninden istifa dilekçesini yazmaya başladı.

Owens, heyecanla haykırdı.

— Beynin içine nihayet girdik!

Geminin iç ışıklarını tekrar söndürdü. Herkes dışarıyı seyrediyordu. Grant, hayatında böylesine karışık bir yüzey görmediğini hayretle düşündü.

Hücreler arasındaki sıvıdan geçiyorlardı.

Duval:

— Bu inceleme Benes'in hayatından da önemlidir, dedi.

Michaels:

— Kendi kendini böyle mi savunuyorsun, doktor? diye sordu.

Duval'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

— Ne demek istediğini açıklar mısın?

Grant:

— Şimdi olmaz! dedi. Tek kelime dahi istemiyorum, baylar.

Duval, derin bir nefes alarak tekrar camdan dışarıya baktı.

Cora:

— Sinir hücrelerine ve hücre aksonlarına dikkat et, dedi. Görüyyor musun?

Grant:

— Görmeye çalışıyorum, diye söylendi.

Michaels, Owens'a seslendi.

— Hemen hemen geldik! Gösterilen yerdeki kılcal damarı izle.

Duval, düşünceli bir tavırla çevresine bakındıktan sonra:

— Sadece bir insanın beyninde değil, bir dahinin beynindeyiz, dedi.

Michaels:

— Hayâle dalmayı bırakın da önünüze bakın, dedi.

Parmağıyla işaret etti. Yine kan dolaşımına girmişlerdi, fakat alyuvarların rengi maviye çalıyordu ve hareketsiz denecek kadar sâkin duruyorlardı. İlerde koyu bir leke vardı.

Kılcal damarın duvarından örümcek ağına benzer yapıyı görmek mümkündü.

Proteus, yavaşladı ve durdu. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

Sonra Owens, hafif bir sesle:

— Hedefimize ulaştığımızı sanıyorum, dedi.

Duval, başıyla evetledi.

— Evet. Kan pıhtısı!

17.

KAN PIHTISI

Duval:

— Kan pıhtısında sinir uçlarının nasıl hareketsiz olduğuna dikkat ettiniz mi? dedi. Sinir uçlarının zedelenmiş olduğunun açık bir delili. Kan pıhtısını dağıtmış bile olsak Benes'e pek faydalı olacağımızı sanmam .

Michaels, alay etti.

— İyi düşünce zinciri, doktor. Kaçamak bir yol buldun, değil mi?

Grant, soğuk bir sesle:

— Yeter Michaels, dedi.

Duval:

— Dalış elbiselerini giyelim, Bayan Peterson, dedi. Hemen işe başlamalıyız. Elbisenizi ters giyin, çünkü antikorlar elbisenize karşı hasasiyet gösterdiler. Aynı şeyin burada da başımıza gelmesini istemem.

Michaels, bıkkın bir tavırla gülümsedi.

— Aceleye lüzum yok. Artık çok geç oldu.

7 rakamından 6 rakamına dönmek üzere olan zaman göstergesini işaret etti.

— Boyun damarından çıkabilecek kadar vaktimiz kaldı. Kan pıhtısını dağıtsanız bile ,vakit geç olacağı için burada büyümeye başlayacak ve Benes'in ölümüne sebep olacağız.

Ne Duval ne de Cora, Michaels'a aldırmadan elbiselerini giymeye başladılar.

Duval:

— Ameliyat yapmadığımız takdirde durumu nasıl olsa kötü olacağı için bence sakıncası yok, dedi.

— Sence olmayabilir, ama bizce sakıncalı. Çünkü, büyümeye başladığımız zaman aradan dakikalar geçecek ve bu arada akyuvarların hücumuna uğrayacağız. Geminin, akyuvarların göbeğindeki eritici maddeye dayanabileceğini sanmam. Evet, yine büyüyeceğiz, ama birer ceset olarak. Owens, hemen çıkış damarına doğru hareket edelim.

Grant, öfkeyle atıldı.

— Durun bakalım. Owens, çıkış noktasına gitmemiz için ne kadar zamana ihtiyacımız var?

— İki dakika!

— Bu takdirde dört dakikamız var demektir. Belki de biraz daha fazla. Altmış dakikalık küçültme süresi sadece tahmin değil mi? Daha uzun süre küçültülmüş olarak kalamaz mıyız?

Michales, zayıf bir sesle:

— Mümkündür, dedi. Fakat kendimizi aldatmayalım, Grant. Kesin olmayan prensiplerin üstesinden gelemeyiz. İki dakikanın ne önemi var?

— Pekâlâ, iki dakika olarak kabul edelim.

Duval:

— Eğer şansımız varsa, bir iki dakika işimizi bitirebiliriz, dedi.

Michaels:

— Fakat sadece bir dakika, dedi. En fazla bir dakika!

Grant:

— Pekâlâ, dedi. Dört dakikamız var. Buna ek olarak belki iki dakikamız daha olabilir. Demek oluyor ki yedi dakikamız var. Haydi, Duval iş başına!

Michaels:

— Benes'in ölümüne sebep olacağın gibi bizi de öldüreceksin, aptal! diye haykırdı. Owens, hemen çıkış noktasına doğru hareket et.

Owens, tereddütle durdu.

Grant, hemen kontrol kubbesine tırmandı ve sâkin bir sesle:

— Motoru durdur, Owens, dedi. Motoru hemen durdur!

Owens'ın parmakları stop düğmesinin üzerinde bir dakika kadar tereddütle durunca, Grant, uzandı ve düğmeyi «Kapalı» durumuna getirdi.

— Aşağı in bakalım, haydi, Owens, kaybedecek vaktimiz yok!

Bütün bunlar bir saniye içinde olmuştu ve Michaels, ne yapacağını bilmeden ağzı bir karış açılmış duruyordu.

— Ne yaptın? diye sorabildi.

Grant:

— Gemi olduğu yerde kalacak, dedi. Ameliyat sonuçlanana kadar da bir yere kımıldamayacak. Haydi, Duval işimize bakalım.

Duval:

— Laseri alın, Bayan Peterson, dedi.

Her ikisi de balıkadam elbiselerini giymişlerdi. Cora, elbisesini ters giymiş olduğu için çok garip görünüyordu.

— Oldukça değişik bir görünüşüm olmalı, dedi.

Michaels:

— Siz çıldırmışsınız, dedi. Hepiniz aklınızı mı oynattınız? Vaktimiz yok. Bu intihar demektir. Beni dinleyin.

Sesine yalvarır bir ifade gelmişti.

— Hiç bir şey yapamazsınız.

Grant:

— Owens, alt kapağı aç, lütfen, dedi.

Michaels, ileri doğru atıldı, fakat Grant, onu yarı yolda yakaladı.

— Beni sana vurmaya mecbur etme, Doktor Michaels, dedi. Adelelerim ağrıyor ve kullanmak istemiyo-

rum, fakat şuna emin olabilirsin ki, eğer vuracak olursam çeneni kırarım.

Michaels, sanki meydan okumayı karşılayacakmış gibi yumruklarını sıkarak kaldırdı. Fakat Duval ve Cora, alt kapaktan çıkmışlardı.

Michaels, yalvardı.

— Beni dinle, Grant, ne olacağını anlamıyor musun, Duval, Benes'i öldürecek. Çok kolay olacak. Laserin hafif bir oynaması yeterli olacak ve aksini de kimse ispat edemez. Eğer dediğimi yaparsan, Benes'i kurtarabiliriz ve yarın yine deneyebiliriz.

— Yarın hayatta olmayabilir ve söylediklerine göre tekrar bir süre küçültülemeyiz.

— Yarın hayatta olabilir. Eğer Duval'a mani olmazsan öleceği muhakkak. Eğer biz küçültülemezsek başkaları küçültülebilir.

—— Başka bir gemi de küçültebilir mi? Proteus'dan başkası bu işi başaramaz.

Michaels'ın sesi çığlık halini aldı.

— Grant, Duval'ın bir düşman ajanı olduğunu söylüyorum.

— İnanmam.

— Fazla dindar olduğu için mi inanmazsın? Yoksa, metresinin sana karşı tutumu mu seni kan...

Grant, dişlerinin arasından:

— Cümleni bitirme, Michaels, dedi. Şimdi sen dinle. Bir düşman ajanı olduğuna dair bir delil yok ve benim de buna inanmam için sebep yok.

— Fakat ben söylüyorum...

— Söylediğini biliyorum. Gerçek şu ki, bir düşman ajanı olarak düşündüğüm sensin, doktor Michaels.

— Ben mi?

— Evet. Fakat bunun için de elimde kesin delil yok. Yargıç karşısında belki ispatlayamam, ama güvenlik kuv-

vetlerinin elinden geçersen seni bülbül gibi konuşturabilirler.

Michaels, Grant'ı iterek uzaklaştı ve korkuyla baktı.

— Tabiî, şimdi anlıyorum. Ajan olan sensin, Grant. Owens, anlamıyor musun? Yapacağımız işin başarılamayacağı kesinleştikten sonra, dışarı her zaman için çıkabilirdik, ama bunu hep Grant engelledi. Hepimizi burada tutması bunu gösterir. Akciğerlerde, hava ikmali yap mamızı istemesinin nedeni bu. Bu nedenledir ki... bana yardım et, Owens... bana yardım et.

Owens, kımıldamadan durdu.

Grant:

— Zaman göstergesi 5 rakamını gösteriyor, dedi. Şimdi üç dakikamız kaldı. Üç dakika fırsat ver, Owens. Duval işini bitirmeden buradan ayrılmak istemeyecektir. Üç dakika içinde şu kan pıhtısını dağıtmadıktan sonra Benes'in yaşamayacağını biliyorsun. Dışarı çıkıp onlara yardım edeceğim, sen Michaels'a hakim ol. Eğer zaman göstergesi 2 rakamını gösterdiği zaman dönmezsem, hemen hareket et, kendini ve gemini kurtar. Benes'le beraber belki biz de öleceğiz. Fakat sen sağ olacaksın ve Michaels'ı suçlayabilirsin.

Owens, yine sesini çıkarmadı.

Grant:

— Üç dakika, dedi.

Sonra balıkadam elbisesini giymeye başladı. Gösterge 5 rakamının üzerinde duruyordu.

Owens:

— Üç dakika, dedi. Pekâlâ. Fakat üç dakikadan fazla beklemeyeceğimi bilmelisin.

Michaels, üzüntüyle koltuğuna çöktü

— Benes'i öldürmelerine fırsat veriyorsun, Owens, fakat elimden geleni yaptığıma Tanrı şahidimdir. Vicdanım çok rahat.

Grant, geminin alt kapağından çıktı.

***

Duval ve Cora kan pıhtısının olduğu yere doğru aceleyle yüzdüler. Duval, laseri taşıyor, Cora ise laseri çalıştıracak akümülatörü götürüyordu.

Cora:

Akyuvar göremiyorum, siz görüyor musunuz? diye sordu.

Duval, sıkıntıyla:

— Akyuvarlarla ilgilenmiyorum, dedi.

Düşünceli bir tavırla ileriye bakıyordu. Kan pıhtısı, sinir hücreleriyle sinir aksonlarının arasındaydı. Evvelce tahmin ettiği gibi sinir uçlarında fazla zedelenme yoktu.

— Sinirlere dokunmadan kan pıhtısını dağıtıp sinirlerin üzerindeki baskıyı kaldıracak olursak, belki başarabiliriz. Dur bakalım.

Kan pıhtısına yaklaşınca laseri kullanabilmek için vaziyet aldı ve ileri doğru uzattı.

— Eğer şu meret çalışırsa ne âlâ...

— Doktor Duval, en ekonomik kullanılışın yukardan olacağını söylemiştiniz.

— Hatırlıyorum ve laseri çok hassas olarak kullanmak amacındayım.

Laserin tetiğine bastı. Laser aletinin namlusundan ince, parlak bir ışın süzülerek uzandı.

Cora, sevinçle bağırdı...

— Laser çalışıyor!

—Bu sefer çalıştı, ama ben birkaç kere çalışmasını istiyorum.

Kan pıhtısına çarpan laser ışınının parlaklığı gözleri kamaştıracak kadar kuvvetliydi. Işının geçtiği yerlerde hafif bir köpük belirdi.

Duval:

— Bir gözünüzü kapayın, Bayan Peterson, dedi. Gözünüzün retina tabakası bozulmasın.

Laser ışınları tekrar tekrar harekete geçti. Kesildiği zaman Cora kapalı gözünü açıp, açık gözünü kapadı.

Heyecanla:

— Çalışıyor Doktor Duval dedi. Karanlık saha yavaş yavaş aydınlanıyor.

Grant, yüzerek yanlarına geldi.

— İşler nasıl gidiyor, Doktor Duval?

— Fena sayılmaz. Eğer ana noktadaki sinire olan basıncı kaldırabilirsem bütün sinir yolunu açmış olacağımı sanıyorum.

Doktor Duval kan pıhtısının diğer kenarına doğru yüzdü.

Grant, arkasından seslendi.

— Üç dakikadan az vaktimiz var.

— Beni rahatsız etme.

Cora:

— Durum iyi, Grant, dedi. Başaracak. Michaels zorluk çıkardı mı?

Grant, asık suratla:

— Biraz ,dedi. Owens, başında bekliyor.

— Michaels, göz altında mı?

— Her ihtimale karşı...

⁂

Proteus'ta yalnız kalan Owens, arada sırada dışarıya göz atıyordu.

Kendi kendisine mırıldandı.

— Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Michaels, alayla:

— Sen sadece bir kenarda bekle ki katiller cinayetlerini rahatlıkla işlesinler ,dedi. Bu nedenle sorumlu sen olacaksın, Owens.

Owens, cevap vermedi.

Michaels:

— Benim bir düşman ajanı olduğuma inanamazsın, dedi

— Hiç bir şeye inandığım yok. İki dakika daha bekleyeceğiz, eğer gelmezlerse hemen hareket edeceğiz. Sorumluluk bunun neresinde?

— Sen bilirsin.

Owens:

— Laser çalışıyor ,dedi. Işınlarının parlaklığını görüyorum. Ve biliyor musun...

— Ne?

— Kan pıhtısı O kesimde sinirlerin harekete geçtiğini görüyorum. Evvelce böyle bir hareket yoktu.

Michaels, camdan dışarı baktı

— Ben göremiyorum.

— Ben görüyorum. Söyledim, laser çalışıyor. Geri döneceklerinden eminim. Görünüşe göre, hatalı olan sensin, Michaels.

Michaels, omuz silkti

— Pekâlâ, şimdiye kadar durum iyi gitti diyelim. Eğer ben hatalıysam ve Benes yaşarsa mesele kalmaz. Benim de başka bir isteğim yoktu zaten. Ancak...

Sesine heyecanlı bir ifade geldi

— Owens!

— Ne var?

— Alt kapakta bir ârıza var gal'ba .Allahın cezası Grant, fazla heyecanlandığı için iyice kapatamamış olacak. yoksa, özellikle mi aralık bıraktı,

— Ben bir şey göremiyorum.

— Kör müsün, İçeri sıvı sızıyor. Kapağın kenarına bak.

— Cora'yla Grant, antikorlardan kurtulduklarından beri orası öyle görünüyor. Hatırlamıyor musun...

Owens, bütün dikkatiyle alt kapağa bakarken Michaels'ın parmakları Grant'ın telsizi sökmek üzere getirmiş olduğu büyük tornavidanın demirini kavradı. Sonra tornavidanın sapını bütün gücüyle Owens'in başına indirdi.

Owens, sersemliyerek dizlerinin üstüne düştü.

Michaels, tekrar vurdu. Owens, baygın olarak yuvarlandığı zaman, balıkadam elbisesini alarak Owens'e giydirmeye başladı. Kabak kafasında iri iri ter taneleri birikmişti. Bölme kapısını açarak Owens'ın baygın vücudunu geminin hava kompartımanına taşıdı. Sonra kıymetli bir dakikasını harcayarak alt kapağı açan kolu buldu ve kompartımanı sıvıyla doldurdu.

Owens'ın gemiden çıkmış olduğunu kontrol etmesi gerekirdi, ama vakti olmadığını düşündü. Aceleyle kontrol kubbesine tırmandı. Kontrol tablosuna dikkatle baktı ve Grant'ın kapamış olduğu «Kapalı »işaretini gösteren düğmeyi buldu. Geminin inilti halinde gelen motor seslerini duyduğu zaman rahat bir nefes aldı.

Kan pıhtısına doğru baktı. Owens, haykırdı Evvelce siyah bir çizgi halinde görünen uzun sinirin yavaş yavaş parıldamaya başladığını gördü

***

Duval, şimdi laseri kısa aralıklarla ve değişik açılardan kullanıyordu.

Grant:

— Artık yeter, doktor, dedi. Zamanımız doldu.

— Benim de işim bitti sayılır. Kan pıhtısı tamamen küçüldü Bir bölümü kaldı. Ah... Bay Grant, ameliyat büyük bir başarıya ulaştı.

— Belki üç; ya da iki dakikamız kaldı. Yani dışarı çıkabilmemiz için demek istedim. Hemen gemiye dönelim.

Cora:

— Burada birisi daha var, dedi.

Grant, birden döndü ve nereye gideceğini bilmeden yüzer görünen balıkadama doğru yüzdü.

— Michaels! diye bağırdı.

Sonra:

— Hayır, dedi Owens, ne...

Owens:

— Bilmiyorum dedi. Başıma vurdu, sanıyorum. Buraya nasıl çıktığımı bilmiyorum.

— Michaels nerede?

— Gemide sa...

Duval:

— Geminin motorları çalışıyor! diye bağırdı

Owens, şaşkınlıkla döndü.

— Neee! Kim...

Grant:

Michaels. dedi Geminin kontrollarında ondan başkası olamaz.

Duval, öfkeyle sordu:

— Gemiden neden ayrıldın. Grant?

— Ben de kendi kendime bunu soruyorum Düşünmüştüm ki Owens...

— Özür dilerim, dedi. Gerçekten de düşman ajanı olduğuna inanmıyordum.

Grant:

— Onun bir ajan olduğundan ben de emin değildim, dedi. Tabiî, şimdi...

Cora. korkuyla:

— Bir düşman ajanı mı? dedi.

Michaels'ın sesi duyuldu.

— Hepiniz geri çekilin. İki dakika sonra ak yuvarların gelmesi lâzım. O zaman süresinde ben buradan kurtulmuş olacağım. Özür dilerim, fakat benimle gelmek fırsatınız vardı.

Gemi, yükselerek geniş bir kavis çiziyordu.

Owens:

— Tam gaz gidiyor, dedi.

Grant:

— Ve öyle sanıyorum ki doğruca sinirin üzerine gidiyor dedi.

Michaels'ın sesi yine duyuldu.

Yanılmadın, Grant, doğruca sinirin üstüne gidiyorum. Önce, Duval'ın yaptığı işi bozacağım. Öylesine bir hasar yapacağım ki akyuvarlar buraya dolacak. Onlar sizin hesabınızı nasıl olsa görürler.

Duval, haykırdı.

— Beni dinle! Neden böyle davranıyorsun? Ulusunu, ülkeni düşün!

— Ben insanlığı düşünüyorum. Önemli olan, askerleri bu işin dışında tutabilmek. Kısıtsız bir küçültme âletiyle bütün dünyayı mahvedebilirler. Eğer sizin gibi aptallar bunu anlayamıyorlarsa...

Proteus, biraz önce Duval tarafından serbest bırakılan sinire doğru dalıyordu.

Grant, çaresizlikle haykırdı.

— Laser. Laseri verin, çabuk!

Laseri Duval'ın elinden çekerek zorla aldı.

— Tetiği nerede bunun? Lüzum yok. buldum.

Gemiyi karşılamak üzere yukarı doğru hızla yüzdü.

— En yüksek gücü ver, Cora! Tam güç!

Dikkatle nişan aldı ve tetiğe bastı. Laserin namlusundan kalem kalınlığında bir ışın fırladı ve kayboldu.

Cora:

— Laser boşaldı, Grant, dedi.

— Öyleyse Laseri sen tut. Proteus'u vurduğumu sanıyorum.

Proteus'un yaralanıp yaralanmadığı belli değildi. Çevre loş olduğu için iyice görmek mümkün olmuyordu.

Owens:

— Dümeni vurduğunu sanıyorum, dedi. Gemimi öldürdün.

Maskesinin arkasından, yanaklarının ıslandığı görüldü.

Duval:

— Her nereyi vurdunsa, dedi. Gemi kontrolsuz görünüyor.

Proteus, gerçektende sarsılıyordu. Ön tarafta bulunana ışıkları bir aşağı, bir yukarı oynuyordu.

Gemi nihayet, burnunu dikti ve dalışa geçti. Hedef olarak aldığı siniri kıl payı geçti ve dendiritlerin arasına düştü.

Cora:

— Sinire çarpmadı, dedi.

Duval, homurdandı.

— Yeteri kadar hasar yaptı. Belki başka bir kanama olabilir... olmayabilir de. Olmamasını temenni ederim. Her ne halse, akyuvarların gelmesi gecikmez. Hemen uzaklaşsak iyi ederiz.

Owens, sordu:

— Nereye?

Eğer optik siniri izleyecek olursak, bir dakikadan az bir zamanda göze inebiliriz. Beni takip edin.

Grant:

— Gemiyi burada bırakamayız, dedi. Büyüyecek.

— Beraber de alamayız. Başka çaremiz yok, kendi hayatımızı kurtarmak zorundayız.

Grant, ısrarla:

— Belki hâlâ bir şeyler yapabiliriz, dedi. Ne kadar vaktimiz kaldı?

— Hiç vaktimiz kalmadı! Büyümeye başladığımızı sanıyorum. Bir ya da iki dakika içinde akyuvarların dikkatini çekecek kadar büyümüş olacağız.

— Büyüyor muyuz, Şimdi mi? Ben bir şey hissetmiyorum.

— Hissetmezsin. Fakat çevremiz, ilk geldiğimizden biraz daha büyük. Gidelim.

Duval, nerede bulunduğunu anlamak üzere bir kere daha çevresine bakındı ve hızla yüzmeye başladı.

Cora ve Owens, doktorun peşinden yüzdüler. Grant da bir saniyelik tereddütten sonra onların peşinden gitti.

Başaramamıştı. Küçük bir yargı hatasından ötürü başaramamıştı. Dışarı çıkar çıkmaz istifasını vermeliydi.

***

Carter öfkeyle:

— Fakat hareket etmiyorlar, dedi. Kan pıhtısının bulunduğu yerde duruyorlar. Neden? Neden? Neden? Zaman göstergesi 1 rakamını gösteriyor.

Reid:

— Dışarı çıkmaları için artık çok geç, dedi.

Elektroensefalografik ünitesinden bir rapor geldi.

— Efendim, EEG data Benes'in beyninin normal fonksiyona girdiğini gösteriyor.

Carter, bir sevinç çığlığı attı.

— Şu halde ameliyat başarıldı! Neden hâlâ bekliyorlar?

— Bilmemiz imkânsız, efendim.

Zaman göstergesi «0» rakamı üzerinde durdu ve keskin bir alarm sesi ortalığı kapladı.

Reid, alarmı bastıracak kadar gür bir sesle:

— Onları hemen dışarı çıkartmalıyız, dedi.

Reid ,omuz silkti.

— Ne yapabiliriz? Akyuvarlar belki onları öldürür, ya da tekrar büyürler.

— Fakat Benes ölecek.

Reid, Cartere' doğru uzandı ve haykırdı.

— Yapılacak hiç bir şey yok! Hiç bir şey! Benes öldü! Bir hiç uğruna beş kişi daha mı öldürmek istiyorsun?

Carter birden çökmüş göründü.

— Emir ver!

Reid, vericiye doğru yürüdü .

— Proteus'u çıkartın, dedi.

Sonra, ameliyat odasına bakan pencerenin önüne gitti.

Proteus dendritlerin arasına düştüğü zaman Michaels, yarı baygındı. Laserin parlak ışınını izleyen geminin çılgınca hareketi kontrol tablosunun üzerine yıkılmasına sebep olmuştu. Sağ kolunda dayanılmaz bir acı vardı. Kolu kırılmış olmalıydı.

Korkuyla arkasına baktı. Geminin kıç tarafında kocaman bir delik vardı. Deliğe yarı yarıya girmiş olan alyuvar, geminin hava basıncı ile olduğu yerde duruyordu.

Gemide kalan hava, ancak bir dakikalıktı. Dendritlere baktı. Biraz küçülmüş olduklarını gördü. Yanılmasına imkân yoktu, kendisi büyüyordu.

Tam büyüklüğüne ulaştığı zaman kolu alçıya alınabilirdi. Diğerleri akyuvarlar tarafından nasıl olsa öldürülecekti. Geminin parçalanmasını, nasıl olsa uyduracağı bir yalanla açıklayabilirdi. Her ne olursa olsun, Benes ölecekti. Bütün dünya sulha kavuşacak... sulh...

Vücudu kontrol tablosunun üstüne abanmış olarak dendritlere baktı. Acaba kımıldayabilir miydi? Yoksa düşme sırasında beli de kırılmış mıydı?

Dendritlerin süt rengini aldığını fark etti.

Süt rengi!

Bir akyuvar!

Evet, gördüğü bir akyuvardı. Gemi, plazma içindeki insanlardan çok daha büyüktü ve hasırlı yere yakındı. Akyuvarların önce gemiye saldıracakları muhakkaktı.

Süt rengindeki cisim, Proteus'un camına dokundu, sonra kıç tarafa doğru uzandı. Geminin karşıt direncinin üstesinden gelmek istermiş gibi bir an duraladı.

Michaels, Proteus'un gövdesinin direnişinden ötürü meydana gelen çatırtıyı duydu. Küçültülmüş atomlardan meydana gelmiş olan geminin, çabuk kırılabilme niteliğinden ötürü, akyuvarın saldırısına dayanamayacağı belliydi. Proteus'un atomları nihayet, akyuvarın basıncına dayanamadı ve büyük bir çatırtıyla parçalandı.

Michaels'ın son duyduğu ses, kendi kahkahaları oldu.

18.

GÖZ

Cora da akyuvarı hemen hemen Michaels'ın gördüğü anda gördü.

Korkuyla haykırdı.

— Bakın!

Hep beraber durdular ve bakmak üzere döndüler.

Akyuvar çok iriydi. Proteus'tan en aşağı beş defa, belki de daha büyüktü. Seyredenlere göre süt renginde. derisiz, canlı protoplazmadan meydana gelmiş bir dağ kadar kocamandı. Her hareketiyle şeklini değiştiriyordu. Bir ucu ağır ağır Próteus'un üzerine doğru uzandı.

Grant ,içgüdüsünün verdiği bir refleksle Proteus'a doğru döndü.

Cora, hemen Grant'ın kolunu tuttu.

— Ne yapacaksın, Grant?

Duval, heyecanla:

— Onu kurtaramazsın! dedi. Kendi hayatını tehlikeye atmış olacaksın.

Grant, şiddetle başını salladı.

— Onu düşünmüyorum. Düşündüğüm Proteus.

Owens, üzüntüyle:

— Gemiyi de kurtaramazsın artık, dedi.

— Fakat, gemiyi eski boyuna geldiği zaman zarar vermeyecek bir yere götürebiliriz. Dinleyin, akyuvar tarafından parçalanmış, atomlarına ayrılmış bile olsa, bütün parçaları büyüyecektir ve halen büyümekte. Gemi bütün de kalsa, parçalanmasa da, yine Benes için ölüm demektir.

Cora:

— Gemiyi dışarı çıkartamazsın, dedi. Oh, Grant, ölmeni istemiyorum. Bütün bu maceradan sonra ölmeni istemiyorum, lütfen, bizi dinle!

Grant, gülümseyerek Cora'ya baktı.

— İnan bana, ölmemem için birçok sebepler var, Cora. Siz üçünüz yolunuza devam edin, ben son bir deneme yapmak istiyorum.

Geriye doğru yüzmeye başladı .İnsanın korkudan dudağını uçuklatacak olan canavara doğru kuvvetli kulaçlarla yaklaştı. Proteus'u içine alan akyuvarın arkasında başkaları da vardı, ama onlar şimdilik tehlikeli olamayacak kadar uzakta sayılırdı. Grant, özellikle bu akyuvarı ele geçirmek istiyordu.

Yakın mesafeden akyuvarın yüzeyini iyice görebiliyordu. Proteus, ancak siyah bir leke halinde görünüyordu. Grant, Michaels'ın yüzünü gördüğünü zannetti, ama bunun hayal olduğunu biliyordu.

Grant, ağır ağır hareket eden dağ gibi protoplazmanın karşısındaydı, ama bu şeyin dikkatini nasıl çekecekti? Ne gözleri ne de duyguları vardı.

Nasıl? Grant, karar veremiyordu. Bununla beraber, akyuvarın, çevresinde bulunan bakteriyi hissettiğini biliyordu. Proteus'un varlığını anlamış ve onu bünyesine almıştı.

Grant, Proteus'tan çok ufaktı; hattâ şimdi bakteriden bile daha küçüktü.

Bıçağını çekerek önündeki kütleye daldırdı ve aşağı doğru çekti.

Hiç bir şey olmadı. Akyuvarda kan da olmadığı için, kanama olmadı.

Sonra, yavaşça, iç protoplazmadan bir parça uzandı, yaralı zarın yanında durdu; yaralı zar içeri doğru çekildi.

Grant, bıçağını bir kere daha daldırdı. Akyuvarı öldürmek istemiyordu; zaten öldürmek istese de, bu boydaki bir akyuvarı öldürmesi imkânsız denecek kadar zordu. Fakat onun dikkatini çekecek başka usul var mıydı?

Ağır ağır uzaklaştı ve akyuvarın duvarında meydana gelen bir pırtlağın kendisine doğru uzandığını sevinçle gördü.

Biraz daha uzaklaştı. Pırtlak yine peşinden geldi.

Nihayet dikkati çekmişti. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu, ama içinde Proteus bulunan akyuvar, ağır ağır peşinden geliyordu.

Şimdi hızla uzaklaşmaya başladı. Akyuvar da Grant'ın peşinden geldi, ama Grant'ın umduğu gibi hareketleri ağırdı. Grant, akyuvarın bir deniz anası gibi hareket ettiğini düşünmekle yanılmamıştı. Akyuvarın hızı bakterilere ve mikroplara karşı yeterliydi, ama peşinde olduğu insan için yeterli değildi.

Artan bir hızla, durup kendisini seyreden üç insana doğru yüzdü.

Soluk soluğa:

— Sallanmayın, dedi. Beni takip ettiğini sanıyorum.

Duval:

— Yalnız biri değil, diğerleri de peşimizden geliyorlar, dedi.

Grant,, arkasına baktığı zaman çok uzaklarda kaynaşan akyuvarları gördü. Birinin hissettiğini diğerleri de hissediyor olmalıydı.

— Nasıl...

Duval:

— Bir akyuvara vurduğunu gördüm, dedi. Eğer hasara sebep oldunsa, kana kimyasal bir sıvı karıştı ve diğer akyuvarları uyardı.

— Şu halde, Allahınızı severseniz çabuk yüzmeye çalışın!

Carter ve Reid, kontrol odasından seyrederlerken Benes'in etrafını doktorlar sarmıştı. Carter'in ağzını bıçak açmıyordu. Rengi bile değişmiş, yüzü griye çalar bir renk almıştı.

Artık her şey bitmişti. Yaptıkları her şey, bütün çabaları boşuna olmuştu. Nihayet...

Birden kulaklarının zarını patlatacak kadar kuvvetli bir ses duyuldu.

— General Carter! Generalim!

— Evet, ne var?

— Proteus, efendim. Hareket ediyor!

Carter, gırtlağının bütün gücüyle haykırdı.

— Ameliyatı durdurun!

Ameliyatta hazırlanan doktorlar başlarını kaldırıp şaşkınlıkla kontrol odasının penceresine baktılar.

Reid, Carter'in koluna yapıştı.

— Belki de büyümenin etkisiyle hareket ediyordur. Onları şimdi çıkarmazsan, akyuvarların saldırısına uğrarlar.

Carter, artık konuşmuyor haykırıyordu.

— Nasıl bir hareket, Nereye doğru gidiyor?

— Optik sinirine doğru, efendim.

Carter, hızla Reid'e döndü.

— Bu sinir nereye gider? Ne demek istedi?

Reid'in yüzü aydınlandı.

— Şimdiye kadar düşünmediğim bir yere doğru hareket ediyor! Acil bir çıkış noktasına doğru yürüyor! Göze doğru geliyorlar ve göz yaşı kanalından çıkacaklar. Başarabilirler. Belki de tek gözü kaybederek Benes'in hayatını kurtarabiliriz... Hey, birisi mikroskop lam'ı alsın... Carter, aşağı inelim.

Optik siniri, sosis dizisi gibi, demet halinde liflerden meydana gelmişti.

Duval, durdu ve elini iki sinirin arasına dayadı.

— Dokunabiliyorum.

Grant:

— Sen dokunacağına yüzsen daha iyi olmaz mı? dedi.

Akyuvarlar hâlâ peşlerindeydi, ama göz sinirlerinin arasında insanlar kadar rahatlıkla ilerleyemiyorlardı.

Grant, sık sık arkasına bakıyor ve Proteus'u içine almış olan akyuvarın hâlâ peşlerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Proteus artık görünmüyordu. Muhtemelen akyuvarın göbeğine doğru çekilmişti. Eğer, hemen peşlerinden gelen akyuvar, Proteus'u taşıyan akyuvar değilse, Benes'in ölümü muhakkaktı.

Başlıklarındaki fenerlerin ışıkları, göz sinirlerine çarptıkça, pırıltılarla yansıyordu.

Duval:

— Işık yansıması, diye mırıldandı. Benes'in gözleri tam olarak kapalı değil.

Owens:

— Her şeyin kesin olarak ufaldığı gerçek, dedi. Dikkat ettiniz mi?

Grant, başıyla evetledi.

— Tabiî, farkındayım.

Eğer, büyümekte iseler, peşlerinden gelen akyuvar, muhtemelen yarı büyüklüğüne inmişti.

Duval:

— Ancak birkaç saniyemiz kalmış olmalı, dedi.

Cora:

— Yorgunluktan öldüm, dedi. Artık dayanamayacağım.

Grant, Cora'ya döndü.

— Öyle bir dayanacaksın ki! Şimdi gözdeyiz. Dünyadan ancak bir göz yaşı kadar uzaklıktayız.

Kolunu Cora'nın beline dolayıp ileri doğru itti, sonra laseri ve aküyü Cora'dan aldı.

Duval:

— Burayı geçer geçmez göz yaşı kanalına inmiş olacağız, dedi.

Yüzdükleri yeri doldurabilecek kadar büyümüşlerdi. Büyüdükçe hızları da arttığı için akyuvarlardan korkuları kalmıyordu.

Duval, karşısına gelen zar bir duvarı bir tekmede yırttı.

— Geçin dedi. Bayan Peterson siz önden geçin, lütfen.

Grant, Cora'yı arkasından itti, sonra kendisi de geçti. Owens ve Duval da onların arkasından geçtiler.

Duval, heyecanını kontrol ederek:

— Dışardayız, dedi. Vücudun dışına çıktık.

Grant:

— Bir dakika ,dedi. Şu akyuvarı da istiyorum. Aksi takdirde...

Bir saniye kadar bekledi, sonra heyecanla haykırdı.

— İşte! Ve Tanrı hakkı için, tam istediğim akyuvar!

Akyuvar, Duval'ın tekmeyle açtığı yarıktan zorla geçti. Proteus, ya da kırıntıları artık protoplazma içinde belli olmaya başlamıştı. Proteus, akyuvarın hemen hemen yarı büyüklüğüne ulaşmıştı. Zavallı canavar, demirleri hazmetmek için boşuna çaba harcıyordu.

Mamafih, büyük bir azimle peşlerinden geliyordu. Bir kere tahrik edildi mi, artık takip ettiği şeyin peşini bırakmazdı.

Üç erkek ve bir kadın, yükselen sıvıyla beraber çıkmaya başladılar. Akyuvar da onlarla beraber, zorlukla da olsa, yükseliyordu.

Kanalın içbükey düzgün duvarının bir yüzü şeffaftı.

Duval:

— Karniye dedi. Yani, gözün dış tabakası. Diğer duvar da, alt göz kapağıdır. Büyümekte olduğumuza göre,

buradan mümkün olduğu kadar uzaklaşmamız lâzım. Bunun için de saniyelerimiz sayılıdır.

Çok yukarlarda yatay bir yarık görünüyordu.

Duval:

— Oradan çıkacağız, dedi.

***

Bir zafer haykırışı duyuldu.

— Gemi, göz yüzeyinde, efendim!

Reid:

— Pekâlâ, dedi, Sağ göz.

Bir teknisyen Benes'in kapalı gözüne bir mikroskop lam'ı ile yaklaştı. İri bir büyüteç gözün büyümesini sağlıyordu. Uçu keçeli bir penseyle alt göz kapağı tutuldu ve hafifçe aşağı doğru çekildi.

Teknisyen boğuk bir sesle:

— Orada dedi. Sinek pisliği kadar.

Usta parmaklar mikroskop lam'ını uzattı ve sinek pisliği gibi lekeyi taşıyan bir damla yaş lam'ın üzerine alındı.

Herkes birer adım geri çekildi.

Reid:

— Görülebilecek kadar büyük olan bir şey, çok çabuk büyür, dedi. Açılın!

Teknisyen elindeki lam'ı usulca odanın ortasına bıraktı ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Hemşireler, inanılmaz bir hızla ameliyat masasını sürerek odadan çıkardılar,

Lam üzerindeki sinek pisliği kadar leke birden büyüdü ve normal büyüklüğünü aldı.

Üç erkek ve bir kadın madenî parçalardan meydana gelmiş bir yığın odayı doldurdu.

Reid, mırıldandı.

— Ayıracak sekiz saniyemiz varmış.

Carter:

— Michaels nerede? diye sordu. Eğer Michaels, halen Benes'in vücudundaysa...

Ameliyat masasının çıkartılmış olduğu kapıya doğru koşar adımlarla yürüdü. Neşesi birden kaybolmuştu.

Grant maskesini çıkardı ve seslendi.

— Üzülmeyin, generalim. Proteus'un halini görüyorsunuz. Michaels'tan kalanlar da Proteus'un içinde olacak. Muhtemelen organik bir kemik yığını bulacaksınız.

*
**

Grant hâlâ normal hayatına alışamamıştı. On beş saat uykudan sonra gözlerini aydınlık bir dünyaya açmıştı.

Yatakta kahvaltı ederken Carter ve Reid, yatağının kenarında oturuyordu.

Grant:

— Diğerleri de böyle mi karşılandılar? diye sordu.

Carter:

— Paranın satın alabileceği kadar rahat her şeye sahipler, dedi. Hiç değilse bir müddet için. Burada olmayan yalnız Owens. Karısının ve çocuklarının yanına gitmek istedi biz de bıraktık ama olayları dinledikten sonra. Görünüşe göre Grant bu işin başarılmasında senin payın herkesinkinden çok.

Grant:

— Beni bir madalya almak ve aylığımı arttırmak için tavsiye ederseniz kabul ederim dedi. Bir yıllık ücretli izin verilmesi için tavsiye ederseniz, dünden razıyım. Gerçekte başar hepimizindir. Hatta Michaels bile bize iyi kılavuzluk etti... hiç değilse bir süre için.

Carter düşünceli bir tavırla:

— Michaels'ın durumunu topluma duyurmayacağız, dedi. Görev başında öldüğünü yayacağız. CMDF içine bir

hainin sızmış olduğunu kamuoyuna bildirmek yersiz sanıyorum. Ayrıca bir hain olup olmadığını da kesinlikle bilmiyoruz.

Reid:

— Onu bir hain olmadığını söyleyecek kadar iyi tanırdım dedi.

Grant, başıyla evetledi.

— Kabul ederim. Owens'ı gemiden atarken sırtına balıkadam elbisesini geçirdiğine göre bir katil olamaz. Cinayeti akyuvarlara bıraktı, ama kendisi yanaşmadı. Hayır... Öyle sanıyorum ki, küçültmeyi bir sır olarak saklamak istiyordu. Böyle davranmakla insanlığa yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

Reid:

— Küçültmenin sulh için kullanılması taraftarıydı, dedi .Ben de öyleyim. Fakat ne faydası olacak...

Carter, Reid'in sözünü kesti.

— Atom bombasının keşfinden beri böyle olaylarla karşılaşıyoruz. Her bulunan yeni şeyin insanlık için tehlikeli olacağını düşünürler. Benes ölmüş bile olsaydı, küçültmenin sürekli olması için gerekli şeyler nasıl olsa gelecek yıl bulunacaktı. Belki beş yıl, belki de on yıl sonra bulunacaktı. Belki geç bulunacaktı, ama bulunacaktı işte!

Grant:

— Şimdi bunu önce biz bulmuş olacağız, dedi. Peki, bununla ne yapacağız? Son bir savaşa mı sebep olacağız? Belki de Michaels haklıydı.

Carter, kuru bir sesle:

— Belki de insanlık bundan büyük yararlar sağlar, dedi.

Reid:

Proteus'la yolculuk haberi yayıldı mı, küçültmenin insanlık yararına kullanılacağı yerler araştırılacaktır, dedi.

Carter, cebinden bir püro çıkardı, düşünceli bir tavırla Grant'a baktı.

— Söyle bana, Grant, dedi. Michaels'ı nasıl enseledin?

— Enselemedim. Düşüncelerimin karışıklığından ötürü kendiliğinden ortaya çıktı. Her şeyden önce şunu söylemeliyim ki, general, beni gemiye bindirmenizdeki sebep, Duval'dan kuşkulanmanızdı.

— Oh, bir dakika...

— Gemideki herkes bunu biliyordu. Muhtemelen Duval bilmiyordu. Bana yanlış bilgi vererek dikkatimi başka tarafa çekmek istediler. Bana hiç bir imada bulunmadığınız için, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Gemidekilerin hepsi, yüksek, bilgili kişilerdi. Yanlış bir adım attığım takdirde sırtıma bineceğinizden emindim.

Reid, hafifçe gülümsedi, Carter pürosuyla uğraşır görünürken kızardı.

Grant:

— Böyle söylediğim için üzülmeyin dedi. İşim bakımından böyle şeylere alışkınım... ama zorunlu olursam. Bunun için de kesin delil bulana kadar beklemeye karar verdim ve bir şey bulamadım. Bir sürü kaza atlattık, ya da kaza süsü verilmiş olaylarla karşılaştık. Örneğin, laserin tahrip edilmesi kuşkuları, Bayan Peterson üzerine çekebilirdi. Ama laseri tahrip etmek veya bozmak için böyle aptalca davranmaz, daha başka yollar arardı. Laser ışınlarının yönünü değiştirerek Duval'ın siniri zedelemesine sebep olabilirdi. Laserin kabaca bozulması ya kazaydı, ya da Bayan Peterson'dan başka birinin işiydi. Sonra, emniyet ipim çözüldü ve akciğerlerde ölümle burun buruna geldim. Burada kuşkulanabileceğim tek adam Duval'dı, ama beni kurtaran kendisiydi. Neden beni önce öldürmeye çalışıp sonra kurtarmak istesin? Saçma. Ya kazaydı, ya da emniyet ipim Duval'dan başka biri tarafından çö-

zülmüştü. Hava tankımız boşaldı. Bu küçük işi Owens yapmış olabilirdi. Fakat hava ikmali yaptık ve Owens'ın yardımı büyük oldu. Neden hava tankını boşalttıktan sonra, hava almak için canını dişine takarak çalışsın? Eh, ya bu da kazaydı, ya da Owens'dan başka biri tarafından yapılmıştı. Kendimi bundan hariç tutuyordum, çünkü sabotaj olaylarına karışmam mümkün olamazdı. Geriye sadece Michaels kalıyordu.

Carter.

— Bütün kazalara sebep olarak onu gösteriyorsun, dedi.

— Hayır, olayların hepsi gerçekten de kaza olabilirdi. Bunu hiç bir zaman kesinlikle bilemeyiz. Eğer bütün bunlar sabotajsa, kuşkulanılmayan tek kişi Michaels'tı. İlk kaza, damar içindeki bir delikten anafora kapılıp yuvarlanmamızdı. Michaels, bu damara bizi sürüklemiş olabilirdi. Eğer. ilk kaza bir sabotaj olarak kabul edilirse, diğer kazalarda Michaels'tan başkasının parmağı olamazdı. Bir yerde, bunu itiraf etti ve ilk kazada kendisinin kabahatli olduğunu söyledi. Benes'in kan dolaşım sistemini bildiğine ve bizim o damara enjekte edilmemizden sorumlu olduğu için, ilk akla gelen ondan başka kim olabilirdi?

Reid::

— Gerçekten de bir kaza olabilirdi, dedi.

— Doğru! Fakat bütün kazalarda herkes canla başla çalıştı, ama ilk kazadan sonra geri dönmemizi ısrarla isteyen Michaels'dan başkası değildi. Her fırsatta geri dönülmesininyerinde olacağını söylüyordu. Ama yine de ondan kuşkulanmam için yeterli sebepler değildi.

Carter, sordu:

— Peki, onu ele veren ne oldu?

— İşe ilk başlayıp küçültüldükten sonra damara verildiğimiz, zaman oldukça korkmuştum. Hepimiz korku-

yorduk, ama içimizde en çok korkan Michaels'tı. Adamcağız korkudan neredeyse ölecekti. O zaman korkusunu kabul ederim, ama...

— Aması ne?

— Fakat girdaba kapılıp düştükten sonra Michaels, en küçük bir korkaklık göstermedi. Hepimizin sinirli ve endişeli olduğu zamanlar, Michaels, son derece sâkindi. İşin başında ne kadar korktuğunu anlatıp duran bir insan, daha sonra korkusuz görünüyordu. Yolculuğun sonuna doğru Duval'ın onu korkaklıkla suçlamasına son derece sinirlendi. Ondan sonra da tutumu değişti. Korkusunun özel bir sebebi olabileceğini düşündüm. Tehlikelere bizimle beraber göğüs gerdiği zaman çok cesur bir adamdı. Bizim yüzleşmediğimiz tehlike söz konusu oldu mu korkusunu ortaya koyuyordu. Tehlikeyi ortaklaşmamak ve ölümü yalnız karşılamak onu son derece korkutuyordu. Küçültülüp damara verildiğimiz zaman korkumuza rağmen işimizi on dakika içinde görüp tekrar dışarı çıkabileceğimizi düşünüyorduk. Fakat, muhtemelen içimizden yalnız Michaels, on dakika içinde kurtulamayacağımızı biliyordu. Girdaba yakalanacağımızı sadece kendisi biliyordu. Daha önce gemi hakkında bilgi verilirken, Owens, geminin çabuk parçalanabileceğinden söz etmişti ve Michaels, girdaba düştüğümüz takdirde geminin parçalanacağını düşünmüş olabilirdi. Girdaptan bütün olarak kurtulduğumuzu görünce rahatladı, çünkü, işi başaramayacağımızı ve vazgeçeceğimizi düşünüyordu. Her tehlikeden kurtuluşumuzda öfkeleniyordu. Öfkesi korkusunu yendiği için, korktuğu belli olmuyordu diyebilirim. İç kulağa girdiğimiz zaman, aradığım adamın Duval olmayıp Michaels olduğuna karar vermiştim. Duval'ı laseri kullanması ve denemesi için sıkıştırınca araya girerek engelledim. Bayan Peterson'u antikorlardan kurtarırken onu yanımdan uzaklaştırdım. Fakat bir hata yaptım. Kan pıhtısını eritmeye ça-

lıştığımız sırada onu yalnız bırakmakla hata ettim ve gemiyi ele geçirmesine sebep oldum. Kafamda son kuşku kırıntılarını boşlamak istemiyordum ve...

Carter:

— Nihayet Duval da olabilir diye düşündün, değil mi? dedi.

— Korkarım ki evet. Bu sebeple Duval'ın yanına gittim.. Mamafih, Duval, laseri kullanırken bir hata yapmış olsaydı anlayamazdım. Eğer yaptığım son aptallık olmasaydı, hem gemiyi hem de Michaels'ı sağlam olarak getirebilirdim.

Carter, ayağa kalkarak:

— Peki, dedi. İşin fiatı ucuz oldu. Benes hayatta ve yavaş yavaş kendisini toparlıyor. Owens. gemisinin yasını tutuyor sanırım.

— Onu suçlamam. Güzel bir gemiydi. Ha, şey... Bayan Peterson'un nerede olduğunu biliyor musunuz?

Reid:

— Ayakta ve buralarda bir yerde, dedi.

— Yani ,burada bir yerlerde mi?

— Evet. Duval'ın bürosunda olacağını sanıyorum.

Grant, derin bir iç geçirdi.

— Oh, şey, yıkanıp tıraş olduktan sonra buradan çıkacağım.

*
**

Cora, kâğıtları bir araya koydu.

Eğer, raporlar hafta sonunu bekleyebilirse, izinli çıkmak hoşuma gidecek, doktor Duval.

Duval:

— Ah, tabiî, dedi. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var sanıyorum. Nasılsınız?

— Bir şeyim yok gibi görünüyor.

— Güzel bir denemeydi, değil mi?

Cora, gülümseyerek kapıya doğru yürüdü.

Grant'ın başı kapıdan uzandı.

— Bayan Peterson?

Cora, birden şaşırdı, sonra Grant'ı tanıyınca gülerek koştu.

— Kan damarlarındayken Cora değil miydim?

— Hâlâ Cora mısın?

— Tabiî. Hep Cora olarak kalacağımı umarım!

Grant, tereddüt etti.

— Bana Charles diyebilirsin. Hatta bir gün bana, dostum Charlie bile diyebilirsin.

— Gayret ederim, Charles.

— İşten ne zaman çıkıyorsun?

— Hafta sonu tatili için henüz ayrılıyordum .

Grant, bir an düşündü, sinekkaydı tıraşlı çenesini sıvazladı ,sonra başıyla, masasının üzerine eğilmiş çalışan Duval'ı işaret etti.

Nihayet:

— Ona bağlı mısın? diye sordu.

Cora, ciddiyetle:

— Çalışmasını takdir ederim ,dedi. O da benim çalışmamı takdir eder.

Sonra omuz silkti.

Grant, sordu:

— Ben de seni takdir edebilir miyim?

Cora, tereddüt etti, hafifçe gülümsedi.

— Ne zaman istersen. İstediğin kadar. Eğer... eğer arada dırada ben de seni takdir edersem mesele kalmaz.

— Ne zaman olduğunu söylersen hemen poz veririm.

İkisi beraber kahkahayla güldüler. Duval, başını kaldırıp baktı; ikisinin kapıda durduğunu gördü, gülümsedi. elini hafifçe salladı.

Cora:

— Elbise değiştirdikten sonra Benes'i görmek istiyorum ,dedi. Kabul mu?

— Ziyaretçi kabul edecekler mi?

Cora, başını salladı.

— Hayır, fakat biz özel ziyaretçileriz.

Benes'in gözleri açıktı. Gülümsemeye çalıştı.

Hemşire endişeyle fısıldadı.

— Ancak bir dakika. Ne olduğunu bilmediği için lütfen, bir şey söylemeyin.

Grant:

— Anlıyorum, dedi.

Benes'e döndü.

— Nasılsınız?

Benes, yine gülümsemeye çalıştı.

— Pek emin değilim. Çok yorgunum. Başım ağrıyor ve sağ gözümde sancı var. Fakat kurtuldum sanıyorum.

— Güzel!

Benes:

— Bir bilgini öldürmek için sadece başa vurmak yetmiyor, dedi. Bütün matematik bilimi insanın kafasını sağlamlaştırıyor, ha, ne dersin?

Cora, sevimli bir tebessümle:

— Hepimiz memnunuz, dedi.

— Buraya ne söylemek üzere geldiğimi hatırlamalıyım. Biraz unutkanım, ama nasıl olsa hatırlayacağım. Hepsi kafamda, hepsi.

Benes, rahatlıkla gülümsedi

Grant:

— İçinizde olanlara hayret edeceksiniz, profesör, dedi.

Hemşire, Grant'la Cora'yı dışarı çıkardı.

İki genç, kendilerine büyük vaatlerde bulunan aydınlık dünyaya büyük bir neşe içinde el, ele çıktılar.

SON